

# **РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ ИЗБОР НА ЛИЦЕ**

Превод от английски: Владимир Зарков, 1998

[chitanka.info](http://chitanka.info)

*На Филип Дик —  
беглец по остирюто*

# ПЪРВА ЧАСТ

Рея се... Кротко, но неспирно. Безметежно, но не по своя воля.  
Рея се.

Светкавица, последвана от безкрайна въздишка...

Устремявам се, падам...

Бавен порой от парчета на мозайка, някои от които се събират  
около мен...

... и вече започвах да узnamам.

Струваше ми се обаче, че съм знаел през цялото време.

После картината се сглоби изведнъж и вече я съзерцавах в  
целостта ѝ от точка в бевремието.

Разбира се, имаше последователност, същинска върволица от  
подредени плочки за домино и никак не беше трудно да посочвам  
„тук“ и „там“.

Ето едно „тук“.

... Напусках клуба в студена съботна вечер през ноември. Май  
минаваше десет и половина. Еди беше с мен, стояхме до остьклена врата  
на фоайето, закопчавахме си палтата и зяпахме мократа  
манхатънска улица. Поривистият вятър размяташе късчета хартия край  
нас, докато чакахме Дени да докара колата отпред. Не разговаряхме.  
Еди усещаше, че настроението ми не го бива. Извадих цигара и той  
побърза да ми поднесе огънче.

Най-сетне лъскавият черен седан спря до бордюра. Тъкмо бях  
опънал едната ръкавица по пръстите си и дърпах другата. Еди ми  
отвори вратата. Излязох и леденият въздух насылзи очите ми. Поспрах  
се да извадя кърпичка, забравил всичко освен вятъра и мекото ръмжене  
на двигателя.

Но докато бършех лицето си, изведнъж забелязах още един  
силует на задната седалка в колата, стъклото — спуснато, а Еди се бе  
дръпнал на шест-седем крачки встрани от мен.

Чух изстрели и усетих ударите на първите един-два куршума.  
Много по-късно научих, че съм бил улучен на четири места.

Единствената ми утеша, преди светлините да угаснат за мен, беше внезапно стопилата се усмивка на Еди, който посегна за оръжието си, но не достатъчно бързо. Дори видях как започна да се свлича.

Така го зърнах за последен път, миг преди да се строполи на улицата.

Още едно „тук“.

Слушах Пол, а погледът ми се рееше към прелестна гледка — планинско езеро, в което се стичаше поточе. На брега му потрепваше гигантска плачеща върба, която сякаш мръзнеше, потопила във водата краищата на своите яркозелени гъвкави клони. Беше илюзия. Разбира се, езерото го имаше все някъде, но картината се предаваше от стотици километри. Поне беше по-приятно, отколкото да зяпам отвисоко през прозорците на апартамента към тази макар и чиста, и хващаща окото част от мегаполиса, ширнал се между Ню Йорк и Вашингтон. Апартаментът беше звукоизолиран, с климатична инсталация и доколкото можах да преценя, сигурно бе обзаведен според най-добрния вкус на времето, което впрочем още не познавах. Във всеки случай брендито беше великолепно.

— ... трябва да си бил адски озадачен — казваше Пол. — Поразен съм от твоето светковично приспособяване.

Пак се взрях в него — строен, все още младолик, тъмнокос мъж с чаровна усмивка, която не издаваше нищо. Продължавах да се стряскам, като се замислех за него. Моят внук, с шест-седем „пра-пра“ отпред. Търсех прилики и ги откривах в най-неочеквани подробности. Изпъкналите надочни дъги, късата горна устна, дебелата долна... Носът не, но пък тази позната извивка в лявото ъгълче на устата, когато се развесели или е раздразнен...

Отвърнах му с усмивка.

— Нищо чудно няма. Самият факт, че се бях погрижил за себе си, показва стремежа ми да мисля практично за бъдещето.

— Така излиза. Да ти кажа право, аз си представях, че само си търсел начин да се изпълзнес от смъртта.

— Разбира се! Ясно ми беше, че може да стана трън в нечии очи... както се случи. И макар че замразяването още беше новост през седемдесетте години...

— На двадесетия век — прекъсна ме той, отново ухилен.

— Е да, от моята уста звучи, сякаш е било преди десетина години, нали? Опитай и ти някой път, за да разбереш какво ми е сега. Както и да е. Казах си: „Защо пък не, по дяволите?“ Ако ме гръмнат, може би повредените органи ще подлежат на замяна след време. Защо да не уредя замразяването си предварително и да си стискам палци? Бях попрочел някоя и друга научно-популярна статия и ми се струваше, че може да ми излезе късметът. Направих го, но после се чувствах някак странно. Превърна се в истинска мания за мен. Искам да кажа, че започнах непрекъснато да мисля за това, както набожният човек — за рая. Само че за мен беше нещо като: „След смъртта си ще попадна в бъдещето, а не на небето.“ Все по-любопитно ми ставаше какво ще заваря. Мъчех се да предвидя, четях много, представях си различните пътища, по които може да тръгне светът. Не беше лошо хоби. — Вдигнах рамене и си налях още една чаша. — Поне се забавлявах, а и както се обърнаха нещата, имах и полза.

— Вярно. Значи за тебе не беше голяма изненада, че разполагаме с начин да се движим по-бързо от светлината и вече сме стъпвали на светове извън Слънчевата система?

— Учудих се, естествено! Но се надявах да е така.

— А скорошните ни успехи в телепортацията, и то в междузвездни мащаби?

— Това ме изненада, но по-скоро приятно. Свързването на разпръснатите из галактиката колонии ще бъде голяма крачка напред. И огромно постижение.

— Добре де, тогава ми кажи кое те слиса най-много.

— Ами... — Седнах и отпих глътка. — Ако не броим обстоятелството, че още ни има, а тъй и не сме открили начин да премахнем опасността от война...

Вдигнах ръка, защото той ме прекъсна с обяснения за контрола и санкциите. Мъкна веднага. Отбелязах доволно, че уважава повъзрастните.

— Ако не броим това — продължих, — най-изумително ми се стори, че ние вече горе-долу се придържаме към рамките на закона.

— За какво намекваш с това „горе-долу“? — ухили ми се Пол.

Вдигнах рамене.

— Ти ми кажи.

— Толкова спазваме законите, че няма накъде повече. Иначе нямаше да сме регистрирани на Световната фондова борса.

Предпочетох да не коментирам, само се засмях.

— Разбира се, оставаме си една изключително добре ръководена организация.

— Щях да бъда твърде разочарован, ако не беше така.

— И ето ни пред очите на всички — КОЗА Инкорпорейтид. Всичко е законно, порядъчно и почтено, вече няколко поколения. Първите стъпки в тази посока са направени още по твоето време с „изпирането“, както са го наричали драскачите, на парите и влагането им в по-приемливи за обществото начинания. Защо да се борим със системата, щом ни стигат силите да сме сред най-големите в нея? Какво означават няколко долара повече или по-малко, ако можем да имаме всичко, което поискаме, без да губим сигурността? Отстраняваме рисковете съвсем просто — спазваме правилата.

— Всички до едно ли?

— Ами правилата вече са толкова много, че е по-лесно да се съобразяваш с тях, като си осигуриш необходимите за това мозъци. — Допи си чашата, сипа още и за двама ни. — Вече нямаме клеймо на челото. Представата, която са имали хората за нас по твоето време, е отдавна забравена. — Наведе се заговорнически към мен. — Но сигурно е било страхотно тогава, а?

Забелязах очакването в очите му.

Не знаех дали да се чувствам поласкан, или да се ядосам. От поведението им спрямо мен, откакто ме извадиха от камерата преди две седмици, стигнах до неизбежния извод, че според тях мястото ми е в музея, някъде между нощното гърне и бронзоваврите. А пък Пол май доста се гордееше с мен, сякаш бях фамилна скъпоценност, която му е поверена за съхранение. Вече разбирах, че има стабилно и влиятелно място във върховете на организацията. Настоя да гостувам в дома му, макар че можеше да ми намери друг подслон. И се досещах, че за него е удоволствие да си припомням живота си. Постепенно си изясних, че собствената му представа за онези времена се корени в по-цветистите книги, филми и слухове. Но защо да не задоволя любопитството му — хранех се и спях под неговия покрив, бяхме роднини, а и давността бе изтекла преди толкова много години...

Може би го разочаровах с признанието, че прекарах две години в колеж, преди да поема бизнеса на баща си след неговата внезапна и преждевременна смърт. Но пък загладих нещата с разказа за детските си години в Сицилия, преди татко да ни прибере при себе си. После като че отново съсипах илюзиите му с мнението си, че поне според мен никога не е имало световна криминална конспирация, чиито конци да са били дърпани от онзи остров. Приемах *онората сочиета* като местно явление, опиращо се на рода, което често имаше и добри страни. Опитах се да му обясня, че имаше видима разлика между *сочиета дели амичи*, чиито интереси едва ли се простираха извън Сицилия, и преселниците. Те може да са били или не сред *приятелите*, но впускайки се в незаконни дела в новата си родина, предпочитаха да вършат работата помежду си, а не с чужденци, и също спазваха строго семейните традиции. Пол обаче беше жертва на измислиците за митичната конспирация и си остана с убеждението, че и аз все още пазя някоя и друга тайна. Полека ми стана ясно, че той е посвоему романтик и иска да е продължител на онази, несъществувалата традиция. Затова споделих с него някои случки, които очаквах да му допаднат.

Разказах му как се справих с онези, които причиниха смъртта на баща ми, а също и за няколко други сблъсъка, донесли ми името — Анджело ди Негри, което по-късно промених на Неро. Това не ме вълнуваше кой знае колко, защото по-важна беше личността. А Пол Неро се усмихваше, кимаше и жадно погълъщаше подробностите. Струваше ми се, че има незадоволено пристрастие към пошлото насилие.

Може би звучи малко пренебрежително, но аз изобщо не се отнасях така към него. Започвах да изпитвам искрена симпатия към Пол. Дали не ми напомняше малко за самия мен, но в по-мек, цивилизиран вариант? Вероятно подсъзнателно съм искал да бъда такъв, ако можех да си позволя този лукс...

Но вече наближавах четиридесетте. Характерът ми се бе излял в калъпа си твърде отдавна. Вярно, оформилите ме обстоятелства тук бяха позабравено минало, но то започна да напомня за себе си и да трови удоволствието от живота в едно почти лишено от напрежения общество. След първоначалната смътно долавяна неловкост последва растяющо неудовлетворение. Жivotът съдържа решаващи обрати и

пречистващи кризи доста по-рядко, отколкото им се иска на романистите. Вярно, понякога се опомняме от сътресенията с наново отворени очи за действителността и чудесата на живота. Но това състояние на духа отшумява бързо, оставяйки и всекидневието, и нас все същите. Разсъждавах над този факт, докато описвах някогашните грубости пред потомъка си. Пристъпите на раздразнение зачестиха през следващите две седмици. Не се бях променил, за разлика от света наоколо. Не че се чувствах напълно излишен, нито пък ме мъчеше носталгията, защото лично за мен спомените бяха съвсем пресни и скорошни. Може би коренът на недоволството ми се криеше в малко по-кrotкия и благ нрав на хората. Будеше у мен чувство за непълноценост, сякаш бях пропуснал някоя необходима крачка по пътя на цивилизацията.

Нямам навика да се ровя в чувствата си, но когато те станат толкова силни и натрапчиви, все трябва да им обърнеш внимание.

Вероятно Пол ме разбираше по-добре, отколкото си мислех. Защото ми направи две предложения. Първото приех незабавно, за да имам време да поумувам над второто.

Ето още едно „там“.

Отпътувах за Сицилия. Бих казал, че беше напълно предвидимо за човек в моето настроение. Не само детските преживелици ме подтиквали да отида там. Научих, че островът е и едно от малкото места, които още не са пострадали от прекомерното развитие. Отдаде ми се случай по твърде естествен начин да се върна назад във времето.

Не останах дълго в Палермо. Наех усамотено място, което чувствах някак познато и прекарвах по няколко часа на ден в езда — имаше и два коня в имението. Сутрин отивах на скалистия бряг и гледах разпенения тътенещ прибой. Бродех по мокрите камъчета, слушах писъците на птиците, гмуркащи се устремно във водата, вдишвах острия солен въздух, взирах се в играта на светлинни и сенки. Следобед или вечер, според настроението си, язех из хълмовете, където жилавата трева и разкривените дръвчета се вкопчваха отчаяно в тънкия слой почва. Ако не вдигах очи при всяко прелитане на транспортна машина високо над мен, ако се въздържах да използвам комуникатора си, освен за да слушам музика, и ако се отбивах за покупки в близкото градче само веднъж седмично, щеше да ми се струва, че времето е спряло. Не само целият пропуснат век, но и

зрелите ми години като че се стапяха в безвремието на моето юношество. Затова и случилото се не беше съвсем необяснимо.

Казваше се Джулия. Срещнах я за първи път в скална ниша, където зеленината беше много по-пищна, отколкото по хълмовете с цвят на натъртено, където яздих целия следобед. Тя седеше под дърво, напомнящо ми за замръзнал фонтан от мармелад, по който са залепнали конфети. Тъмната ѝ коса бе хваната отзад с коралова шнола. В ската ѝ лежеше скицник, а очите ѝ шареха ту напред, ту към листа. Ръката ѝ се движеше точно, пестеливо, нахвърляйки рисунка на стадо овце. Погледах я, после вятърът подгони надвисналия облак и дългата ми сянка падна върху нея.

Обърна се, засенчила очите си с длан. Скочих от седлото и увих дългата юзда около клон на близък храст.

— Здравейте — подвикнах ѝ в движение.

Стигнах до нея чак след петнайсетина секунди и тя имаше време да реши, че може да ми кимне и да се усмихне едва забележимо.

— Здравейте.

— Казвам се Анджело. Минавах наблизо и ви видях, а и това място ми се стори приятно. Рекох си — защо да не изпуша една цигара и да ви погледам как рисувате. Имате ли нещо против?

Тя поклати глава, позахапа долната си устна, както се усмихваше, и прие предложената от мен цигара.

— Аз съм Джулия. Работя тук.

— Рисувате ли?

— Биотехнолог съм. А това е хоби — потупа скицника и длантата ѝ ненатрапчиво закри рисунката.

— Тъй ли... А с какво се занимавате всъщност?

— С нея — кимна към вълненото гъмжило.

— С коя от тях по-точно?

— „Тя“ са всички те.

— Боя се, че нещо не разбирам...

— Клонинги са, отгледани от тъканта на една-единствена овца.

— Любопитно. Разкажете ми за клонингите.

Настаних се на тревата и загледах как овцете я поскубват.

Джулия май се зарадва на повода да затвори скицника, без да ми покаже творението си. Впусна се в подробен разказ за своето стадо и

трябващо само да подхвърлям по някой въпрос, за да науча нещичко и за самата нея.

Беше родом от Катания, но учила във Франция, а сега работеше за швейцарски институт по животновъдство, който използваше клонирането, за да изпитва перспективни видове едновременно в най-разнообразни условия. Беше на двадесет и шест години, бракът ѝ бе приключил накърно, оставяйки незараснали белези върху душата ѝ. Поискала да я пратят на полевите изпитания с това стадо. Върнала се в Сицилия преди около два месеца. Наистина научих от нея много за клонингите, защото Джулия се въодушеви, щом стана ясно колко съм невеж по въпроса. Дори ми описа подробно странния и все още неизяснен ефект на *резонанса* — всички клонинги проявявали симптоми на една и съща болест, ако дори един сред тях я прихване, включително оригиналът в Швейцария заедно с пръснатите по света малки стада. Отрече, поне доколкото ѝ беше известно, клонирането да се прилага върху хора, заради плетеницата от правни, научни и религиозни пречки, макар че се носели слухове за такива експерименти в една от извънземните колонии. Явно добре си познаваше работата, но останах с впечатлението, че говореше по-скоро заради удоволствието да общува, а не от желание да просвещава. И по това си приличахме.

Но не ѝ разказах за себе си през онзи ден. Слушах я или седяхме мълчаливо, гледахме овцете, удължаващите се сенки, после пак си приказвахме съвсем необвързващо за дребни, незначителни неща. И все пак се зароди мълчаливо разбирателство, че някак продължаваме отдавнашен разговор и аз ще дойда отново след ден-два. Така беше.

Не след дълго и тя се запали по ездата. Скоро се разхождахме на коне всеки ден — сутрин или вечер, понякога и по два пъти. Обясних ѝ кой съм и как съм попаднал в нейното време, премълчах само с какво съм се занимавал и как точно напуснах света на миналото си. Не разбрах, че се влюбвам, дори след като станахме любовници. Всъщност не бях открил този факт за себе си до момента, когато усетих, че е време да решава ще приема ли и второто предложение на Пол. Едва тогава осъзнах до каква степен е завладяла мислите ми.

Станах, отидох до прозореца и дръпнах завесата, вперил поглед в нощта. Жарта в камината още хвърляше алени и оранжеви отблъсъци.

Студът отвън се просмукваше през стените и вече настъпваше като въображаем ледник към нашето кътче в стаята.

— Ще трябва да тръгна скоро — казах на Джулия.

— Къде ще ходиш?

— Не мога да ти кажа.

Тя помълча и попита:

— Ще се върнеш ли?

На този въпрос не можех да отговоря, колкото и да ми се искаше.

— А ти искаш ли?

Пак тишина, преди да чуя:

— Да.

— Ще се постараю...

Но защо се канех да приема поръчката за Стайлър? Искаше ми се още откакто Пол ми описа положението. Висок пост във фирмата, необременен с излишни задължения, и внушителен пакет прескъпи акции — това беше само повърхностната съблазън. Изобщо не се заблуждавах, че моето размразяване, лечение и възстановяване се дължат само на чистото желание у моите потомци да се порадват на компанията ми. Необходимите технологии са били на разположение вече няколко десетилетия. Но не ми беше неприятно да се почувствам полезен, каквито и да са причините. И моята признателност за грижите им не бе помрачена никак от увереността, че съм им нужен за нещо. Въсъщност се радвах още повече. Какъв друг коз можех да имам в това ново време? Вече знаех, че не съм просто куриоз от миналото. Имах собствена ценност и ако успеех да я докажа, щях да заема истинското си положение.

Мислех си за това, когато по-рано през деня дръпнах юздите на коня над близкото селце. Засадените с маслинови дръвчета тераси свършваха тук, за да отстъпят на буренака. Взрях се в светлините и движението долу.

— Какво има? — бе ме попитала Джулия.

А аз тъкмо се питах какво ли щеше да бъде, ако се бях събудил без никакви спомени. По-лесно ли щях да намеря подходящата ниша в живота, за да съм доволен? Щях ли да приличам на тези селяни, да влагам усърдие и дори удоволствие в хилядократното повторение на едно и също действие?

Стоях до плитко сенчесто вирче в топлия ярък следобед, докато зяпах играта на отраженията по гърдите на Джулия, която се плашише във водата. Усмивката изчезна от лицето ѝ. Тя пак ме попита:

— Какво ти е?

Припомнях си седемнадесетте души, убити от мен. Тогава започнаха да ме наричат Анджи Архангела. Разбира се, Пол нямаше как да е научил точния брой на жертвите ми. Но за моя изненада той знаеше за осем от убийствата — дори ми изброя имената. На свой ред останах с убеждението, че привидното придръжане към законите и бюрокрацията във фирмата са се превърнали в нещо повече от фасада и наоколо едва ли се навъртат чак толкова много надеждни професионални убийци. Значи наистина бях пренесъл нещо ценно през годините. Естествено аз се бях оттеглил от тази страна на бизнеса веднага щом се издигнах достатъчно в организацията. И да ми предложат изпълнението на такава поръчка точно сега в една епоха на почти пълна достъпност на културата, хармонично сработили се общности, удължен живот и междузвездни пътешествия... Стори ми се доста странно, макар Пол да ми поднесе идеята много внимателно...

Хапвахме портокали в сянката на станцията за опресняване на морската вода. Гладките и лъскави някога стени бяха поразядени от времето и обрасли с бръшлян. Постройката напомняше за стар манастир. Галех косата на Джулия, а тя късаше бледозелена хелебора — лек за безумието още от древността, и я вплиташе в косите ми. Шумовете на станцията обсебваха слуха и съзнанието ми с постоянната monotонност, с която тя поемаше, пречистваше и тласкаше по подземните тръби тонове морска вода.

Размишлявах над двойствената природа на Хърбърт Стайлър, представител на „Доксфърд индъстрис“ на планетата Алво, непостижимо отдалечена за въображението ми от нашето бледожълто светило. Този път Джулия не забеляза моята вгълбеност и не подхвърли обичайното „Какво има?“, докато аз бях потънал в мисли за човека, подложил се на все още незаконната неврална трансформация, която според слуховете му даваше пряка, пълна и съзнателно управляема връзка с огромен компютърен комплекс. Колебаех се дали този тип, изпречил се на пътя на КОЗА към завладяването на най-апетитния от извънземните светове, може да се смята за машина с

човешка личност или пък е човек с компютърно съзнание. И дали онова, което искаха от мен, все пак е убийство или нещо съвсем ново — механоцид или кибероцид, да речем?... А приглушеният тътен на морето и по-близките вибрации на опреснителната инсталация проникваха в нас заедно с аромата на цветята и соления полъх на бриза.

Пол ме увери, че ще получа най-добрата екипировка и подготовка, необходими за успешното изпълнение на поръчката. Тогава точно ми предложи да се поразведря. „Махни се оттук за известно време. Обмисли всичко на спокойствие.“

... Треперейки от студ в нощта, аз се питах дали ще успея да го ликвидирам, да се измъкна жив, да се върна и започна отново, начисто, да имам своето място тук и да погреба предишния си живот веднъж завинаги...

— Ще се постараю — промълвих и пуснах завесата...

Отново „там“.

... Виждам я под онова сякаш налудничаво украсено дърво — меката ѝ коса, хваната с шнола от светъл корал, главата и ръката ѝ, които се движат точно и отмерено, докато пренася на хартия очертанията на своите овце. После слънцето просветва през облаците, сянката ми пада върху нея и привлича вниманието и погледа ѝ. Аз слизам от коня, увивам юздите около близкия клон, спускам се по склона към младата жена, ловейки всяка нейна дума, изражение, жест, бавната ѝ усмивка...

Поредното „тук“.

... Виждах как огнените цветя разцъфват под мен и букетът им закрива половината здание — набелязаната цел. Моят повреден апарат пропада, гмурка се, гори. Изхвърлен съм с непокътнатата кабина около мен, която започва да се движи самостоятелно. Криволичи, стреля, все по-надолу и напред. Накрая се разпада, но ме спуска меко, нежно. Бронята с изкуствените мускули прещраква едва чуто, когато стъпвам. После моите лазери прерязват настъпващите към мен фигури, от ръцете ми излитат гранати, а от мен се разнасят вълни ултразвук, съсиращи всяка протоплазма, сякаш звъни невидима камбана...

Колко ли роботи и андроиди пръснах на парчета, колко ли специално построени сгради изравних със земята, колко ли ракети изстрелях през двета месеца на онази гола скална топка, където ме

пратиха да свикна с най-модерните методи в насилието? Не знам. Много.

Инструкторите ми бяха техници, а не унищожители и по-късно щяха да се подложат на изтриване на паметта — за свое добро и за благото на организацията. Тази възможност ми се видя особено любопитна. Научих, че похватите са много усъвършенствани и могат да се прилагат строго избирателно. Отдавна се използваха в психотерапията.

У самите инструктори цареше бъркотия от чувства и предубеждения. Отначало ми досаждаха постоянно да подобрявам боравенето си с техните оръжия, но внимаваха дори да не намекнат, че скоро ще си послужа с тях, за да убивам. После сякаш осъзнаха, че всичко казано, преживяно или премислено ще бъде заличено от паметта им, и започнаха да подхвърлят шегички за смъртта и насилието. Отношението им към мен се промени коренно. За броени седмици стигнаха от неприкрито презрение до искрена почит и едва ли не преклонение, като че ли бях жрец, а те — набожни участници в жертвоприношение. Това ме притесняваше и се стараех да ги избягвам през свободното си време. За мен предстоящата работа беше средство, за да намеря своето място в едно общество, което ми се струваше по-добро от някогашното. Тогава започнах да се съмнявам дали хората се променят достатъчно бързо, за да е сигурно оцеляването на расата ни като цяло, щом тези мъже се върнаха толкова лесно, дори стръвно към жаждата за насилие. За себе си не хранех особени илюзии и бях готов да се изтърпя до края на дните си. Но тях си бях представял като нравствено по-издигнати от мен, а и нали точно към обществото им исках да се приспособя. Чак към края на обучението си започнах да проумявам отчасти на какво се дължеше промяната в тяхното отношение. Хенмър, един от не толкова неприятните сред тях, се натресе един ден в стаята ми с бутилка в ръка, което го правеше поносим гост. Личеше, че е гаврътнал доста чаши и изражението му, обикновено застинало като на цирков клоун, се бе отпуснало. Вместо привичното бърборене чувах бавна, изпълнена с тревога реч. Скоро научих какво го терзаеше. Явно санкциите и контролът не помагаха чак толкова и вероятността за локален въоръжен конфликт — за какъвто бях споменал при разговора с Пол — бе нараснала с още няколко степени. Хенмър го смяташе дори за неизбежен.

Политическите подробности ми се видяха досадни, защото още не ги приемах като част от своя свят. Но самата възможност да започне такъв конфликт, с вечно дебнещата опасност да прерасне в нещо по-голямо и страшно, беше тревожно-иронична. Да се добера по такъв странен начин до това време и да се натреса на световна катастрофа... Не! Беше нелепо. Нетърпимо. Вече подозирах, че близостта на тези мъже до инструмент на насилието като мен, точно в такъв момент, бе отпришила в тях нещо дълбоко скрито и потиснато. А Хенмър, който от известно време повтаряше монотонно „Това не може да се случи“, направо бе сломен.

— Може пък и да не се стигне дотам — окуражих го, защото все пак пиех неговото уиски.

Вдигна глава и в очите му блесна искрица надежда, но само за миг.

— Че какво ли ти пука?

— Пука ми, и още как! Този свят вече е и мой.

Хенмър се извърна.

— Не те разбирам — измънка след малко. — Май никого не разбирам, честно казано...

Аз пък разбирах, макар че едва ли някому ставаше по-топло на душата от това.

Чаках мълчаливо. Не разбирах защо реакцията му толкова го отличаваше от останалите. Тъй и не научих. Но Хенмър каза нещо, което се запечата в паметта ми:

— ... ама си мисля, че всички трябва да ги затворят, докато им дойде умът в главата.

Издъркано, смехотворно и напълно невъзможно, разбира се. Поне тогава.

Напълних чашите догоре с остатъка от бутилката и му помогнах да се отнесе по-бързо в забравата. Малко ми докривя, че нямаше още, за да го последвам и аз.

Тук... тук... и после — там...

[Звезди] : [Извън тунела,  
: под небето и надолу]  
:

[Навлизане] : [Мигащи светлини,  
: гръмотевици]

```
:  
[Облаци : [Песента на въздуха]  
: [Невидимо докосване  
:на пръсти]  
:  
:  
облаци :  
:  
об ла ци] :  
:  
[Взрив N1] :  
[N2] [N3] :[Lasciate ogni  
:sper- anza  
:voi ch'  
:en- trate?\[1\]]  
:
```

... имаше мълнии, които разрязваха небето като ножици. Въпреки защитата и разстоянието от експлозиите друсането беше силничко. Седях сгущен в бойната си броня, оставях компютъра да се справя с дребните пречки, но бях готов да превключка на ръчно управление, ако се наложи. Алво се разстилаше под мен в твърде размазана мозайка от зелено-кафяво-сиво-синьо, за да различа каквото и да е.

Нямах време за изтънчени хитrostи. Вътрешната система за сигурност на „Доксфърд“ беше толкова усъвършенствана, че за неутрализирането ѝ ми трябваха години. Изненадващият, кинжален удар, пробивът чрез груба мощ бе избран като най-добрата възможност за успех. Отбранителните ресурси на Стайлър се оказаха превъзходни, но ние и не очаквахме друго.

Трябва да ме е засякъл още при появата ми близо до Алво. Почти не се замислих за техническите постижения, позволили ранното ми откриване, докато се носех ниско над повърхността към административния комплекс, превърнат от него в крепост. Питах се какво ли си е помислил Стайлър, когато ме е забелязал за първи път, какво ли е почувствал. Откога ли очакваше тази атака? Много ли е научил?

Отбягвах или отблъсках всичко, което изстреляше срещу мен, а собствените ми оръжейни системи бяха готови да се задействат всеки момент. Надявах се поне да започна нападението си от въздуха.

Припукване на радиошум, свистене, нечие тежко дишане. Не очаквах това. Струваше ми се безполезно някой да ме заплашва или увещава толкова късно.

Само че нямаше нищо подобно на: „Необозначен обект и така нататък, навлязохте в забранена зона и прочее. Заповядваме ви да...“

Вместо това чух:

— Анджи Архангела, добре дошъл на Алво. Интересно ли ти е това кратко посещение?

Знаеше кой съм. Говореше самият Стайлър. По време на подготовката слушах много пъти гласа му и се вглеждах в изображенията му. Настоях даже пред инструкторите си да се откажат от съпътстващото оплюване на жертвата, защото това само ме разсейваше. Не им се вярваше, че не изпитвах потребност да намразя нисичкия мъж с бледосини очи и пълни бузи, чиято глава бе увита с подобие на чалма, за да прикрие терминалите на постоянните присадки.

— Разбира се, че е должна пропаганда — казваха ми те, — но ще ти помогне, като му дойде времето.

Аз поклащах глава.

— Нямам нужда от помощта на емоциите, за да го убия. Дори ще ми пречат.

Примириха се, но очевидно не ме разбираха.

И тъй, познаваше ме. Това бе изненада, но не и пречка. Огромни количества текуща информация постъпваха в компютъра му, а и за него се предполагаше, че притежава логичен, дори блестящ ум, придружен от впечатляващо въображение. И макар да вярвах, че налучква, опираше се на множество факти и това стигаше, за да се досети. Но не смятах, че е нужно да говоря с него, нито пък беше задължително да си мълча. Думите нищо нямаше да променят.

— А посещението ти наистина ще бъде кратко — натърти той. — И няма да си тръгнеш оттук, да знаеш.

Поток от ослепителна светлина мина пред/около/зад мен. Корабът се разтърси, някои системи се разстроиха за миг, вълна от прашене удави приказките на Стайлър.

— ... не си първият. Както се досещаш, никой от другите...

Другите ли? Може би само се опитваше да ме разколебае. А и Пол не твърдеше, че аз съм първият. Като се замислих, не би трябвало

и да очаквам това. Не че се смутих, но се питах колцина ли са били. Все едно. Съвременни хлапета. Сигурно са имали нужда от промиване на мозъка, от трупане на омраза, за да се справят със задачата. Тяхна си работа... и тяхен провал. Аз бях избрал друг начин.

— Още можеш да се откажеш — обади се Стайлър. — Кацни и остани на място. Ще изпратя някого да те вземе. Тогава ще живееш. Е, какво решаваш?

Засмях се. Майолови звука, защото добави:

— Поне знам, че ме чуваш. Твоята атака е напразно усилие, и то не само защото нямаш никакъв шанс и скоро ще умреш. Причините, породили този безплоден опит, вече не съществуват.

Помълча, сякаш очакваше най-после да кажа нещо. Това пък беше неговото напразно усилие.

— Не те интересува, а? Всеки миг контраатаката ми ще пробие защитния ти еcran. КОЗА няма как да е научила какво добавих към системата след последния им неуспешен опит.

Поредица от разтърсващи взривове, но без сериозни щети за мен.

— А, още мърдаш — отбеляза той. — Добре. Значи си запазваш възможността да промениш решението си. Ще ми се да оцелееш, защото изгарям от любопитство да поговоря с човек като тебе — от друго време, с друга култура, имайки предвид твоето минало. Та както започнах да ти обяснявам, има и други основания освен смъртоносните препятствия, за да прекратиш нападението. Не знам какво може да си научил, защото ми е известно, че си бил откъснат от събитията задълго, но е неоспорим факт, че имаше война... и допускам, че — формално погледнато — тя още продължава. Всички получени от мен доклади сочат, че Земята е в твърде плачевно състояние. И моят, и твойят работодател са пострадали сериозно. Според мен се налага да прекратим сблъсъка си и да спасяваме каквото можем от организациите. Какво е твоето мнение?

Естествено не продумах. Не разполагах с начин да проверя което и да е от твърденията му, нито пък той беше в състояние да ме убеди в нещо... освен ако не решава да кацна и да се запозная с доказателствата. И дума не можеше да става за това. Тогава какъв смисъл да започваме разговор?

Чух го да въздиша през тихичкото прашене.

— Значи упорстваш в желанието си да има още смърт. Въобразяваш си, че всичко казано от мен е само за да ти отвлека вниманието...

Едва не изключих приемника, защото никак не обичам друг да ми разправя какво мисля, дори да е прав. Но пък нямах друго развлечение в момента...

— Защо не кажеш нещо? Бих се радвал да чуя гласа ти. Обясни ми защо си се захванал с тази поръчка. Ако е само заради парите, ще ти платя повече, за да спреш, а мога да ти осигурия и защита след това.

Изчака, преди да продължи:

— Разбира се, за човек като тебе трябва да има и друга причина. Вярност към фамилията. Племенната кръвна връзка. Нещо подобно. Ако е така, по-добре да ме изслушаши. Ти вероятно си единственият в момента, който още вярва в старите отношения. Познавам онези хора, проучих ги добре още преди години, докато ти си с тях твърде отскоро. Вярно е. Техните ценности не съвпадат с твоите. Злоупотребяват с верността ти. Използват те. Ти наистина ли го правиш от привързаност към своя род? Това ли те подтикна?

Накрая започна да ми звучи неспокойно, но бързо се овладя.

— Малко е обезсърчаващо да си приказваме така, да знам, че се приближаваш с всяка изминалата секунда и ме чуваш през цялото време. Все пак мога да ти вляза в положението. Вече ми е ясно, че не мога да те разубедя. Остава ми само да се опитам да те убия, за да не ме изпревариш. Ти се движиш, а аз съм като вързан. Твърде късно е да търся спасение в бягството. Разбира се, нищо няма да постигнеш. Нямаш какво да ми кажеш, а и аз също. Ето защо се дразня. Не си като другите. Знаеш ли, бяха много приказливи. Заплашваха ме, проклинаха ме, умираха с писъци. А ти си един невеж варварин, който никога няма да проумее какво представлявам, но това не те възпира, не те разколебава. Прав ли съм? Опитвах се да направя нещо за цялото човечество, но това не те засяга. Така ли е? Мълчиш и продължаваш да напредваш. Чел ли си някога Паскал? Защо ли питам... „Човек е само тръстника, най-крехкото нещо в природата, но той е мислеща тръстника. Не е нужно цялата вселена да се въоръжи, за да го смаже. Лек польх, капка вода са достатъчни, за да го убият. Но дори когато природата го смазва, човек пак ще надвишава онова, което го убива, защото той съзнава, че умира и вселената е по-силна от него, докато тя няма

никаква представа за това.“ Разбиращ ли? Естествено, че не разбиращ. Никога не си се замислял за тези неща. Ти си капката вода... В живота настъпва миг, ако е изживян пълноценно, когато човек може да приеме смъртта спокойно. Още не съм постигнал това, но бях на път да го сторя. Нека ти разкажа...

В този момент преградният огън възпламени небето, заглуши всякаакви други звуци, а ударните вълни ме заблъскаха като побеснял прибой.

Аз обаче видях целта си — комплекса на „Доксфърд“, кацнал под хълмовете в отсрещния край на все още далечната долина.

Секунди по-късно започнах атаката си. Фонтани светлина изригнаха по склоновете. Десният край на сградата се срути, на покрива заиграха пламъци.

Не се радвах дълго на доброто начало, защото и аз бях улучен, апаратът ми веднага се запремята надолу. Кабината не се отдели, затова се успокоих, че контролният модул е почти незасегнат. Бързата проверка ме убеди в това. Повредената външна обвивка вече падаше към земята.

При следващия удар, дори бронята да ме предпази, щях да се прости с кораба. Ако можех да стигна долу с основния модул...

— Още ли си жив? — попита Стайлър. — Виждам някакво парче...

Експлозията отвлече вниманието ми, раздруса ме. Вече бях поел управлението, защото не исках да забавям атаката.

— Анджи? Още ли си там?

Докато се спусках, успях да настроя всички необходими системи, включих спирачното ускорение в последния допустим момент. Приземих се под малко неподходящ ъгъл, преобърнах се, стабилизирах машината и я опазих цяла. Превключиах на скорост и потеглих напред, без да губя време.

Навлизах в задимената долина. Имаше немалко скални отломъци, цялата беше осеяна с кратери и дупки. Не всички изглеждаха прясно издълбани. Имаше нещо вярно в твърденията му, че не съм първият нападател. Само че така защитата чрез минни полета ставаше почти невъзможна и бях улеснен.

Не можех да не се питам дали каза истината за войната. Би засегнала малкото, което ми оставаше от миналото, и всичко свързало

ме с настоящето. Предположих, че едва ли някой би си направил труда да бомбардира Сицилия. Но дали тя още е там? Минаха няколко месеца, а в тези времена хората често се местят. Какво ли бе сполетяло Пол и другите, с които се запознах? Знаех, че се бяха погрижили да имат почти съвършени скривалища и все пак...

— О, ти наистина си жив! Виждам те на екрана. Чудесно! Вече е по-лесно да прекратим това недоразумение. Няма защо да се тревожиш, че ще кацнеш на някоя мина. Чуй ме, трябва само да спреш и ще те доведат при мен. Ще видиш доказателства за всичко, което ти казах. Какво реши?

Извадих оръжията си готови за стрелба и ги раздвиших във всички посоки, за да проверя сервомоторите.

— Да смятам ли това за отговор? Виж какво, няма да спечелиш нищо, ако умреш тук, а друго не можеш да очакваш. Работодателите ни вече са извън играта. А в момента си на прицел и скоро ще бъдеш пръснат на парченца. Безсмислено е. Жivotът е ценен, а насърко имаше толкова много смърт. Твърде голяма част от човечеството бе погубена, накрая може би ще останат само една десета от хората заради вторичните ефекти. Да не говорим за допълнителните проблеми — събирането и грижите за оцелелите, подготовката на достатъчно телепортационни портали за прехвърлянето им на други светове, настаняването им. Земята е почти необитаема, а условията се влошават постоянно. Повечето новозаселени планети още не са напълно подгответи, а в момента нямаме достатъчно средства да ги разработим както трябва. Налага се да бъдат изградени някакви убежища, да се поддържат комуникациите и транспортът между световете. Защо да има още смърт? Предлагам ти да живееш. Приемаш ли? Вярваш ли ми?

Стигнах до почти равна скалиста площадка и веднага ускорих. През дима и прахоляка виждах пламъците, облизващи дупката, която бях пробил в комплекса. Колкото и да ми внушаваше, че е уверен в способността си да ме унищожи, нямаше как да отрече, че здравата го ударих.

Някъде от неговия край на долината започнаха да ме обстрелят. Попаденията се съсредоточаваха постепенно около мен. Започнах по-често да променям скоростта и си отдъхнах малко, когато стигнах неравен склон, защото май пообърках защитните му системи.

Подготвих ракетите си, макар да се надявах, че ще ги изстрелям от по-близко разстояние. Погледнах часовника си и установих със съжаление, че бе отминал моментът за взривяването на двата мощнi управляеми снаряда, изстреляни от кораба още когато се отделих с кабината. Значи ги бе прехванал и унищожил. И без това бях преценил вероятността да улучат като нищожна.

После започнаха залповете. Подхвърляха ме, разтърсваха ме, клатушкаха ме. Почти оглушах и ослепях, пущеците станаха непрогледни. Земята трепереше, скалните шрапнели барабаняха постоянно по моя апарат. Три последователни попадения едва не ме довършиха.

Свърнах рязко и започнах да се движа под ъгъл спрямо целта, после се промъкнах под прикритието на няколко стърчащи каменни зъба. Защитните системи вече стреляха напосоки в стремежа си да покрият голяма площ. Продължих напред по заобиколен и по-труден маршрут, но все пак го избрах, защото можех да остана незабелязан. Изглежда наистина обърках засичащите устройства, тъй като експлозиите все повече се отдалечаваха от мен.

Докато завивах и се прокрадвах, за малко щях да пропусна още един комплекс, намиращ се в дълбока ниша под склона, доста понялово от целта. Сградите ми се видяха съвсем нови и наоколо нищо не помръдваше. Никой не ми бе споменал за тях, липсваха на снимките и картите, които знаех наизуст. Не се наложи да стрелям, докато ги подминавах.

Изкачих се още малко и от приемника се разнесе гласът, отначало слаб, после все по-звукен.

— ... и вече разбиращ, че се почувствах свободен за първи път в живота си. Сега мога да приложа някои от постиженията си според първоначалния си замисъл — не за облаги в бизнеса, а за доброто на човечеството, за да преживеем по-леко опасния период. Ще има голяма нужда от моите способности и тези инсталации. Дори клонирането ще...

Забелязаха ме. Няколко мощнi взрива в непосредствена близост зад мен. След секунди се показах иззад скалите и вече бях на открито. Равен склон, проточващ се на стотици метри. Изстисках от машината цялата скорост, на която беше способна, но подозирах, че съм изчерпал късмета си. Само се надявах да ми остане достатъчно време, за да

изстрелям своите ракети. От сегашната си позиция не бих го улучил изобщо.

Следващите експлозии изровиха кратери далече пред мен и аз заобиколих. Последваха ги няколко взрива точно зад мен.

Бях стигнал до ново прикритие, промъкнах се напред и надясно, където камъните се разхвърчаха в облаци чакъл, и дръзнах да се устремя по диагонал към следващите скали, разположени по-близо до комплекса.

Прекалих и не заслужавах да се добера дотам. Размина ми се на косъм. Улучиха ме секунди след като се показах и апаратът се завъртя, подскочи, друсна се тежко и изведнъж ми се откри ненадеен изглед към опустошения пейзаж през еднометрова дупка във външната броня малко над лявото ми рамо. Но още можех да се движа въпреки дрънченето и завалянето наляво. Стигнах до избраното укритие, а взривовете ме следваха като опашка на хвърчило.

Бях изминал половината път през долината, не можех да се надявам на повече. Кривнах още по-надясно. Излязох в далечния край на скалния масив, където ме прикриваше лабиринт от едри камънаци малко по-напред. Бях преодолял още двеста метра от предишното си убежище, което отнесе няколко смазващи удара. Нямах представа какво ще заваря отвъд тези скали, затова реших да разузная пеша. Оставил всичко включено, радиото — също, и още долавях тихото, натрапчиво:

— Жив ли си, Анджи? Чуваш ли ме?

Катерех се по склона и усещах трусовете през бронята си, подушвах вонята на изгорели химикали и солен прах дори през маската.

Накрая пропълзях и надникнах иззад кръгъл камък. Веднага ме връхлетя гласът на Стайлър от приемника в скафандря ми.

— Съжалявам, че трябва да е така, Анджи. Ако си още жив и ме чуващ, надявам се да ми повярваш. Не знам дали те интересува, но всичко, което ти казах, е вярно. Не те изльгах...

Да! Ако се прокрадна около десния край на прикритието и по онази стръмнина, ще изляза на позиция за стрелба с право мерене! Успея ли после да стоваря всичките си ракети по комплекса, мога да се възползвам от рязкото спускане към нещо като пресъхнал ручей...

— ... Просто ще продължа да стрелям. Не ми оставяш друг избор...

Върнах се в апаратата и проверих отново всички системи. Скалите зад мен скоро щяха да се превърнат в ситен пясък.

Всичко беше готово и трябваше да побързам. Всеки момент можеше да запрати по мен нещо голямокалибрано.

Машината отново затрака и задрънча нагоре със съвсем прилична при тези обстоятелства скорост, макар да ми се струваше, че всеки момент ще се килне наляво.

Все пак успях да стигна до мястото, откъдето зърнах за миг сградите на „Доксфърд“ — вече не горяха, но над тях се издигаше пълтен облак от дим. Спрях, прицелих се и пуснах ракетите си една след друга, а апаратът се тресеше с всеки изстрел и едва не се обърна по склона.

Не изчаках да видя резултата и се хвърлих напред. Стигнах до дъното и завих наляво. Скоро площадката, откъдето бях стрелял, изригна в яростни пламъци и се превърна в димящ кратер. Порой от камъчета се посипа върху мен след секунда.

Вече не бях подложен на прицелна стрелба. Взривовете покриваха твърде голяма площ, а и ми се стори, че са по-нарядко. Не успях да изляза от дерето при защитеното от камъни място, което си бях изbral. Двигателят просто не можа да изтика апаратата по склона, пък и зловещо задрънча. Усетих миризма на горяща изолация.

Когато все пак преодолях склона, продължих напред и се озовах на четиристотин метра от крепостта на Стайлър.

Близката страна на сградата бе рухнала изцяло, огънят танцуващ по развалините. Пушеците ставаха все по-гъсти. Оръжията, каквито и където да бяха, затънха яростно, но скоро прекратиха стрелбата. Тишината се проточи цели десет секунди. После едно оръдие започна да обстрелява бавно и ритмично някаква въображаема мишена далече вдясно и зад мен. Пред зданието се виждаше дълга редица ниски роботи с големи вериги. Не помръдаваха и предположих, че са последната отбранителна линия.

— Добре, добре, провървя ти — обади се Стайлър и гласът му прозвуча странно след дългото мълчание. — Не отричам, че ми навреди, но повече не можеш да постигнеш. Повярвай ми, задачата ти е истинско безумие. Всъдеходът ти ще се разпадне съвсем скоро и

роботите ще те смажат. Смъртта ти ще е напълно безполезна, по дяволите!

В този момент машините на вериги се понесоха към мен и насочиха устройства, които очевидно бяха някакви оръжия. Открих огън по тях.

Шумното дишане на Стайлър изпълваше кабината ми, докато напредвах срещу роботите в яростна престрелка. Унищожих около половината от тях, преди апаратът ми да забуксува. Едно от оръдията ми продължи да стреля, докато нагласявах регулаторите на бронята си. Улучих ме неведнъж, но скафандрът бе удивително издръжлив както на лазерните лъчи, така и на куршумите.

— Има ли там човек? — промълви Стайлър накрая. — Или съм си губил времето да говоря с механизъм? Стори ми се, чух да се подсмиваш. Проклет да съм, може да е бил запис! Анджи, ти ли си? Или си бездушна сила, която дори не забелязва, че е смачкала тръстиката? Няма ли да кажеш нещо? Каквото и да е. Само ми дай знак, че имам срещу себе си разумно същество!

Роботите се разделиха на две групи, за да ме хванат в клещи. Захванах се сериозно с онези отляво, докато не унищожиха оръдието ми. Успях да повредя още четири машини, а с гранатата, която хвърлих, изскочайки от горящите останки на апарата, довърших още три.

Скрих се зад корпуса, метнах граната и по онези отляво, включих лазера, отскочих вдясно и се прицелих в най-близкия робот.

Отне ми твърде много време да го прогоря, докато спре, затова метнах оръжието на рамо, хвърлих още една граната и излязох на бегом иззад разбитата кабина. Не бях сигурен дали ще успея да ги надбягам по стръмнината.

Нямаше как да се отърва от най-близките три машини, а и едната се опита да ме хване с дългия си гъвкав манипулатор като с ласо. Надявах се силата на изкуствените мускули в бронята да се окаже достатъчна. Улових примката, вдигнах я над главата си и дръпнах робота към съседния. Сблъскаха се силно и замряха. Бутнах третия тичешком и изминах около четиридесет метра, преди стрелбата им да ме повали и от лъчите бронята да се загрее неприятно.

— Е, поне изглеждаш човек — отбеляза Стайлър. — Ще бъде ужасно обаче, ако се окаже, че в тази черупка няма нищо, сякаш си

една от онези зловещи кухи твари от скандинавските легенди. Божичко! Ами ако е така? Откъс от кошмар, който не ме оставя дори след като съм се събудил...

Дотогава си бях приготвил граната. Хвърлих я по преследвачите, последвана мигновено и от предпоследната, която имах. Вече препусках към купчините отломки пред сградата. Оставаха ми трийсетина метра, усещах ударите на лъчите, паднах, но успях да стана и се заклатушках напред. От всички допирни точки между бронята и тялото ми замериша на пот и изгоряло.

Гмурнах се зад откъснато от стената парче и трескаво впих пръсти в закопчалките на бронята. Сякаш минаха цели векове, докато се отърва от нея, прехапах си устните, за да не се разкрешя. А от падналия на земята шлем се чуваше гласът на Стайлър:

— Нима не мислиш, че си струва човечеството да бъде спасено? Не заслужава ли то още малко усилия? Нима трябва да бъде погубен потенциалът му, който може да се разгърне до...

Шлемът се скри под поток от камъчета, докато се настанявах на позиция за стрелба, без да оглеждам изгарянията си. Насочих лазера към последните три робота, които настъпваха застрашително към мен. Стори ми се, че мина непоносимо много време, докато разтопя единия достатъчно, за да спре, обвит в дим.

Завъртях оръжието към втория и ми хрумна, че те май не бяха предназначени за отбрана на комплекса. Доколкото можах да преценя, не бяха достатъчно специализирани. Стайлър като че бе приспособил набързо някакви многоцелеви устройства, въоръжавайки ги допълнително. Пък и трябваше да са по-бързи и опасни.

— Разбира се, че си струва човечеството да бъде спасено — промърморих на себе си. — Но колкото по-лошо става за хората, толкова по-упорито собственото им безразсъдство ги тласка към последната крачка. Това безумие е прокобата на расата. Ако зависеше от мен, щях да го изкореня, да го залича. — Разсмях се, когато втората машина се разпадна. — По дяволите, бих започнал от себе си!

Чувах припукването на огъня зад гърба си, примесено със съскането на противопожарна инсталация. Дупчех с лазера последния робот, но се боях да не съм закъснял прекалено, тъй като неговият лъч топеше пазещата ме купчина железа. Примигвах, за да махна праха от

клепачите си и се опитвах да го издухам от носа си, но само надушвах опърената си коса и вонята на овъгленото си ухо.

А машината приближаваше неумолимо. Струваше ми се, че и лявата ми ръка е пламнала, но знаех, че няма да мръдна оттук, докато един от нас не бъде унищожен.

Подозирам, че продължих да изпепелявам робота и след като спря, защото вече бях затворил очи и не видях кога се случи.

Щом осъзнах, че съм останал жив достатъчно дълго, вдигнах глава и веднага я отпуснах. Всичко беше наред, но не можех да шавна.

След половин минута си казах, че трябва да се изправя и продължа. Иначе щях да загубя преимущество от бушуващия в кръвта ми адреналин, да отслабвам и задрямвам от болка и преумора. Олюлях се, когато посегнах да взема последната граната от колана на скафандръа.

Сетне се изправих срещу крепостта.

Голямата метална врата на сградата беше затворена. Задърпах я настрани, но беше блокирана. По стените зееха предостатъчно дупки, но зад тях вилнееше пожарът. Отстъпих предпазливо, очаквах да ме помете взрив, когато изпепелих заключващия механизъм.

Нищо не се случи. Нямаше мини.

Влязох в най-обикновено фойе, само че беше пусто, задушно и задимено.

Прокрадвах се напред, готов да стрелям при първото движение и се озъртах за скрити оръжия, бомби или газопръскачки. Надявах се да са повредени или лишени от захранване. Прехвърлях в ума си плановете на постройката.

Имах предчувствието, че ще намеря Стайлър долу, в мозъчния център. Беше и най-сигурното, и най-уязвимото място в целия комплекс. Докато се промърквах към задната половина в търсене на стълба, гласът отекна от високоговорителите наоколо:

— Не съм те подценил. От самото начало се боях от тебе. Жалко, че трябваше да се срещнем при тези обстоятелства. Притежаваш качество, което ценя особено високо — несломима воля. Никога досега не съм виждал такава упорита решимост, устременост към целта. Щом веднъж си решил да се заемеш с мен, край. Нищо не е в състояние да ти повлияе, само смъртта може да те спре...

Втурнах се по горящ коридор, прескочих отломки, а пръскачките ме поливаха усърдно.

— ... знаеш ли, двамата трябваше да си разменим местата. Замислял ли си се някога какво би се случило, ако Отело се сблъскаше с проблема на Хамлет? Щеше да въздаде всекиму заслуженото още след разговора си с призрака. Едно-единствено действие без никакви трагедии. Съответно и датчанинът би решил дилемата на горкия мавър, без да му мигне окото. Жалко, че все така става. Ако бях на твоето място, досега щях да контролирам напълно КОЗА. Бяха в ужасно състояние. Честно ти казвам! Това нападение срещу „Доксфърд“ е един от предсмъртните им гърчове. Големите шефове се мразеха помежду си повече, отколкото ненавиждаха конкурентите си. Ти можеше да се възползваш от славата си на безмилостния прадядо и набързо да ги строиш в редичка. По дяволите! Вече няма значение. Знам отговорите на всички проблеми, освен на своите. А ако ти беше на мястото ми и знаеше колкото мен, вероятно би предотвратил войната. Само че аз не го направих, така че няма смисъл да се терзая сега. Още претеглях кой ще е най-добрият избор, когато започнаха да избухват бомбите. Докато ти щеше да действаш...

Вратата към стълбището се беше заклещила. Срязах я с лазера и отвътре забълваха кълба дим, но аз задържах дъх и препуснах по стъпалата.

— ... а аз още размишлявам какви възможности има за овладяване на сегашното положение...

Стигнах опипом до първата площадка и продължих надолу. Очите ме смъряха и се пълниха със сълзи. И вратата към подземието беше заключена. Изгорих ключалката, а вече ми се виеше свят, кръвта туптеше в слепоочията ми. Озовах се в поредния пламнал коридор. Пробях го, пробих още една врата и влязох в сгорещено като фурна, но все още незасегнато от пожара преддверие.

Бързах, преодолявайки вратите по пътя си и все очаквах експлозия, откос, задушлив облак газ. Въздухът ставаше по-хладен и чист, накрая взе да ми се струва съвсем поносим. Лампите светеха и макар навсякъде да имаше високоворители, чувах само накъсано дишане и шепот, който ми приличаше на нечленоразделни ругатни. Продължавах да се чудя дали Стайлър е сам. Още не бях се сблъскал с жив човек, откакто кацнах на Алво. Предполагах, че ако имаше други,

щяха да потърсят убежище в светилището на Стайлър, но монолозите му показваха, че е сам и може би отдавна. Но къде ли бяха останалите? Предполагаше се, че многоброен персонал трябва да обслужва комплекса. Така или иначе, скоро щях да науча отговора. Зърнах тежката плоча, преградила достъпа до убежището му. Пристъпих предпазливо към нея и установих, че е блокирана, както и очаквах. Вдигнах лазера и започнах да режа. Само че зарядът се изчерпа, преди да се справя с ключалката.

Разбира се, имах още една граната. Но ако я използвах, щях да се лиша от единственото си оръжие, убиващо от разстояние. Оставаше да разчитам на ръцете си и на стилета, който си бях изbral в Сицилия. Инструкторите ми се превиваха от смях, когато настоях да го взема. Не вярваха в талисмани.

Извадих дългия тънък нож от ботуша си и захвърлих безполезния лазер. В другата си ръка притисках гранатата.

— Сигурно очакваш твоите съучастници да те приберат оттук, щом си изпълниш задачата — разнесе се гласът на Стайлър от високоговорителите. — Но когато не дойдат, ще започнеш да се чудиш дали не са те изоставили, или съм ти казал истината за опустошението на Земята. Аз ти казах истината. После ще потърсиш начин да се измъкнеш сам от Алво и ще установиш, че е невъзможно. Ще заподозреш, че си единственият човек тук. И ще бъде вярно. Накрая ще ти се иска да ми беше повярвал, защото ще проумееш, че заедно с мен си унищожил решенията на разнообразните си проблеми.

Отстъпих назад, хвърлих гранатата и се притиснах в плитката ниша до вратата.

— Отпратих всички. Предвидих какво ме чака още преди месеци. А след войната е твърде съмнително някой да се върне тук. Бежанците се прехвърлят на светове, където е започнало изграждането на...

В това затворено пространство взривът ми се стори чудовищен. Изскочих от прикритието, преди да затихне ехото, преди парчетата да са изпадали на пода.

Ако наистина е отпратил всички оттук, значи е нямало кой да ме отведе при него, ако бях спрятал, както ми предлагаше. Искал е само да има неподвижна мишена пред себе си. Майната му! Всякакви кълнове на симпатия към него повехнаха в душата ми.

Прелетях със скок през изкорубената рамка на вратата, готов да забия стилета.

Не се помайвах нито миг, а огледах обстановката, както тичах. Останах излъган в очакванията си за ренесансов разкош. Цялата отсрещна стена беше заета от огромен пулт, а по другите имаше множество екрани, показващи долината от различни гледни точки, както и части от вътрешността на комплекса. Предната част на залата беше отделена с декоративен параван, имаше килими и мебели като в нормално жилище. Стайлър, съвсем същият като на снимките, седеше пред малко метално бюро до лявата стена. Сложна машина, може би продължение на колоса отсреща, се подаваше от стената и обхващаше половината му тяло. От бърснатата му глава излизаха какви ли не проводници и свършваха в машината. Гледаше ме. Държеше пистолет.

Не успя да ме улучи с първия изстрел. Натисна три пъти спусъка на малокалибреното си оръжие, преди да го избия от ръката му. Забих стилета в слънчевия му сплит и той се свлече в креслото, от което се бе надигнал.

— Ти ще... — започна, след това само отвори и затвори уста.

Изненадата проби за миг през гримасата на лицето му. Дясната му ръка се отпусна и натисна малко лостче, после тялото се похлупи по лице на бюрото.

До ръката ми, с която се опирах тежко на бюрото, звънна телефон. Зяпнах нещото като омагьосан. Не можех да помръдна, толкова беше нелепо. Потиснах дивия си кикот, защото знаех, че отприщи ли се веднъж, няма да спре скоро.

Трябаше да знам, иначе никога нямаше да намеря спокойствие.

Посегнах и вдигнах слушалката.

— ... намериш вероятна утеша — продължи гласът — в сградата отсреща.

Преборих се с внезапно обзелото ме желание да закрещя, само стиснах по-силно слушалката. С другата ръка сграбих Стайлър за рамото и го дръпнах да се облегне. Беше мъртъв или поне толкова близо до рапа, че едва ли имаше никаква разлика.

— Невроните още препредават импулси, а с допълнителните си устройства мога да включа всички работещи машини, макар че вече нямам контрол над гласните си струни. Ще бъдеш принуден да изучиш онова, което ще откриеш в другата сграда. Няма да ти е лесно. Голяма

е вероятността да се провалиш. Но алтернативата е да прекараш сам остатъка от живота си. Тук. Ще разполагаш с обучаващи програми, архиви, моите записи, с книги. Имаш на своя страна само времето и сам ще избереш да се опиташи или да се откажеш. Досега предвидих правилно всичко, но съм дотук...

Щракане, последвано от сигнал за прекъсната линия.

Свлякох се на пода, загубвайки съзнание.

Тук... тук... и там... отново и отново. Годините, клонингите, порталите... Научих се.

Проучих всички материали в бъдещото Нулево крило. Другата възможност беше още по-страшна форма на лудост от онази, която вече познавах. Трябваше непременно да се измъкна, да потърся Джулия, да направя нещо.

Измъкнах се. Тъй и не намерих гроба й, ако изобщо го имаше. Успях да установя, че тя не е била сред онези, които са се добрали до Дома, чиито Нива бяха пръснати по още неподгответените за заселване от човека светове.

Измъкнах се. Имах много неща за забравяне, но с толкова време за самовгълбяване си изясних какво точно ми пречи. Разполагах и с необходимите технологии за заличаване на всичко, което не можех да понасям в себе си. Реших да го направя. Искаше ми се да сторя същото и с цялото човечество — по-точно с остатъка от него — и стигнах до заключението, че и за това може да се намери начин. Само че щеше да се проточи повече. Процес на нравствена еволюция, а аз щях да го насочвам и да участвам в него заедно с останалите, но винаги крачка пред тях. Така си го представях, защото все някой трябваше да се грижи за мръсната работа, за която бях особено подходящ. Това ме удовлетворяваше. Унищожих част от себе си и заварих първата скоба на мястото й. Другите можеха и да се издърпат при извънредно положение, но тази не, защото исках Анджело ди Негри да си остане мъртъв. Мразех го. После събудих клонингите. Вярвахме си напълно. Измъкнахме се.

---

[1] Надежда всяка тука оставете (итал.) — Б.ред. ↑

## **ВТОРА ЧАСТ**

## 1.

Когато усетих куршума да пронизва сърцето ми, моята първа реакция беше безкрайно изумление. Как?...

После вече бях мъртъв.

Не помня да съм се разпищял, макар Мишката да разправяше, че станало точно така, а отгоре на всичко дясната ми ръка се вкопчила в гърдите. После съм станал като дървен, отпуснал съм се и съм замрял неподвижно. Трябаше да повярвам на горкото момиче, защото това се случи в собственото й легло.

Налудничава мисъл се стрелна през съзнанието ми в мига, преди да умра: „Извади седма скоба!...“ Нямах представа защо.

Помня лицето й, зелените очи, полуприкрити от дългите ресници, розовите устни, отворили се в усмивка. После усетих болката, връхлетя ме изумлението. Не чух изстрела, който ме довърши.

По-късно някакъв лекар обясняваше, че със сърцето ми всичко е наред въпреки тревожните симптоми. Нямало никакви явни причини да изпитвам болки в гръденя кош и да припадам. И без това ми беше ясно какъв е случаят, исках само да се махна от Амбулаторията, за да се отправя веднага към Крило 18, Библиотеката, ниша 17641. Там щях да се оправя с последиците от моята трагична смърт.

Но ме задържаха още няколко часа, настояваха да си почина. Ама че глупаци! Щом със здравето бях наред, защо да почивам? Пък и не можех да се отпусна, разбира се. Току-що ме бяха убили.

Чувствах се много изплашен и озадачен. Как е могъл някой да извърши подобно нещо? И каква е причината? Както си лежах, заобиколен от стерилната белота, треперещ и едновременно плувнал в пот, съзnavах колко е важно да тръгна незабавно, да видя какво са направили с мен, да прикрия бързо следите. Но изпитвах ужасна погнуса и боязън от гледката, от свидетелството за престъплението. Тези колебания ми отнеха немалко време, през което изобщо не помръднах. Запазвах достатъчна част от разсъдъка си, за да разбирам, че ще бъда безполезен, докато не се освободя от първоначалното си объркане.

Затова си наложих да анализирам чувствата си. Убийство! Нещо нечувано в наши дни. Дори не си спомнях кога бе извършено предишното, а пък бях по добре осведомен от останалите. Строгото възпитание от най-ранна възраст и множеството заместители на склонността към насилие почти не допускаха това, а даже и да се случеше патологичен изблиг на агресия, значителният напредък на медицината позволяващ на лекарите да закърпят навреме жертвата. Но хладнокръвно, обмислено убийство... Да, от последното наистина бе изминало много време. Някакъв по-цинично настроен призрак на мое предишно „аз“ нашепваше, че може би точно хладнокръвните, обмислени убийства не са предизвиквали подозрения, затова не знам нищо за тях. Набързо прогоних натрапника в пълната забрава, която отдавна заслужаваше. Не се оставил да ме убеди или поне така си мислех. При качеството на събираната за всеки в Дома информация предположението ми изглеждаше невероятно.

Лош късмет бе, че неприятната задача се падна точно на мен. Сега трябваше да направя онова, което току-що бях отхвърлил като постъпка, немислима за друг. Тоест да решава как да прикрие факта, че нещо се е случило. В края на краищата нали бях особен случай? Не влизах в общата сметка...

Кискането ме стресна, особено щом усетих, че излиза от собственото ми гърло.

— Добре казано, стар досаднико! — говорех си аз. — Май долавям ирония в станалите събития.

„Дрън-дрън! Та ти изобщо нямаш чувство за хумор, Ланге!“

— О, все пак оценявам нелепостта на положението си. Но не виждам повод за смях в едно убийство.

„Не и когато ние сме жертвата, а?“

— Послужи си не с най-правилното местоимение.

„Все едно. Нека бъде, както ти харесва. И твоите ръце са не по-малко изцапани.“

— Аз не съм касапин! На никого не съм посягал!

Потиснах напирация кикот.

„А какво мислиш за самоубийството? Нещо да кажеш за мен например?“

— Човек има право да върши каквото пожелае със себе си! А ти... ти си нищо! Дори не съществуваш!

*„Тогава защо се вълнуваш? Да не ти е изгорял бушонът? Не, Ланге. Истински съм. А ти ме уби. Само че още съществувам. И ще настъпи моментът на моето възкресение. Ти самият ще ме върнеш към живота.“*

— Никога!

*„И то защото съм ти нужен. Мигът наближава!“*

Задавен от гняв, прогоних предшественика си във въображаемото чистилище, където му беше мястото. Известно време проклинах факта, че съм такъв, какъвто съм, но и съзнавах, че бях преживял срив, причинен от травмата на собствената ми смърт. Скоро ми олекна. Напомних си, че докато хората си остават все същите, трябва да продължавам да нося кръста си, всеки път по различен начин.

Аз/ние трябваше да изчакаме, докато получава възможността да направя нещо. Да чакаме и да се крием. Колкото повече се бавех, толкова по-трудно щяхме да се изплъзнем, дори да не бях обект на постоянно наблюдение. Всички ние разбирахме и това, но оценявахме дълбочината на моите чувства и необходимостта от време, за да се овладея достатъчно.

Скръцнах със зъби и свиши юмруци. Не можех да си позволя да се самосъжалявам. Трябваше да го отложа за по-късно.

Заставих се да стана и да прекося стаята до мивката. От огледалото над нея ме гледаше собственото ми отражение — посивяла коса, тъмни очи, лице на петдесетгодишен. Прокарах пръсти през косата си и си отправих измъчена усмивка.

— Жалка гледка — казах на самия себе си и ние си кимнахме в знак на съгласие.

Пуснах студената вода и наплисках обилно набразденото си от бръчки лице, измих си ръцете и се почувствах малко по-добре. Започнах да мисля само за непосредствената задача и извадих дрехи от скрита в стената ниша. Щом веднъж се раздвиших, вече не можех да стоя така. Трябваше да се махна оттук. Натиснах звънеца и закрачих нервно из стаята. Спирах няколко пъти пред прозореца и се заглеждах в малкия, заобиколен от стени парк, където се мяркаха само неколцина пациенти и посетители. Високо над всички нас светлините отслабваха — започваше нощния период. Виждах три от приличащите на тирбушони пренасящи колони и широките веранди на галерия далече

вляво. По подвижните пътеки и кръстовищата нямаше много хора, не забелязах и никаква летяща кола.

Отзовалата се сестра доведе след малко младия лекар, който бе установил, че нямам здравословни проблеми. И понеже вече бяхме на едно мнение по въпроса, той ме пусна да си вървя. Благодарих му и излязох. Докато вървях по наклонената рампа към най-близката подвижна пътека, наистина открих, че се чувствам доста по-добре.

Отначало не ме беше грижа коя посока ще избера. Исках само да се отдалеча от Амбулаторията с всичките й миризми, напомнящи ми за моята скорошна злополука. Минавах край огромни аптечни складове, понякога над мен прелитаха въздушни линейки. Стени, прегради, платформи, рампи — всичко беше бяло и лъхашо на дезинфекция. Преместих се навътре към най-бързата пътека и започнах да се отдалечавам с нарастваща скорост от санитари, сестри, лекари, пациенти и техни близки. Радвах се да се отърва от тях. Мразех това място, предназначено за онези, които се възстановяваха, както и за другите, лишиeni от такъв късмет. Пътеката се шмугваше през края на парк, където такива нещастници седяха по пейки и в моторизирани колички в очакване на деня, когато черната порта ще се отвори и за тях. Сред плетеницата на металната мрежа над главата ми подобни на грабливи птици кранове пренасяха всичко необходимо за решаването на твърде сложното уравнение „хора-предмети-енергия-пространство“. Прехвърлих се от пътека на пътека поне десетина пъти и си отдъхнах чак в изпълнената с тълпи, ярко осветена Кухня. Тук ароматите, движението, звуците и цветовете ми напомниха, че другото вече е останало зад гърба ми.

Отбих се в малка, огряна от светлини закусвалня. Бях изгладнял, но след първите хапки престанах да усещам вкуса на храната, само дъвчех и преглъщах механично. Все се озъртah към другите в залата. Неволно се питах: „Може ли да е някой от тях? По какво да различа един убиец?“

Можеше да е всеки... стига да има мотив и склонност към насилие, а това трудно се разпознава по изражението на лицето. Колкото и да не вярвах, че някой притежава тези съставки, все пак неизвестният ги бе проявил само преди няколко часа.

И вече не изпитвах глад.

Можеше да е всеки...

Обзе ме желанието да се махна. Всичко наоколо ми се струваше зловещо. Откривах заплаха в небрежните жестове и погледи наоколо, всеки мускул в тялото ми се напрягаше, когато край мен минеше някой с поднос. Знаех, че ако закачи стола ми или само се докосне до мен, ще скоча с кряськ.

Щом видях, че проходът между масичките се е освободил, веднага закрачих по него. Едва се сдържах да не затичам към подвижната пътека. Дълго се прехвърлях — не исках да попадна в бълсканица, но и се боях да остана сам. Чувах тихите проклятия, които сякаш сами се изтръгваха от устата ми.

Разбира се, имаше място, където щях да заваря хора и можех да се освободя от страха си. Почти не се съмнявах в това. Лесно беше да проверя, но се опасявах, че настроението ми е доста заразително и предпочитах да не се издавам, докато не се успокоя. Най-просто беше да отида там — на местопрестъплението.

Реших, че първо ще изпия нещо. Само че нямах желание да си поръчам в това Крило. Защо ли? Пак се държах неразумно. Започваха да ме притесняват на собствената ми територия.

Последвах указанията на светещите горе табели и се насочих към най-близката телепортираща станция.

Най-сетне видях в далечината внушителната стена с вечно променящата се мозайка от цифри и букви. Слязох от пътеката пред станцията и се загледах в списъка на маршрутите. Рехава нишка пристигащи се изнизваше през изходите, други стояха или седяха наоколо и хвърляха по едно око на разписанието. Научих, че Портал 11 би ме прехвърлил в Коктейлбара на Крило 19 след шест минути. Влязох в затвореното пространство пред 11 — нямаше никаква опашка — и подадох картата си за сканиране. Тихо бръмчене, после щракване и зарешетената врата в дъното се плъзна встрани.

Качих се по рампата до чакалнята на Портала. Заварих трима мъже и момиче в униформата на медицинска сестра. Може би се грижеше за единия от мъжете, стар особняк в моторна количка, макар че не стоеше до него. Той ме загледа внимателно и се усмихна полека, сякаш се готвеше да подхване разговор. Все още не се чувствах способен за контакт и извърнах глава. Преместих се по-надалече от него. Единият от двамата други стоеше до Портала, почти скрит зад

четивото си, а вторият крачеше с куфарче в ръка и често поглеждаше към часовника.

Когато светна червената лампа и зазвуча приглушеният звънец, тръгнах последен към Портала. Отново подадох картата си за проверка и минах през входа. Когато влязох в подземния тунел, чувах тих пукот наоколо, а в ноздрите ми нахлу миризмата на озон. На стотина метра пред мен се проточваха металните стени на тунела, осветени мъждиво от позамърсени лампи. Виждах хаоса от обяви и рисунки по стените, а на пода — дребни боклуци.

По средата на тунела нисък набит мъж четеше рекламен плакат, скръстил ръце зад гърба, а между устните си премяташе клечка. Обърна се ухилен към мен, когато го доближих.

Свърнах наляво, но той пак ми препреши пътя. Спрях и скръстих ръце на гърдите си, с пръстите на дясната освободих магнитната закопчалка под мишницата си и напипах дръжката на зашеметяващото пистолетче.

Усмивката на мъжа стана съзаклятническа, той ми кимна и прошепна:

— Снимки...

Без да чака някакъв отговор, той бръкна под якето си. Отдъхнах си, защото не посягаше за оръжие, а наистина извади тесте снимки, щръкнало от вътрешния му джоб. Пристъпи към мен и започна да ги прехвърля в ръцете си.

На друго място и не точно в този момент сигурно щях да го арестувам или да го разкарам грубо според настроението си. Но в подпространствения тунел въпросът за юрисдикцията винаги беше малко по-деликатен, особено ако мъжът бе изчакал тук няколко прехвърляния, а това ми се струваше най-вероятно. Пък и сега изобщо не ме занимаваха професионалните ми задължения. Понечих да го заобиколя.

Той се вкопчи в ръката ми и поднесе снимките към очите ми.

— Какво ще кажеш, а?

Погледнах неволно. Сигурно настроението ми беше още подалече от обичайното, защото не можех да се откъсна от лъскавите снимки, които ми показваше една по една.

Не знам защо тези изображения ме очароваха, макар да ги бях виждал много пъти. Имаше три снимки на Земята от Космоса, по една

на всяка друга планета в Слънчевата система и още десетина на небесни тела около други звезди, както и на цели звездни купове. Бях странно развлънуван и леко се подразних от слабостта си.

— Красиво е, нали?

Кимнах му и мъжът веднага отсече:

— Получаваш всичко за петдесетачка.

— Ти си луд! Искаш прекалено много.

— Ама снимките са страховити.

— Вярно — признах, — но не и на тази цена. И нямам петдесет долара в себе си.

— Ще ти дам шест по избор за двайсет и пет.

— Не.

Можех просто да му кажа, че никога не нося налични нари, и да приключва пазарлька. На теория не се и нуждаех от пари, защото картата ми за самоличност служеше и за разплащания от личната ми сметка. Естествено всички носят и по малко налични за покупки, които не желаят да бъдат записани. Можех да го пратя по дяволите и да си продължа по пътя.

Е, добре, колебаех се, макар да не ми беше ясна причината. Вероятно тези снимки ме привличаха въпреки всичко. За да се отърва по-бързо от психотравмата си, реших да угодя на неврозите си и да купя две-три.

Избрах отчетлива, контрастна снимка на Земята и една с бяло-черната спирала на Млечния път. Струваха ми по два долара. Прибрах ги до пистолета си и се отдалечих от мъжа с натрапчивата усмивка и клечка между зъбите.

След малко се озовах пред коктейлбара на Крило 19. Стъпих на подвижната пътека. Тук беше вечна нощ и точно затова мястото ми се видя подходящо. Мракът скриваше тавана, а малките осветени пространства приличаха на лагерни огньове сред необятна равнина. Останах на най-бавната пътека — съвсем сам. Четиридесетимата, които минаха заедно с мен през Портала, не се виждаха никакви. Прехвърлих се няколко пъти, докато стигнах в по-тъмен район далече наляво. Минах край грижливо расположени ниши и кътчета във всевъзможни стилове. Някои бяха заети, повечето пустееха. Тук-там се натъквах на веселящи се групички, чувах откъси от мелодии и смях. Понякога зървах двойки, допрели главите си над масичките, по които трептяха

слаби светлинки. Веднъж забелязах и самотник, облегнал се тежко до бутилката. Сигурно изминах няколко километра навътре, преди да ме обземе отпускащото чувство на усамотение. Чак тогава слязох от пътеката, за да потърся подходящо място.

Свих зад ъгъл, минах по мостче, шмугнах се между няколко фалшиви палми и побързах да се отдалеча от този натрапчив полинезийски декор. Още няколко криволици ме отведоха до изненадващо малко ъгълче. Настаних се на плетен стол до маса, протегнах ръка и включих имитацията на газена лампа. Мекото жълтениково сияние ми откри кресла с дантелени покривала, пиано, два-три безизразни портрета, цял шкаф скъпо подвързани книги. Бях попаднал във викториански кабинет и си казах, че точно тук, където лъхаше на устойчивост и сигурност, мога да се отпусна.

Намерих обслужващия модул под масичката. Пъхнах картата си в процепа и си поръчах джин с тоник. Хрумна ми да поискам и пура. Сигналът избръмча след секунди, вдигнах капака и наредих всичко на масичката.

Отпих първата студена гълтка и запалих пурата. Превъзходен вкус. Поне за малко се отърсих от мислите си, просто седях, сякаш загърнат в приятните усещания. Накрая обаче нещо се размърда в дълбините на съзнанието ми, ръката ми се плъзна към джоба на якето и извади двете снимки. Поставих ги една до друга и се загледах в тях.

Същото очарование и подобието на тъга по отдавна невижданото...

Взирах се в Земята и величествената звездна река, опитвах се да анализирам чувствата си, но напразно. Обхвана ме напрежение. Какво ли будеше у мен тези емоции?

Дали бяха присъщи на стария Ланге, покойния ми старши предшественик? Може би беше нещо свързано с него, с пожертваната част...

Имаше само един начин да се убедя — процедура, предвидена за извънредни ситуации. Не си спомнях да е била използвана някога. Въпреки ужасното произшествие, още не смятах, че ровенето в посттравматичното състояние оправдава подобна крайна мярка. Мъртвите са си мъртви, и то по основателни причини. Колкото и сериозно да изглеждаше сегашното ми положение, дори не можех да

си представя такова стечеие на обстоятелствата, което да изисква изваждането на седма скоба...

Господи! Изведнъж ме връхлетя наудничавото прозрение в предсмъртния миг, потискано досега от болката, от страха... „Извади седма скоба...“

Но по каква причина? Неизвестно.

Не последва нито присмехулен кикот, нито шизофренична реакция. Бих ги приел дори с облекчение, толкова самотен и ужасен бях. Но се боях от седма скоба дори повече от смъртта.

Защо на мен се падна да бъда старшият, свръзката? Защо аз трябваше да нося отговорността?

Изгълтах остатъка в чашата, сподавяйки мисленото възклищание: „Не е честно!“ Лесно и бързо можех да се освободя от тегнещата самота, но нямаше да е честно спрямо другите. Не! Бях длъжен сам да решава този проблем. Проклинах слабостта и страхата си, но знаех, че няма да намеря помощ от тази страна на черната врата. По дяволите!

Поръчах си още едно питие, но сега го пиех на малки, редки гълтки. Подръпвах от пурата. Взирах се в снимките, като се опитвах да разкрия тайните им само със силата на погледа си. Нищо не постигнах. Привличаха, защото бяха забранени. Никой сред живите не помнеше Земята, а и кой ли беше виждал звезда? Въпреки възрастта си и аз се чувствах малко виновен и засрамен, че седя и разглеждам изображения на мястото, от което произхождахме, и на галактическия му фон. Е, поне не будеха в мен престъпни намерения.

Стори ми се, че чух шум, но при всичките тези прегради и мебели наоколо ми беше трудно да определя посоката. А и едва ли имаше значение. Някой можеше да е седнал само на метър-два от мен и пак да бъде напълно невидим в мрака. Все още се нуждаех от илюзията за уединение. Не бях готов да стана и да продължа работата си.

Вслушвах се в тиктакането на часовника в остьклена му кутия. Харесваше ми това местенце. Защо ли да не си отбележа координатите му, за да дойда отново някой път? Бих могъл да...

Този път не ми се причу. Шумът беше много по-сilen. Някой се бълсна в нещо. Имаше и механично жужене. Олекна ми. Вероятно наоколо се мотаеше почистващ робот, но нямаше да се напъха в заета ниша. Вдигнах чашата и отдръпнах ръката си от снимките. Засмях се.

Бях ги прикрил неволно, щом ми се стори, че някой може да мине край мен.

След малко пак чух звука, съвсем наблизо. После той се показа иззад далечния ъгъл на „стаята“. Беше старецът в инвалидната количка, който мина преди мен през Портал 11. Кимна и се усмихна.

— Здравейте — промълви и се плъзна още напред. — Казвам се Блек. Видях ви в подземната станция до Амбулаторията в Крило 3.

— Да, помня ви — кимнах.

Той се ухили и се настани от другата страна на масичката.

— Като ви забелязах да слизате от пътеката тук, рекох си, че сте дошъл да пийнете.

Вторачи се многозначително в чашата ми.

— Аз пък не ви видях на пътеката.

— Бях доста далече зад вас. Между другото, изпаднах в малко неловко положение и си помислих дали няма да ми помогнете.

— Какъв е проблемът?

— Бих искал да си купя нещо за пиене.

Посочих модула под масичката.

— Ами заповядайте.

Но той поклати глава.

— Май не ме разбрахте. Не мога сам да си поръчам.

— Какво означава това?

— Лекарите ми забраниха. Блокираха сметката ми. Ако си пъхна картата в тази машина и поискам алкохол, при проверка Централата ще се натъкне на забраната и нищо няма да получа.

— Ясно...

— Не съм съвсем без пари. Тоест... нося и налични. Само че тези джунджурии не ги приемат. И си помислих — ако някой се съгласи да ми купи една чашка с картата си, ще му върна сумата, че дори ще го почерпя. И няма да останат никакви следи.

— Не знам... — проточих. — Щом вашият лекар смята, че не е добре за вас да пиете, едва ли трябва да ви помогам да си навредите.

— Е, да, докторът е прав. Не съм в цветущо здраве. Достатъчно е да ме погледнете, за да се убедите. И никак не ми е весело. Стискам душата си между зъбите с помощта на лекарите, но това трудно може да се нарече живот. И ако утре съм малко по-зле, няма да е прекалена цена за един почти чист бърбън с малко лед. Във всеки случай няма да

ме затрие. — Старецът вдигна рамене. — Пък дори да ме довърши, никой няма да се опечали. Е, какво ще кажете?

Кимнах.

— Не е незаконно, а и вие най-добре си знаете.

Пъхнах картата си в процепа.

— Нека да е двоен... — облиза се непознатият.

Изпълних молбата му и когато пое чашата, той отпи дълга, бавна гълтка и въздъхна. После оставил чашата, бръкна под куртката си и извади пакет цигари.

— И това не бива да правя — промърмори, след като си запали една.

Поседяхме мълчаливо около минута, всеки зает със собствените си грижи. Странно, но не ми беше неприятно да се простя с уединението си, за което положих толкова усилия. Съчувствах на стареца. Вероятно беше самотен и го очакваше единствено неизбежният край. Ето защо само се чуди как да се измъкне за малко от дома за отдих и да изкрънка по някое питие — едно от малкото останали му удоволствия. Но изпитах и нещо повече. Съзирах жив дух, упорство, сила в набръканото му лице. Тъмните му очи гледаха зорко, осеняните със старчески петна ръце не трепереха. В него имаше нещо успокояващо, почти познато. Не се съмнявах, че го виждам за първи път, но в същото време ме споходи абсурдната увереност, че срещата ни е никак предопределена.

— Какво имате там? — попита ме и проследих посоката на погледа му. — Мръсни картички, а?

Лицето ми пламна.

— Нещо подобно... — измънках и той се ухили.

Посегна, но се поколеба.

— Може ли?

Кимнах. Взе снимките и се облегна в количката си. Гъстите рошави вежди надвиснаха над присвитите му очи, леко наклони глава встрани. Взираше се дълго, стиснал устни. После се засмя и оставил снимките на масата.

— Много са добри. Чудесни са. — Изведенъж гласът му се промени. — „Виж Земята и умри.“

— Не ви разбирам...

— Доста стара поговорка, която преправих току-що. „Виж Венеция и умри“ или пък „Виж Неапол и умри“. Някога жителите на много страни и градове си позволявали гордостта да вярват, че посетилият ги чужденец е постигнал висшето благо в живота си. Но на моята възраст човек става по-космополитичен. Благодаря, че ми позволихте да ги разгледам. — Заговори още по-твърдо. — Събудиха множество спомени у мен. Някои дори са радостни.

Надигна решително чашата си и аз го зяпнах смаян. Сякаш наедряваше пред очите ми, седеше много по-изправен. И все пак беше невъзможно. Нямаше как да не го попитам:

— На каква възраст по-точно сте вие, господин Блек?

Усмихна се с крайчеца на устата, докато гасеше цигарата си.

— Възможните отговори са твърде много. Но май се сещам какво ви интересува. Да, виждал съм Земята — истинската, а не на снимки. И помня какво беше, преди Домът да бъде изграден.

— Не — отсякох. — Това е физически невъзможно.

Сви рамене и въздъхна.

— Може би сте прав, Ланге. — Допи последните капки в чашата си. — Всъщност няма значение.

И аз оставих чашата си до снимките.

— Откъде знаете името ми?

Той бръкна в джоба си.

— Дължа ви нещо. — Но извади не пари. — Виж Земята и...

Ариведерчи.

Усетих как куршумът прониза сърцето ми.

## 2.

Но как?...

Музиката ме заливаше, притискаше, пулсираше, а светлините примигваха все по-бързо. Идваше моят ред да се включва с кларинета. Справих се някак — в рамките на поносимото. Скоро последваха ръкоплясканията. Станах да се поклоня, макар и с омекнали колене. Най-сетне сцената притъмня и слязох с останалите по стъпалата. Докато минавахме отзад, дланта на Мартин се отпусна тежко върху рамото ми. Шефът на нашия оркестър, набит пълненещ мъж, почти оплешивял и с торбички под очите, беше чудесен изпълнител на тромбон и голям симпатяга.

— Енгел, какво ти стана преди малко?

— Присви ме стомахът. Май съм ял нещо развалено. За две-три минути се почувствах доста зле.

— Сега как си?

— Благодаря, по-добре.

— Дано не си докараш някоя язва. Не е шега работа.  
Неприятности ли имаш?

— Да, но май скоро ще се отърва от тях.

— Е, поне това е добре. Не си хаби нервите.

Кимнах му.

— До утрe.

— Ще се видим.

Побързах да се отдалеча. Проклятие! Имах нужда да намеря спокойно кътче възможно най-скоро. Всяка загубена секунда струваше твърде скъпо. По дяволите, как можах да си позволя такова сляпо благодущие? Ама че съм тъпанар! Да му се не види дано!

Свирепо натиках инструмента в калъфа, поставих рекорд по скоростно преобличане, после тръгнах към подвижните пътеки, без да обръщам внимание на никого и нищо, което би ме забавило. Преместих се на най-бързата пътека и се започнаха маневри за изплъзване. Сменях посоката на почти всяко кръстовище. Спуснах се в пренасящата колона три нива по-надолу и закрачих устремно. Накрая

се убедих, че никой не ме следи. Чак тогава пак стъпих на пътеките и се насочих към Дневната.

Увереността, че нямам никакво излишно време, ме докарваше почти до истерия. Но малкото пламтящо кълбо на яростта в стомаха не ми позволяваше да се поддам на паниката. Нещо неразбираемо за мен ми бе посегнало на два пъти. Гневът набъбваше в мен — могъщ, необичаен. Не си спомнях да съм изпадал в подобно състояние преди. И въпреки това ми беше някак познато, отдаох му се охотно. Може би точно събудилата се свирепост не ми позволи да припадна този път. В мен полека се надигаше жаждата да отвърна с удар на убийците, да си отмъстя лично, а не само да раздам правосъдие. Колкото и недопустимо да беше това желание, не се опитах да го задуша в усмирителната ризница на самодисциплината — все нещо трябваше да ме държи на крака.

... А и чувството не беше неприятно.

Сянка на усмивка изкриви нагоре ъгълчетата на устата ми. О, не, никак не беше зле да се ядосам. Каква естествена, човешка емоция! Всеки го знае. Почти бях готов да допусна, че е жалко да се прахосва срещу заместители на агресията...

Слязох от пътеката, щом се добрах до Дневната, и закрачих през секторите. Хората седяха, стояха, изтягаха се, приказваха, четяха, дремеха, слушаха музика, гледаха записи, а винаги имаше и по някое тихо кътче, ако човек желаеше да се усамоти. Бързах по мекия под, свивах зад ъгли, минавах през всевъзможни периоди и стилове с надеждата да не срещна нито един познат.

Късмет!

Малка, пуста беседка, оскъдно осветена... пищно зелено кресло, чиято облегалка май се сваляше...

Познах. Намалих още лампата и се облегнах назад. Можех да наблюдавам и двата входа, макар да бях сигурен, че никой не ме е проследил дотук.

Първо се постарах да си поема дъх и да решава кой съм аз в момента. За щастие прехвърлянето на свръзката минава съвсем гладко. Все се чудиш как ще бъде, докато не го преживееш. После те връхлити... и пак не знаеш. Само си уверен, че е станало както трябва.

Знаех, че вече не съм този Марк Енгел, какъвто бях преди старецът да застреля Ланге. Аз бях Ланге, който беше също Енгел.

Тоест — ние си бяхме ние. Бяхме се слели, напълно или почти, когато свръзката се измести със смъртта на неговото тяло. Не се налагаше да се приспособявам кой знае колко, защото бяхме преживявали временно сливане много пъти в миналото. Е, сега беше за постоянно и се налагаше да прекроя костюма по своя мярка. Това обаче можеше да почака. Трябваше да направим нещо още след първото убийство. Само че Ланге предпочете да се размотава... и забавянето се оказа фатално. Не одобрявах желанието му да избягва крайните действия, в каквото и състояние да се намираше тогава. Усещах как, пренесло се в мен, това започва да подяжда и моята решителност. И от тази част щяхме да се отървем съвсем скоро, щом сложа осма скоба.

Ако случаят беше друг, щях първо да разнищя плетеницата „кой какъв е“, но сега имахме по-спешни задачи.

После вече бяхме всички заедно — Дейвис, Джийн, Серафис, Дженкинс, Караб, Винкел и останалите. Изведнъж аз се превърнах в тях и те в мен. Всички бяхме „аз“. Почти без колебание всеки се наместваше в мрежата, щом разпознаеше преместването на свръзката. Прекрасно, уютно, познато преживяване.

Гледах през множество очи, чувах какви ли не звуци, усещах тежестта на всичките ни тела. Сякаш бяхме една неразделна плът, а крайниците ни се простираха из всички Крила. От скоро с два по-малко, разбира се. Въщност в твърде особен смисъл ние си бяхме едно цяло тяло.

В този миг извън времето осъзнавахме съдържанието на всичките си отделни мозъци. Кратката вечност на разбирането, протоплазменото състояние на времения отказ от индивидуалност, за да можем със скок да надраснем сбора на натрупания опит след последното ни сливане преди около месец.

Долових страх и за мое учудване липсваше гняв, освен внесения от мен при сливането. Отвърнаха ми с мек укор, бързо отстъпил на разбирането, че току-що съм поел свръзката върху себе си и не съм имал време да се приспособя. Иначе просто щяха да размият и сподавят моята ярост. Но сега се бояха от всяка реакция, която би ме уязвила, преди да съм излял личността си в новата форма. Добре. Наистина имах нужда от това.

Първи умря Хинкли в Библиотеката на Крило 18. Знаехме, че е станало в ниша 17641, личното му жилище, защото всички възприехме

мигновено предсмъртните му впечатления. Той пак беше с нас, но не можеше да ни подскаже нищо за уничожителя си. Реагирахме различно на кончината му според разнообразните си темпераменти, но бяхме еднакво неспособни да си обясним причината за убийството и засега никой от нас не бе предприел нищо съществено. А тялото на Ланге още лежеше проснато в онзи викториански салон на сред коктейлбара на Крило 19, освен ако старецът не бе направил нещо с него.

… И никой не познаваше господин Блек, нито откъде идва. Аз поех задачата да го издиря, защото скоро щях да разполагам с необходимата техника.

Дейвис беше в Библиотеката на Крило 18 и държеше подоко ниша 17641. Вече се бе погрижил жилището да бъде обявено за свободно, а комуникаторът — превключен на автоматичен отговор. Решихме, че още е рано да влиза, а трябва да продължи наблюдението, докато Серафис се присъедини към него. Серафис беше нашият лекар и можеше да попълни необходимите документи за естествена смърт. После тялото щеше да попадне в погребалното бюро на Винкел, за да изчезне.

Но с Ланге имахме сериозен проблем. Освен че още един смъртен акт, подписан от Серафис в друго Крило и съвсем скоро след съобщението за Хинкли, щеше да изглежда твърде необичайно, но и Ланге беше прегледан същия ден със заключение за добро здраве.

Налагаше се Винкел да се заеме лично с преместването на трупа, а и с премахването на всякакви улики. Професията му правеше неговата појава там напълно естествена в очите на другите. После трябваше да прехвърли тялото в Нулевото крило и да го скрие. Там щеше да бъде замразено, докато преценим как най-добре да постъпим. А дотогава щяхме официално да дадем отпуск на Ланге, картата му пък щеше да ни послужи за пътуване, хранене и дребни покупки, така че той да продължи да съществува поне официално.

Разбира се, предстоеше да съберем всички улики за собственото си разследване на убийствата. Страхът напрано ни тресеше. Не беше обикновено съвпадение смъртта на двама от нас, но не ни хрумваха никакви логични хипотези за мотивите на убийците, освен най-смразяващите. След безплодните напъни се споразумяхме да прекъснем сливането, за да предприемем най-належащите мерки. Аз

трябаше да отида в Нулевото крило, за да наглася нещата между мен и Ланге.

Примигнах и последните остатъци на техните мисли избледняха. Побързах да стана. Засилих осветлението и направих предпазливо няколко крачки, докато се преценявах, след като отново бях станал самият аз. Е, не съвсем.

Според мен някой бе решил да унищожи цялото семейство. Мотивите нямаха особено значение. Стигаше ми фактът, че единствените убийства напоследък бяха на хора от семейството. А не бяхме чак толкова много. Ясно ми стана също, че онова, което смятахме за най-добре пазената тайна в Дома, е разкрито, поне отчасти. И господин Блек несъмнено изчакваше удобна възможност, за да нанесе следващия удар. Щях да се заема с издирването още щом си свърших другата работа в Нулевото крило.

Но какво трябаше да сторя, щом го намеря?

Наложих си да не мисля за това. Все още не бях готов да приема отговора, подсказан ми от яростта. По-късно, по-късно... И отново този страх... Не само заради опасението, че смъртта може да ме дебне навсякъде, но и от нежеланието у мен/Ланге да извършим неизбежното частично самоубийство. Не трябаше да гледаме така на тази необходимост, както никой нормален човек не смята, че посяга на себе си, ако трябва да си извади развален зъб. И все пак не изгаряхме от желание да го сторим, обаче времето ни притискаше.

Спомням си, че когато излизах от нишата, ме споходи мисълта: „Щом можем сами да си причиним това...“

Не минах по същия маршрут през Дневната, а заобиколих в обратна посока и накрая стигнах до бавна и тясна второстепенна пътека, на която останах по-дълго. Вляво от мен се точеше равна, извисяваща се препрата, покрита с безкрайно повтарящ се абстрактен орнамент. Вдясно виждах просторните, едва осветени части на Дневната, из която бяха неравномерно пръснати почиващи си хора.

После се прехвърлих на пътека, продължаваща под прав ъгъл спрямо предишната. Озърнах се. Забелязах нечия фигура на няколкостотин метра зад себе си. Преди малко не се виждаше. Изчаках около две минути и се огледах пак. Мъжът ме доближаваше, защото вървеше по пътеката.

Поколебах се миг-два и също закрачих. Твърде вероятно беше да е невинна случайност, но при тези обстоятелства никоя предпазна мярка не ми се виждаше излишна. Още на следващото кръстовище стъпих върху друга пътека, но си наложих да не поглеждам назад, защото наблизавахме оживен район.

Когато се озовахме в този сектор на Дневната, слязох от пътеката и застанах до няколко подредени дивана. Този път се обърнах. Никакво съмнение. Онзи още беше зад мен и ме гледаше втренчено.

Скръстих ръце на гърдите си и също го зяпнах. Наоколо имаше десетки хора — разговаряха, четяха, хапваха, играеха карти. Чувствах се в пълна безопасност сред тях. Изглежда той също го разбра, защото незабавно извърна глава и продължи нататък. Докато го проследих как отминава, позволих си миг на задоволство от собствената си изобретателност и хитрост. И още в следващата секунда се простих със спокойствието, защото осъзнах, че съм пъхнал ръката си в левия вътрешен джоб и стискам дръжката на зашеметяващото пистолетче, каквото носехме всички от семейството. Страхът отново ме връхлятя с пълна сила и разбрах, че нито за миг не съм могъл да се освободя от него. Раздухах пак жаравата на гнева си, за да се отърся от шока и да си вдъхна искрица смелост. Стъпих отново върху пътеката.

Виждах мъжа далече напред. Бях успял да го огледам доста подробно. Кестенявшата му коса се спускаше до раменете, имаше и брада. Носеше очила със синкави огледални стъклa, яке в същия цвят и бял къс панталон.

Син проблясък, когато се огледа през рамо...

Тръгнах към него, а сърцето ми забълъска тежко. Изведнъж ме обзе неудържимото желание, по-силно дори от страх, да видя неговата реакция.

Той се загледа право напред, постоя неподвижен към половин минута и пак се озърна. Аз продължавах да скъсявам разстоянието помежду ни. При следващото му обръщане бръкнах демонстративно под якето си с жеста на герой от криминале, решен да си послужи със смъртоносно оръжие.

Мъжът мигновено скочи от пътеката, после се шмугна зад най-близката преграда. Чак сега видях, че накуцва. Не бях забелязал това, когато вървеше след мен преди малко, но сега ми се струваше, че стъпва много внимателно на левия си крак.

Аз също не останах на пътеката нито миг повече. Щеше да е крайно безразсъдно да мина бавно край него, ако е въоръжен. Забързах надясно към друга преграда. В момента ми стигаше, че избяга от мен, за да се уверя във враждебните му намерения.

Плъзнах се край ниската стена, минах през празна ниша и стигнах до коридор, продължаващ наляво, към непознатия. Свършващ в ограден с три стени сектор, в който видях четири дивана, различни кресла и маси, също и камина със запален огън. Прекосих на бегом и подадох глава иззад следващия ъгъл. Не видях никого.

Огледах няколко празни кътчета, но петдесетина метра понататък имаше още прегради под всякакви ъгли. Забелязах входовете към още пет-шест стаи, където не можех да надникна от скривалището си. Излязох бавно и предпазливо, вече с пистолета в ръка. За четири-пет минути обиколих навсякъде, но наоколо беше пусто. След малко вече бях в сектора, където избяга непознатият, и започнах да претърсвам старателно.

Май се беше отказал да ме причаква. Имаше предостатъчно време да се измъкне някъде. Докато стоях и обмислях положението, ме измъчваха опасения. Може би онзи сега заобикаляше, за да ми излезе в гръб... или пък се готвеше да ме нападне от засада. Внезапно ми хрумна, че може да не е сам. Или замисълът е бил той да ме подмами, докато някой друг...

Реших, че най-безопасно е да изчезна без никакво бавене, да заблудя преследвачите си и да стигна до Нулевото крило.

Промъкнах се обратно до пътеката, изчаках група хора и незабавно се смесих с тях. Онези, които разбутах или сръгах с лакти, ме стрелнаха със сърдити или направо заканителни погледи, но ми се размина само с това. Докато се отдалечавахме от рисковата зона, бях почти недостижима мишена.

— ... ама вие сте нетърпим грубиян! — сопна ми се доста плещеста червенокоса жена с изобилен син грим около очите.

Кимнах говорчivo и продължих да се взирям в хората и нишите, край които се плъзгахме. Никъде не открих непознатия.

След около километър стигнахме до кръстовище и аз веднага свърнах наляво. Групата, от която се възползвах като щит, ме съпроводи с хапливи забележки. Продължиха по пътя си — явно бяха тръгнали да се веселят някъде.

Новата пътека беше по-многолюдна и скоро ме пренесе до двупосочко движение с няколко скорости. Бях заобиколен от тълпи, от застоял въздух и все по-силен шум. Прехвърлих се на най-бързото платно и се движих с него няколко минути. Следях знаците, които ме упътиха към близката колона.

Беше за надолу — прозрачна, ехтяща, безкрайно навиваща се спирала през нивата на Дома. Някакво момченце се втурна нагоре, кикотеше се и току поглеждаше през рамо. Пресегнах се и сграбих едната му ръка. Отначало опита да се освободи, после се извъртя към мен с яден поглед. След малко една жена изпухтя до нас. Лицето ѝ беше алено, очите ѝ мятаха гневни искри. Стисна свободната ръка на момченцето и го зашлени по бузата.

— Колко пъти да ти повтарям! — изсъска тя. — Не искам никога да правиш това! — Чак тогава се обърна към мен. — Благодаря ви, че го спряхте. Изобщо не знам какво ги прихваща децата, та все тичат в обратната посока.

— И за мен е загадка — усмихнах ѝ се и пуснах пленника.

Слязоха на долното ниво, в Кухнята. Чух жената да казва:

— Почакай само да се приберем вкъщи!

А дребосъкът не пропусна да ми се изплези скришом.

Замислих се какво ли е да си дете и да се подчиняваш на родителите си.

Продължих надолу към Залата за отдих. Там се качих на бърза пътека през игралните сектори. Край мен хората се занимаваха с всевъзможни групови спортове. Пътеката се издигна за известно време и можех да огледам всичко на километри около себе си. Навсякъде по някой риташе, удряше, хвърляше, хващаше, дриблираше, тичаше с топки по полета и кортове, над мрежи, срещу стени, в кошове. Агитки от запалянковци крещяха и тропаха с крака, широки висящи табла показваха променящите се резултати, а високоговорителите бълваха съдийски решения и прашене. Таванът светеше в светлосиньо — цветът ми се стори приятен и особено подходящ за този район. Вълнички блещукаха по повърхността на басейни и хвърляха светлинни отблъсъци по кули и трамплини. До мен достигна польх, насилен с миризма на пот и талк, преди да потъне във вентилационните шахти и да се пречисти.

Гъмжилото по пътеките ми пречеше да проверя следи ли ме някой. Започнах да се прехвърлям на все по-тесни ленти към значително по-оскъдно осветени сектори. Спътниците ми намаляваха, докато доближавах дългите редици маси, предназначени за по-кротки развлечения. Самотни играчи и малки групи се забавляваха с карти и дъски. Някои се състезаваха помежду си, други предпочитаха машини като съперници, за да изпитат късмета, уменията и знанията си до определена от самите тях степен. Търкаляха се зарове, въртяха се рулетки, разбъркваха се тестета карти. Фигури напредваха, отстъпваха, прескачаха, вземаха или биваха пометени от дъската. Съобщаваха се печеливши числа, огласяваха се залози. Хората бълфираха, атакуваха, стремяха се към победа, повече точки или поне равенство. Често парите сменяха собственици под масите. Не се загледах. Не съм от запалените любители на хазарта.

Синьото притъмняващо постепенно над главата ми, гласовете затихваха и изведнъж чух пронизителен звън — телефон в по-близкия край на пуст проход. Стори ми се някак странно да го чувам, когато наоколо не се виждаше никой, който да отговори на обаждането.

Навътре в затъмнения район имаше колона, по кристалната ѝ спирала просветваха сигнални лампички. Пак стъпих върху еднопосочна безлюдна пътека. На всеки стотина метра имаше слабоват светилник, а в здрава край мен трякаха и бръмчаха машините за поддръжка и почистване. Непрекъснато се озъртавах, но никой друг не ме последва по пътеката.

След минута стигнах до поредната пресечка и реших да мина върху другата лента. Не видях никого на кръстовището. Разбутани от машините прашинки се въртяха в жълтеникавия конус под лампата на ъгловия стълб. Точно когато минавах край него, отново чух звън. Беше телефонът на стълба. Още дълго чуха настойчивите му сигнали. Този опит да се свържеш с някого, дето го няма, беше малко печален. А може би номерът бе избран погрешно.

Минах край празно игрище за поло, механичните коне чакаха неподвижно — прави редици от унили статуи. Тъмната вода в басейните се полюшваше monotонно като натрапчив спомен. Сиви чували, отворени към пода, се поклащаха между шкафчета и игрални маси и погльщаха боклуците. От далечно поле или корт се надигна линейка и се стрелна през полумрака, червеният ѹ кръст грееше.

Плъзнах се край прегърната в усамотено ъгълче двойка. Дори нямаше да ги забележа, ако не бяха трепнали, щом усетиха присъствието ми. После минах край преграда, от която не бяха напълно заличени дебело намацаните букви „ЗВЕЗДИ“. Пак се огледах, но още бях сам на пътеката.

Прехвърлих се, минах над множество трансформатори, спуснах се и после извървях пеша два сектора, за да стигна до подвижна лента, водеща право към колоната. Тук беше съвсем тихо и пусто. Към колоната се доближаваха от различни посоки няколко човека, но отвътре в момента никой не излизаше. Трима мъже се навъртаха край щанд за списания и сладкиши. Досетих се, че тук бих могъл да се сдобия с още снимки като онези у Ланге, да направя незаконно залагане или да си купя нещо извън списъците на разрешените стоки.

Топъл поток ме лъхна, когато се спуснах в сияещата колона. Предположих, че вече нищо не ме грози, всъщност едва ли бях в опасност, откакто напуснах Дневната. И все пак бях твърдо решен да залича следите си, защото не забравях накъде съм се отправил. Макар че досега никой от нас не е бил преследван, когато е отивал в Нулевото крило.

На долното ниво излязох в сектор от Канцеларията, където тъкмо приключваха работа. Щом огледах всички тези хора, които се канеха да си тръгнат, осъзнах колко съм уморен. За миг се поколебах дали да не продължа до следващото ниво, за да избягна тълпите. Но пък можех да се влея в гъмжилото и да стана напълно незабележим, затова се отказах от хрумването си.

Стъпих на основната пътека, след няколко минути се чу пронизителен сигнал и пътни човешки вълни ме заляха отвсякъде. Останах на средното платно, което скоро се препълни — бутаха ме, притискаха ме и аз се носех напред, обездвижен до пълна безпомощност. Затова пък станах анонимна частица от тълпата и си повтарях упорито, че си струва неудобствата.

Можех само да въртя глава и виждах проточилите се привидно в безкрайя редици бюра, откъдето бягаха хората, изоставили зад себе си телефони, машини, хартии в приглушената вече светлина. Скоро почистващите конвейери щяха да се раздвижат над Канцеларията. Замислих се за работата тук, но бързо си наложих да не се занимавам с това. Не биваше да се разсейвам.

Следвах пътя на най-малкото съпротивление и множеството ме прехвърляше със себе си от пътека на пътека в продължение на десетина минути, после гъмжилото започна да става по-рехаво, поразпръсна се и можех да взимам самостоятелни решения за посоката. Избрах си нова цел.

След малко вече се придвижвах по спомагателни ленти към почти затъмнен район от Канцеларията. Насочих се в отсрещния му край към друга водеща надолу колона.

Докато следвах на зигзаг избрания маршрут, започнах да долавям възможното присъствие на преследвач. Не бях съвсем сигурен, но ми се стори, че една от далечните фигури се преместваше на същите подвижни ленти. Не изпитах нов прилив на беспокойство, сякаш запасите ми от това състояние бяха изчерпани почти напълно. Стъпих на нова пътека и зачаках. Скоро и друг направи същото. Според часовника и моите преценки за скоростта и разстоянието помежду ни, беше възможно да е същият човек.

Щом подозренията ми се потвърдиха, оставаше да избера как да постъпя. Реших да направя още един опит да се отърва от „сянката“. Не успеех ли, щях да се скрия и да изчакам в засада.

Продължих нататък в тъмнината, а той не изоставаше. Стигнах до къса лента, прескоочих върху нея и се затичах. Добрах се до следващото кръстовище и завих, преди онзи да се появи наблизо. Бягах с все сила. Тази пътека се оказа по-дълга и усещах цялата тежест на своите четиридесет и шест години, докато стигна пресечката. Но вече не виждах преследвача.

Постоях задъхан върху новата лента. Не успях даоловя никакви необичайни звуци. Всъщност цареше почти ненарушима тишина, а и плътният здрав беше съвсем подходящ за изпълнението на моя замисъл.

Отстъпих вляво от пътеката. Пред мен се простираха цели декари бюра и накрая се губеха от погледа ми, сякаш никой не би могъл да преброди тези полета на усърдието. Закрачих между тях. Още бях доста далече от колоната. Не се насочих право към нея, а малко под ъгъл по един безкраен проход през този работен сектор. Претичвах край затъмнените бюра, сливащи се едно с друго, докато не си казах, че съм потънал достатъчно навътре в мрака.

Когато останах без дъх, продължих да вървя бавно и в съзнанието ми се промъкна кошмарната мисъл, че тъпча на място. Тази натрапчива монотонност ме лишаваше безпощадно от усещането за движение — все същия въртящ се стол, сиво бюро, телефон, канцеларски машини, плоски решетести кошнички за входяща и изходяща кореспонденция... Обзе ме чувството за неизбежност, съпроводено от онова чудато проникване във вечността, когато сетивата се притъпяват от еднообразие. В този миг на безвремие ми се струваше, че винаги съм бил тук и тук ще остана, тичащ с всички сили на място на сред вселената от бюра.

Спрях и се облегнах тежко на едно от тях, за да се убедя в неговата материалност, а и за да си почина. Извърнах се към осветената подвижна пътека. Нямаше никой. Дори ако се бе опитвал да ме проследи, изглежда се бях изплъзнал. Не забелязвах и движение сред стотиците бюра, които подминах.

И тогава, на сантиметри от ръката ми, телефонът зазвъня.

Изкрещях и побягнах. Всичко натрупано и потиснато, натикано в подсъзнанието, пренебрегнато, забравено изведнъж изригна в една-единствена ужасна секунда.

Бягах, превърнал се в безмозъчно кълбо от представи и реакции, а звънът ме следващ, бълскаше в съзнанието ми, опустошаваше го напълно.

... Понякога дори ме изпреварваше — щом замреще зад гърба ми, започваше да отеква от някое бюро, до което още не бях стигнал. Телефоните се превръщаха в черни злобни горгони, от които се виеха електрически змии. Този миг беше извън времето и продължаваше безкрайно.

Тичах диво, лудешки, бълсках се в разни неща, препъвах се, проклинах — не бях човек, а тласкано от ужас движение сред джунгла от заплахи. Някаква частица от мен като че още се стараеше да обмисли случилото се, но нямах полза от това.

Ставаше прекалено — убийствата, опасността, гонитбата, атаката на неизвестното. Нямах смелост да се озъртам. Иначе можеше и да видя нещо. Или още по-зле — погледът ми пак да срещне нищото. Това беше критичната точка, всеки зазвънял телефон ставаше пореден удар с нож в раната.

Въздухът пареше сухо и тежко в гърдите ми, с всяко конвултивно движение на ребрата ми болката набъбваше. Усещах, че влагата от очите ми се стича по запотените бузи, но май и панталонът ми беше мокър.

И в мъгливия калейдоскоп на очите ми, далече напред, проникна светлинка, малък жълт ореол. Като че сред него седеше приведен човек.

Хълцах и се напъвах да стигна до това островче, каквото и да представляваше, може би защото беше топло, ярко, толкова различно от всичко наоколо.

Последва експлозията, удавила всякакви други звуци, ослепителният блясък, лишил ме от зрение, накрая пламтящият, разкъсващ тялото удар... и отчаяните думи се изписаха върху экрана на съзнанието ми: „Издърпай седма скоба!“

После всичко свърши.

### 3.

Бавно идвах на себе си, но се чувствах уморен до мозъка на костите си. Нямах ни най-малка представа къде съм, какво ми се е случило и колко време е минало. Исках да потъна отново в забравата, вместо да науча нещо страшно.

Но съзнанието ми упорито се проясняваше. Тъкмо започвах да признавам, че аз съм си аз и май не усещам никаква болка, когато очите ми сами се отвориха и се фокусираха в гледката.

— Добре ли сте? — долетя глас откъм неясното лице само на педя от моето.

Нищо по-тъпло и по-приятно не бях чувал през живота си.

— Не знам. Дайте ми една минута да си събера мислите.

А те вече връхлитаха ума ми като внезапна приливна вълна. Припомних си всичко и научих последните събития. Дейвис и Серафис бяха мъртви. Както бяхме решили, нашият лекар се присъедини към Дейвис в Крило 18. Двамата влязоха в ниша 17641. И се препънаха в детонатора на някакво взрывно устройство. Експлозията ги уби. И аз преживях смъртта им.

С изненада установих, че все още запазвам разсъдъка си. Преди не бих повярвал, че съм способен да понеса четири пъти в един и същ ден гибелта си. Или бях станал по-безчувствен, или притежавах много по-голяма издръжливост, отколкото си представях. Все едно. Олекна ми, че този път не се разстроих чак толкова. Естествено тревожех се за бъдещето. Но най-вече кипях от княв.

Лежах на пода, а нечия ръка обгърна раменете ми, за да ме повдигне. Вече виждах надвесилото се лице — беше момиче. Тя ми се стори по-изплашена от мен. В момента не бях готов да я преценя като хубавица, макар че имаше всички предпоставки за това — ако ви допадат тъмнокоси, светлооки жени с високи, добре очертани скули. Но бях много щастлив, че виждам нея, а не другия... Носеше очила с безцветни стъкла и изобщо не беше гримирана. Не знам дали очите й ми се видяха толкова големи заради дебелите лещи, или беше от стъписването.

— Как се чувствате? — попита тя.

Тръснах глава няколко пъти и се опитах да седна. Разтърках си очите, прокарах пръсти през косата си и няколко пъти си поех дълбоко дъх.

— Вече съм съвсем наред, благодаря. Нищо ми няма.

Тя бе коленичила до мен в прохода между бюрата. Продължаваше да ме придържа.

— Какво се случи?

— И аз се канех да ви попитам същото. Вие какво видяхте?

— Тичахте насам. Извикахте и се свлякохте.

— Имаше ли друг мъж зад мен? Наблизо или по-надалече?

Тя поклати глава бавно и уверено.

— Не, не видях. Не бяхте ли сам?

— Не знам. Стори ми се, че чух някой да върви след мен.

— Затова ли бягахте?

— Заради телефоните. Стреснах се, когато започнаха да звънят един след друг. Знаете ли защо се случи това?

— Не. Спряха горе-долу в мига, когато вие паднахте. Помислих си, че нещо се е случило със захранването.

Заставих се да стана и се подпрях на близкото бюро.

— Искате ли чаша вода? — попита ме момичето.

Не бях жаден, но се нуждаех от време, за да съчиня най-неотложните лъжи, затова казах:

— Добре ще ми се отрази.

— Седнете тук. Ей сега ще се върна.

Посочи ми стола до осветеното бюро. Пльоснах се тежко на седалката, а тя сви някъде наляво. Погледът ми се плъзна по плота на бюрото. Върху него бяха пръснати статистически таблици, имаше и отворен бележник, изписан на ръка. Изглежда момичето подготвяше някакъв отчет.

Затършувах в джобовете си, докато открих малкото шишенце с таблетки амфетамин. Поддържаха ме бодър и жизнен, когато имахме по-късен концерт. Едва ли щяха да ми навредят и сега, напротив — имах нужда да се стегна.

Когато момичето ми донесе чашата с вода, аз промърморих, гълтайки таблетката:

— Благодаря. Трябваше да се сетя за лекарството си по-рано.

— Състоянието ви сериозно ли е? — попита ме тя загрижено. —  
Мога да повикам...

Поклатих глава и допих водата. Бях доволен, че така обясних случилото се по-правдоподобно.

— Не е толкова зле, колкото изглежда отстрани. Понякога имам пристъпи. Забравих да изпия лекарството навреме. Това е всичко.

— Сигурен ли сте, че вече ви мина?

— Да. Мога да си продължа по пътя.

Понечих да стана.

— Не — натърти тя и натисна раменете ми с длани. —  
Почекайте. Поемете си дъх.

— Добре де — предадох се. — Може ли да попитам защо сте останала да работите съвсем сама тук?

Тя стрелна с поглед пръснатите по бюрото материали, изчерви се и сведе глава.

— Изоставам — промълви тихичко.

— О, имате нужда от пари и работите извънредно, така ли?

— Не, правя го за себе си.

— Май сте много усърдна.

Тя стисна устни и се вторачи в мен с присвiti очи.

— Не, точно обратното е. — Помълча и попита: — Не работите в този сектор, нали?

Поклатих глава безмълвно.

— Виждате ли... — въздъхна момичето. — Работата никак не ми допада, пък и не ме бива за нея. Вечно се обърквам и бавя другите. Останах по свое желание, за да видя не мога ли да оправя този хаос.

— Тъй ли... Съжалявам, че ви прекъснах.

Тя вдигна рамене.

— Няма нищо. Тъкмо се канех да си тръгна, когато се появихте.

— Привършихте ли?

Тя се засмя кисело.

— Може и така да се каже.

— Нима сте?...

— Да — прекъсна ме тя. — След няколко дни ще открият каква каша съм забъркала и ще ме изхвърлят.

— Наистина съжалявам.

— Не е нужно — пак вдигна рамене тя. — Ще ме върнат в Центъра за безработни, може би следващата работа ще ми хареса повече.

— А на колко места са ви пращали досега?

— Трудно ми е да ги изброя. Трябва да са били повече от двайсетина.

Взрях се в нея по-внимателно. Значи само ми се е сторило, че е съвсем младичка.

— Зле звучи, а? — добави тя. — Нищо не върша както трябва. И често си навличам дребни злополуки.

— Вероятно са допуснали грешка в анализа на професионалната ви годност — предположих аз. — Може би трябва да ви насочат към съвсем друг вид работа.

— О, опитаха почти всичко — изрече тя небрежно. — Вече само клатят глави, като ме видят да се връщам с подвита опашка. — Изкикоти се. — А вие с какво се занимавате?

— Музикант съм.

— А, ето нещо, с което още не съм се захващала. Може пък и да се получи? Как се казвате?

— Марк Енгел. А вие?

— Гленда... Гленда Глин. Имате ли нещо против да ви попитам защо бродехте из Канцелариията в тази тъмнотия?

— Просто исках да се поразтъпча.

— Изпаднал сте в беда...

Странно, това изобщо не беше въпрос.

— Защо сте толкова уверена?

— Не знам. Досещам се. Е, какво ще кажете?

— А ако ви отговоря с „да“, какво ще направите?

— Ще се опитам да ви помогна, стига да е по силите ми.

— Но защо?

— Не понасям, когато видя как проблемите затрупват някого. Самата аз вечно съм затънала и никак не ми харесва, като се случи и на друг. Поне умее да съчувствам.

Не долових дали се шегуваше или говореше сериозно, но за всеки случай се усмихнах.

— Жалко, че трябва да ви разочаровам, но нямам никакви тревоги.

Тя си вежди.

— Скоро ще си имате. Дори бих казала — твърде скоро.

Малко се подразних от непоклатимата увереност в гласа ѝ. Едвали имаше значение, щом ей сега щяхме да се разделим, и то най-вероятно завинаги. Все пак се ядосах.

— Бихте ли задоволили любопитството ми? Откъде знаете?

— Майка ми твърдеше, че познавам, защото прадедите ми били от Уелс.

— Ама че щуротия!

— Прав сте. Само че се каните да се спуснете в Подземието, щом излезете оттук. Да знаете, че не бива да правите това.

Сигурно веднага разпозна смайването ми по гримасата, която изкриви чертите ми, защото се засмя. Надявах се, че гадае само по лицето ми. Вярно, че бях обмислил възможността да мина за по-напряко през Подземието, за да направя поредния опит да се отърва от преследвачите си. И сега се почувствах доста неловко. момичето наистина успя да ме разколебае.

Прихнах.

— Но това е нелепо. Няма как да сте научила, че...

— Нали ви обясних?

— Е... Благодаря за помощта — казах и станах от стола, — но вече е време да си вървя. — Усещах как капсулата е наситила кръвта ми, отдавна не се бях чувствал толкова силен. — Надявам се, че следващата ви работа ще е по-удовлетворителна за вас.

А тя дръпна чекмедже на бюрото, смете всички хартии в него и го затвори. Зърнах за миг стъпиваща бъркотия от лични и канцеларски дреболии. После взе черния си елек от облегалката на стола, наметна го и угаси лампата.

— Тръгвам с вас.

— Моля?

— Току-виж съм ви от полза. Вече ми се струва, че нося отговорност за вас.

— Но това е смешно! Изобщо няма да идвate с мен!

— Защо?

Прехапах си долната устна. Не беше особено подходящо да изтъквам възможни опасности, след като току-що заявих, че нямам никакви проблеми.

— Оценявам вашата загриженост, но вече съм добре. Честно! Не е нужно да се престаравате толкова...

— Нищо особено не правя — заяви тя, хвана ме под ръка и ме побутна обратно към подвижната пътека.

Едва сега прецених, че тя е висока към метър и осемдесет — само три-четири пръста по-малко от мен — и е твърде силна въпреки малко кълощавата си фигура.

Потиснах първоначалните си импулси и се постарах да обмисля спокойно положението. Твърде възможно бе да ми е спасила живота само с присъствието си. Ако моят преследвач е имал намерение да ме сплаши, бе постигнал напълно целта си. А ако е искал да ме довърши, щом се паникьосам, Гленда вероятно се е оказала пречка. Дали пък нямаше да бъда в по-голяма безопасност, ако тя ме придружава? Искрено ме беспокоеше мисълта, че може да я изложа на ненужни рискове, но пък не успях да измисля убедителен начин да се отърва от нея. Реших да я изтърпя само колкото да объркам неизвестния враг, после да я оставя някъде и да се устремя към Нулевото крило. Да, така щеше да е по-добре за всички.

Плашех се от очевидния факт, че неприятелят ме познаваше толкова добре. Следваше ме с учудваща лекота, но май знаеше и точно какъв натиск да приложи, кога ще съм най-уязвим и как да ме пречупи набързо. Вече се чудех дали разполагам с необходимите средства, за да го възпра. Боях се, че ще се наложи да стигна до крайност. Е, и това можеше да се реши...

*„Като гледам, дишат ти във врата.“*

— Колкото по-скоро го докопаме, толкова по-добре — казах на себе си.

*„Хм, ти си по-добра версия от Ланге.“*

— Знам.

*„Само се страхувам, че и ти няма да си достатъчно чевръст.“*

— Какво се опитваш да ми кажеш?

*„Учиш се, но малко бавно. Мисля, че и на тебе ще ти видят сметката.“*

— Може и да не познаеш.

*„Но не вярвам загубата да е напразна. Все пак ще се поучиш от опита.“*

— И в какво бъркам според тебе?

*„Забрави мъртвците и престани да бягаш. Пречукай врага си и чак тогава почисти къщата.“*

— Вече реших кое е по-важно и спешно.

*„Да бе, личат си големите ти успехи!“*

— Ще се възползвам обаче от съвета ти да забравя мъртвите, като започна от тебе...

*„Чакай! Нужен съм ти, глупако! Ако ти е мил животът...“*

— Махай се!

*„... издърпай седма скоба!“*

Прогоних го от съзнанието си и въздъхнах:

— Чудесно мога да мина и без помощта на някои хора...

— Какво казахте? — учуди се Гленда.

— А, нищо особено. Мърморя си.

— За миг ми се стори, че с нас има още някой.

— Вашето келтско въображение се опитва да си поддържа реномето.

— Не, върши си работата, за която му плащам.

Вторачих се в нея и тя се изкикоти. Ама че чувство за хумор има това момиче!

Бях нащрек, когато доближихме лентата, но този път не се виждаше никой наоколо. Стъпихме на нея и продължихме през мрака. Усещах Гленда до себе си и като че се овладях — истинска човешка котва сред невротичните ми бури и урагани.

— Сега как сте?

— Още по-добре.

— Радвам се.

След няколко минути стигнахме до кръстовище и стъпихме на по-широва пътека. Осветлението тук беше по-ярко, мяркаха се и хора. С още едно прехвърляне щяхме да стигнем до пренасящата колона. Издърпай седма скоба... Примамлива, макар и еретична идея — да освободя страшилищата, които Ланге бе оковал сред непрогледната нощ на душата си. За миг сподавих смяха си, после се почувствах оскърен, накрая отново се развеселих. Частта от мен, която си оставаше разсьдливия стар Енгел, сметна, че е забавно да си представя толкова романтично превзетия Ланге. Неговата външност му бе позволявала да се размотава навсякъде като застаряваща кралица-майка и да набелязва младежите, нуждаещи се от вкарване в правия

път. Да си помислиш, че се е боричкал с безименни демони, а после е минал през нещо повече от символично самоубийство, за да направи свръзката, беше почти неприемливо за трезвия ум на Енгел. Тогава се засегна другата част от мен — самият Ланге.

Но границите и различията вече се размиваха и аз — който и ще да бях — накрая си позволих само лека усмивка. Беше ми приятно, че спояването на частите минава поне на повърхността гладко, макар и да се питах какви ли сблъсъци се разиграват в обширната територия на моето подсъзнание.

... Да издърпаме седма скоба означаваше да заличим най-великото дело на Ланге в неспирните ни усилия да направляваме нравствената еволюция на човешкото съзнание. Напрегнах се, защото Ланге в мен се възпротиви дори на обмислянето на подобни действия. Но другите продължаваха да тънат в догадки какво ли е било пожертвовано — като мушици, неудържимо притегляни от пламъка на свещ.

Наследих личните кошмари на Ланге и, разбира се, би му харесало много да чуе моите безмълвни крясъци: „Зазас, Зазас. Насатанада, Зазас“ — словата, с които се отварят широко Адските порти...

Това пък откъде ми хрумна? Или от преминалото в мен съзнание на Хинкли, или от Ланге, или от онова, което бе останало отвъд седма скоба. Вероятно Хинкли отвръщаше по този начин на дяволската метафора за седма скоба. Сякаш в отговор на мълчаливия ми въпрос, стори ми се, че го чувам да рецитира:

*Откриват те Изчадието сърдито.  
И всички са като втрещени.  
Крещят: „Изчадие! Изчадието роди се!“  
И пръскат се, от ужас поразени.*

Той беше нашият библиотекар и имаше възможност да си подбере какъв ли не цитат. Само че не ми стана ясно дали одобряваше

идеята, или напротив? Не успях да разгадая чувствата му. Казах си, че точно неясното мнение е проблемът на книжниците. А пък аз...

Проклятие! Съсредоточих се отново. Ланге ли ме разсейваше, за да ме измъкне от колебанията?

Или беше онзи, някогашният, в старанието си да ме въодушеви толкова, че да го възкреся?

Как ли ще се почувствам, когато дойде и моят ред?

Представих си, че ще им посвирия на кларинет — тихо, но безкрайно изкусително...

Прехапах си устните. Огледах какво имаше около пътеката, за да установя докъде сме стигнали. Взрях се за малко в къдиците зад дясното ухо на Гленда, в извивката на шията ѝ. Потактувах с крак. Виждах, че е време да се заема отново със сегашното си положение. Стана ми ясно, че вътрешните ми конфликти са доста по-силни, отколкото си мислех само допреди няколко неопределими мига.

— Докъде смятате да ме приджурите? — осведомих се предпазливо.

— Докъдето е необходимо.

— Необходимо за какво?

— За да се уверя, че сте в безопасност.

— Може да се окаже по-трудно, отколкото си представяте.

— Какво се опитвате да ми внушите?

— Бяхте права, когато предположихте, че нещо ме заплашва.

— Знам.

— Ясно, но се опитвам да кажа друго: макар и да познахте, не осъзнавате степента на риска. Затрудненията ми са сериозни, но и опасни. Дори не си представяте колко ми помогнахте досега. И най-добрият начин да се отблагодаря е да се сбогувам с вас. Наистина няма с какво повече да облекчите неприятностите ми, а ако останете с мен, нищо чудно да засегнат и вас. Вече съм в състояние да се оправя сам и трябва да се заема с работата си. Затова, Гленда, отново ви изразявам своята признателност и при колоната ще се разделим.

— Не.

— Как тъй „не“? Не съм ви питал за вашите намерения. Казах ви какво реших. Трябва да се разделим. При това веднага. Помогнахте ми и аз ви отвръщам със същото.

— Имам предчувствие, че ще се нуждаете от подкрепа. Съвсем скоро.

— И ще я получа.

— Да, защото аз ще бъда с вас.

Преглътнах първите хрумнали ми реплики и само изрекох:

— Защо? Бихте ли ми обяснила поведението си?

— Защото — започна тя без колебание — досега не съм се замесвала в приключения. През целия си живот копнея за някакво разнообразие, само че не ми се случва нищо интересно. Вече започвах да мисля, че желанието ми няма да се събудне. А вие се появихте точно когато бях разбрала, че ще загубя поредната тъпа длъжност. Щом чух телефоните да звънят един след друг и ви видях да тичате към мен, знаех, че вече е различно. Нещо като предопределение. Странно, но звънът сякаш ви преследваше... и се свлякохте толкова драматично, точно в краката ми... Беше толкова вълнуващо! И сега просто жадувам да узная как ще продължи всичко, не разбираете ли?

— Щом приключва с тази неразбория, ще ви се обадя, за да ви разкажа.

— Боя се, че няма да ми е достатъчно — възрази тя.

— Ще се наложи да се примирите.

Тя само поклати глава и се извърна.

— Трябва да се прехвърлим на тази пресечка — подсказа след малко, — ако искаме да стигнем до колоната.

— Знам.

Стъпихме върху другата пътека, по която стояха повече хора. Не можех да преценя дали някой ни следи.

— Сигурно се мъчите да измислите как да се отървете от мен най-безболезнено.

— Познахте.

— Откажете се — отсече тя. — Нямам никакво намерение да си тръгна.

— Не знаете нищо за кашата, в която се набъркват толкова упорито — уверих я аз, — но не съм склонен да ви поучавам. Вече обясних, че е опасно. А всеки, който се втурва стремглаво към опасности, само за да задоволи авантюристични наклонности, се държи глупаво. Май започвам да се досещам защо не се задържате задълго на никоя работа.

— Колкото и да ме обиждате, няма да ме прогоните.

— Наистина сте глупачка!

— Приказвайте каквото си щете, но имам право да използвам обществения транспорт като всички останали. При това съм решила къде отивам, така че защо не опитате да приемете нещата по-спокойно?

— Защо ли ми се струва, че се държите като зяпачите, които обожават катастрофи?

— Само че аз възнамерявам не само да гледам отстрани, ако се наложи.

— Повече няма да споря с вас — отсякох накрая. — Защо сте толкова сигурна, че не съм извратен, луд, престъпник или още някакъв неприятен тип?

— Няма значение, вече избрах на чия страна съм.

— Да, това достатъчно ми подсказва колко сте устойчива психически.

— Може да сте прав. Но е без значение, щом не се стряскам от възможните ви скрити пороци.

— Все едно. Да оставим тази тема...

Загледах се в пренасящата колона. Над главите ни изтрака кран, под който внушително се носеше контейнер с канцеларски мебели. В един от секторите вдясно ярка дъга от заваряване разпръскаше мрака. Сигурно подменяха или поправяха тръбопровод. За миг дочух откъслечни неясни акорди. Далече пред нас се простираше геометрично правилно подреденият около колоната парк. Цареше лек сумрак, встриани се издигаше статуя, тук-там имаше пръснати по алеите пейки. Когато доближихме достатъчно, установих, че дърветата са живи, а не изкуствени. Малко по-нататък забелязах и фонтан.

— Напомня ми нещо от романите на Томас Улф — промълви Гленда.

В този момент бях повече Хинкли, отколкото някой от другите, почти без да доловя промяната.

— Да — чух се да казвам. — Доста страници е изписал за площада на нова градче, нали?

— Само че тук липсват кметството и съдебната палата, на чиято фасада трябва да има голям часовник.

— Ето го часовника — над входа на колоната.

- Вярно, само че не звъни и винаги показва точното време.
- Така е. И не е нацвъкан от гъльбите.
- Няма да е зле, ако има и работилница на каменоделец.
- Без надгробните камъни.
- Прав си...

Замислих се за истинските площи — на Земята. Дали странният господин Блек наистина помнеше тези неща или просто си убиваше времето, преди да убие мен? Самият аз нямах подобни спомени, за да събудят носталгия у мен, затова можех да си обясня чувствата само с намесата на Хинкли — беше романтик, пътешестваше, без да стане от удобното кресло. Дори можех да го определя като любител на природата... в място, където нямаше нищо естествено. Печално. Тъгата ме налегна за кратко — мъчно ми беше за Хинкли, за площадите и всичко останало.

- Изглежда четеш много — отбелязах гласно и тя кимна.

Щом стигнахме парка, слязохме от пътеката. Тръгнахме по алейте. През отмерени интервали скритите в храстите и клоните на дърветата високоговорители пускаха на запис чуруликане на птички. Чудноватият аромат на влажна пръст проникна в ноздрите ни. Обиколихме колоната и минахме край малкия искрящ фонтан. Гленда потопи пръсти във водата.

— Какво правим тук? — учуди се тя след малко, щом завършихме обиколката и тръгнахме обратно натам, откъдето дойдохме.

— Протакаме — промърморих, настаних се на пейка и се вторачих в подвижната пътека.

Гленда седна до мен и също се загледа натам.

— Ясно... — каза тихичко след секунда.

— И докато се мотаем тук, защо не ми разкажеш нещо за себе си?

— Какво искаш да знаеш?

— Ами нека е първото, което ти хрумне.

— А ти ще ми отвърнеш ли със същото?

— Може би. Защо? Това условие ли е?

— Просто ще ми бъде приятно.

— Нека видим за какво ще се сетя, докато ти говориш.

— На двадесет и две години съм — започна Гленда. — Родила съм се в това Крило. Израснах в Класната стая. Баща ми беше учител, а майка ми — художничка. И двамата починаха. Сега живея в Библиотеката.

Стиснах ръката ѝ.

— Той ли е? — Тя се взря във фигурата, която се появи преди миг на пътеката. — Врагът, от когото бягаш?

— Няма как да проверя — промърморих, — но ще действам, все едно съм сигурен. Да вървим.

Минахме от другата страна на колоната и влязохме.

— Дали пък не си измисли това, само за да не говориш за себе си?

— Бих могъл и така да ти отвлека вниманието, но този път не позна.

Започнахме спускането, като печелехме време с бърз ход по виещата се надолу спирала. Но ако продължавах да бягам, а после да изчаквам противника, можех пак да загазя. Нямах такова намерение. Струваше ми се, че успях да проверя това, което исках.

Ако беше същият човек, спазваше прекалено голяма дистанция, за да не ме изпусне от Дневната дотук. Колкото и добре да ме бе проучил, едва ли разчиташе само на интуицията си, за да предвижда следващата ми стъпка. Вече беше ясно, че сериозно е решил да ни премахне. Така че разполагаше със средства да открива къде съм.

Но как би могъл да ми прикачи предавател?

Нямаше какво да умувам — отговорът не можеше да ми послужи особено в този момент. Дрехите ми престояха доста време в моето шкафче в съблекалнята, докато бяхме на сцената. Всеки е можел да се промъкне и да сложи нещо, с което винаги да открива точните ми координати.

„Бръмбарът“ вероятно беше микроскопичен, а и как да отгатна къде може да е? Търсенето на устройството вероятно щеше много да се проточи. За жалост нямаше как да захвърля дрехите си, без да се набивам на очи в това Крило.

Все пак бях доволен, че отделих време да проверя догадката си. Иначе щях да го отведа направо до тайнния изход, мислейки, че съм се отървал от него. А това не биваше да се случи. Спуснахме се в

колоната чак до Подземието, а планът вече беше съвсем отчетлив в съзнанието ми.

Освен хората от поддръжката почти никой не се мяркаше тук. Подземието представляваше лабиринт от машини — реактори, генератори, помпи, климатични инсталации, компютри, трансформатори на материята, контролни пултове — полускрити в джунгла от тръби и дебели кабели. На всеки няколко метра минаваха подвижни пътеки за техниците, имаше метални стълби, които наглед не водеха доникъде, неустойчиви площадки, полюшващи се под краката на всяка стъпка, плетеница от проходи, кранове, подемници, наситена с миризмата на масло и прегоряла изолация, с неспирното бръмчене, бълбукане, тракане и пукот, със синкавото електрическо сияние.

... А това означаваше богат избор от възможни укрития, както и всякакви смущаващи въздействия върху устройството, с което врагът ме следеше.

Постоях неподвижен, докато се ориентирам. Макар да виждах две далечни колони, исках да се добера до подземен преходник. Открих знаците, сочещи маршрута към най-близкия, и тръгнах към водещата натам подвижна пътека. Бях намислил да прескачам от Крило в Крило, докато попадна в станция, предлагаща незабавно прехвърляне в нужната ми Стая. Ако моят непознат противник успееше да ме последва и през междузвездното пространство, сигурно заслужаваше да спечели играта. Съмнявах се обаче възможностите му да се простират чак дотам.

... А все някъде, преди да стигна до желания Портал, трябваше да се отърва от Гленда. Изобщо не ми допадаше идеята да ме придружи до мястото, накъдето отивах, а и не ми изглеждаше нещо да я заплашва, когато остане сама. Бърз изстрел със зашеметяващото пистолетче щом останем само двамата, и нека си отспи на някая от пейките за отдих на техниците. Така щеше да е по-безопасно за нея, отколкото да ходим навсякъде заедно.

Тази лента се оказа широка и твърде мудна, но поне за минута никой не можеше да ни зърне откъм колоната, толкова претъпкано с оборудване беше това Крило. По-скоро усещахме с телата си пулса на механичното оживление, отколкото го чувахме. Две смени в бърза последователност и попаднахме на по-тясна и скоростна пътека, горе-

долу успоредна на първата. Всъщност се преместихме само на стотина метра, но беше напълно скрита от погледите ни. Досега не срещнахме никого сред машините.

Питах се какво ли мислят и вършат другите, дали се досещат поне приблизително за положението, в което бях изпаднал. Струваше ми се съвсем вероятно, защото знаеха, че съм жив и бяха научили за последните загинали сред нас, обаче още не получаваха нови нареддания от мен. Значи са преценили, че продължавам да се спасявам с бягство от врага и ще се свържа с тях, щом имам възможност, а всеки тяхен опит да стигнат мислено до мен би отвлякъл вниманието ми от решаването на непосредствените ми проблеми. Чудех се доколко са способни да предприемат нещо напълно самостоятелно. Трябваше да обсъдим всичко, когато най-сетне попадна в Нулевото крило.

Крачехме припряно по пътеката, за да не губим време. Осветлението беше ярко, почти неприятно за очите, защото тук денят продължаваше вечно. Над нас неспирно се движеха кранове — гмуркаха се, повдигаха товара си, преместваха го. Машините съскаха, тракаха, бръмчаха. Почувствах нелепо облекчение, когато минахме край поредния телефон и той не звънна.

— Сега ще ми кажеш ли от кого бягаш и защо? — настоя Гленда.

— Не.

— Мога да ти бъда по-полезна, ако знам.

— Ти сама ми се натрапи — напомних й жлъчно. — Не съм ти обещавал разходка с екскурзовод.

— Опасността, коятоолових преди... сега е съвсем наблизо.

— Надявам се, че грeшиш.

Но и аз изпитах особеното чувство. Моята мания за преследване и без друго се събуджаше при всеки повод, но напоследък просто нямаше как да задреме. Стъпих на първата пътека, водеща надясно, без възможност да знам точно накъде. Гленда ме следваше неотлъчно. Озовахме се в теснотията между грамадни метални кули. Въздухът се затопляше, скоро стана твърде задушно. Шест-седем метра над нас на метално скеле стояха двама работници. Зяпнаха ни учудено.

Завивахме и се премествахме още няколко пъти, дори използвахме за две-три минути толкова тясно платно, че не можехме да стоим един до друг. След малко успяхме да се прехвърлим на по-

нормална пътека в желаната от мен посока. Мярнахме група ученици, дошли да се запознаят с вентилационния комплекс. Бяха далече вдясно и скоро ги загубихме от поглед.

Започнах да се озъртам за подходяща ниша или площадка, където да оставя Гленда. Стиснах дръжката на скритото под лявата ми мишница пистолетче. Но идеята да постъпя така с момичето не ми се струваше особено приятна. Май не обичам да оставям след себе си разплетени нишки, водещи до кълбото. А и ме измъчваше любопитство. Странно момиче, което не се задържа дълго на никаква работа, а се впуска настървено да ми помога... Трябаше да проверя и няя възможно най-скоро. Имах желание да се погрижа за приемливо решаване на проблемите ѝ.

— ... не се обръщай рязко — чух я да казва, — но според мен ни следят. Не, не е на пътеката, а горе. Наливо и зад нас.

Постарах се да погледна натам колкото е възможно по-незабележимо. Една секунда ми стигна и отново се загледах напред.

Той вървеше решително по металните мостчета над машините и ни настигаше, изbral най-късия път.

... И ярките светлини се отразяваха в сините стъкла на очилата ми.

Спестих си ругатните. Почти очаквах да се случи това. В един налудничав миг ми се прииска да носех нещо по-убедително от зашеметяващото пистолетче. Побързах да потисна това желание. Преместих се няколко крачки напред, но Гленда пак застана до мен.

— По дяволите! Отдалечи се!

— Защо ли си мисля, че за тебе е по-добре, ако съм наблизо?

— Но пък ти можеш да пострадаш. Дръпни се веднага!

— Кратко и ясно — не!

— Както искаш. Предупредих те. Не се сещам какво друго да направя за тебе. Радвай се на приключенията, щом толкова ги обичаш.

— Точно това правя.

Умът ми прехвърляше трескаво възможностите. Да, бях по-бърз и енергичен от Ланге, но може би и това не стигаше. Ако е така, заслужавам си провала. Фактът, че се оказах по-силен, отколкото бе той, сам по себе си съвсем не ми гарантираше оцеляването в сегашното положение. Поне научих някои подробности за противника и имах твърдото намерение да го опозная още по-добре.

Започнах да се взирям, за да открия някоя по-масивна машина с удобни извивки и издатъци, където да съм достатъчно защищен, но да имам възможност за стрелба. Забелязах няколко доста удобни скривалища. После се обърнах, за да преценя кога ще ни настигне врагът.

— Сега какво ще правиш? — попита Гленда.

Нешто глаждеше съзнанието ми, но не можех да си обясня какво не ми харесва, а и нямах време за това.

— Ами ще те опръскам цялата с кръв, освен ако не правиш точно каквото ти кажа.

— Слушам те.

— Ей там, на триста метра отпред и вдясно, има голяма сива машина с черен навес откъм нас. Виждаш ли я?

— Да, това е генератор „Лангтън“.

— Ще тръгна наляво след около минута. Ти остани на пътеката още няколко секунди. Той ще наблюдава само мен. Когато се изравниш с генератора, претичай и се скрий зад него. Щом отвлека вниманието на онзи мъж горе, отстъпи назад и се скрий някъде из комплекса. Гледай какво става и преценявай сама как да постъпиш. Желая ти късмет.

— Не, идвам с тебе.

Извих тялото си така, че ръцете ми да не се виждат отгоре, и насочих пистолета към нея.

— Опиташ ли се да ми досаждаш, ще те просна и пътеката ще те изнесе оттук. Не спори с мен, а прави каквото ти казах!

После скочих и се хвърлих към укритието, което си бях изbral. Зърнах за миг фигурата горе, която тичаше към мен, повдигайки дясната си ръка.

Чух изстрела, но едва ли можеше да се надява, че ще ме улучи в движение. Изчезнах от погледа му, преди да натисне спусъка втори път. Натиках се в пролуката, която бях видял — минаваше през средата на машината, където висяха някакви кабели, после продължаваше чак до другия край. Май имаше и странично отклонение. Виждах достатъчно добре през плетеницата от пръти и кабели над мен и останах доволен — онзи трябваше да застане почти отгоре ми, за да стреля през тази бъркотия.

Промъкнах се само няколко крачки навътре, когато я чух.

— Дяволите те взели! — изръмжах й. — Казах ти да се скриеш зад генератора.

— Реших да не те послушам — невъзмутимо заяви тя. — Знаех си, че няма да погледнеш назад, докато тичаш.

Свих рамене и продължих напред. Усещах, че Гленда не изостава. Виждах части от няколко мостчета, едно от тях минаваше над отсрещния край на машината. Според моите сметки противникът трябваше всеки миг да се появи пред погледа ми.

— С какво да ти помогна? — настойчиво прошепна момичето.

— Прави, каквото щеш — озъбих ѝ се. — Не поемам никаква отговорност за онова, което ще те сполети. Сама ще си докараш смъртта.

Долових как рязко си пое дъх и хапливият отговор заседна в гърлото ѝ.

Възможно бе непознатият да се е спуснал по някоя от стълбите и да се прокрадва към нас сред този хаос от механизми. Или пък беше спрял да обмисли следващия си ход. Дали не бе изbral друг път, за да ме издебне? Не знаех колко близо е в момента. Нямаше смисъл да се ослушвам, защото и тропот от бягащи крака би потънал в целия този шум наоколо, а и машината, в която се криехме, вибрираще непрекъснато.

Докато се промърках към страничното отклонение, рязък звук привлече вниманието ми. Звънеше телефон в някоя от стаичките на техниците наблизо.

Изпсувах шепнешком и се прилепих към металната стена. Изгарях от желание да напъхам слушалката в храносмилателния тракт на онзи тип — откъм устата или през другия край, и то незабавно. Но този път не дадох воля на нервите си. Пискливите сигнали ме дразнеха ужасно, но се овладях.

Миг по-късно чух тежките удари на обувките му и се досетих какво е направил.

Незнайно как бе предвидил шока, който ще ми причини, затова носеше устройство от типа на тези за включване на всеки телефон, каквото използваха техниците при ремонт. Бе стигнал по мостчетата над моето скривалище, после бе включил най-близкия телефон, за да ме разстрои. През това време скочи върху машината. Само че не се хванах в капана му. Притиснат в металния корпус, усещах

сътресенията от неговите стъпки. Той търсеше удобна пролука или отвор, за да се прицели в мен. И май се надяваше да ме завари парализиран от ужас и безпомощен.

Изведнъж високо вдясно се мярнаха глава, рамо и ръка, полускрити от кръстосани опорни греди.

И в мига, когато рязко вдигнах ръка и натиснах спусъка, чух тръсъка на неговия изстрел и късото изсвирване на рикошета. После той се скри.

Заотстъпвах назад и се бълснах в Гленда. Без да погледна, я тласнах към нишата и изсъсках нещо неразбираемо дори за самия мен. Напъхах се до нея. Отново чух тропот на подметки и осъзнах, че противникът ми е прескочил дясното отклонение. Завъртях се, за да покрия посоката, откъдето можеше да се появи, и внезапно изпитах нелепо удоволствие, защото телефонът замълкна.

Онзи се показа за частица от секундата, стреля, не ме улучи. И аз успях да натисна спусъка. Предчувствах, че следващия път всичко ще свърши тъй или иначе. Вече знаеше къде съм.

Отметнах глава назад и се прицелих нагоре. Сега сигурно щеше да прескочи прохода точно над мен.

Не виждах особено добри шансове за себе си. Дори да го улуча, щеше да му остане време за поне един изстрел. Не само се притеснявах как да опазя момичето живо и здраво, но и се чудех колко ли сериозно може да бъда ранен, ако изобщо оцелея. Щях да го уцеля — знаех, предчувствах, бях се заклел. Дори да забиеше куршум право в сърцето ми, щях поне за малко да го извадя от играта. Но исках да живея, за да го завлека в Нулевото крило, да измъкна всичко от главата му и да стъпча мозъка му на пода. Колко жалко, ако умра, когато е уязвим, а нищо не мога да му сторя.

— ... Ако ме убие — казвах на Гленда през това време, — а той изпадне в безсъзнание там горе... — Усещах, че не аз изричам ужасните слова, макар да излизаха от собствената ми уста. — ... ще можеш ли да се качиш и да го довършиш със собствения му пистолет? Да му пръснеш главата с един куршум или да го простреляш в сърцето?

— Не! Не мога! За нищо на света!

— Но така ще ми спестиш много грижи по-късно.

— По-късно ли?! — Тя се засмя почти истерично. — Нали ще си мъртвъ... — Запъна се, но по тежкото й дишане усетих как се напрегна изведнъж. Какво чакаше онзи, вдън земя да потъне дано?

— Хайде бе! — подвикнах му. — Това ти е за последно! Дори да ме убиеш, свършено е с тебе! — Нищо. Никакъв отговор, нито звук.

Тогава Гленда ми защепна трескаво:

— Значи си ти, познала съм. Чуй ме, много е важно. Вземи ме със себе си на онова тайно място. Имам нещо за тебе. Важно е...

Беше късно за този разговор. Още три гръмки стъпки, после тропот, когато моят враг прескочи прохода и стреля надолу. Усетих изгаряща болка по ребрата си. И този път го улучих, бях сигурен.

Бял панталон, синьо яке, дълга кестенява коса, сини огледални стъклена очилата. Завъртя се във въздуха, докато падаше, разперил лявата ръка, за да запази равновесие, протегнал дясната с оръжието напред. Стиснатите му зъби бяха оголени в мрачна усмивка.

— Господин Блек, недейте! — разнесе се писъкът на Гленда, а вторият куршум се впи в рамото ми и ме отхвърли назад към момичето.

Зашеметяващото пистолетче падна от безполезната ми вече дясната ръка. Въпреки всичко не се съмнявах, че го уцелих.

Да, беше господин Блек. Същият, с когото седях в Коктейлбара... кога ли беше? Вярно, косата се различаваше по цвят и дължина, дрехите бяха други, очилата закриваха половината му лице, но очертанията на челюстите, гънките около устата бяха същите...

Той се опитваше да спре треперенето на ръката си, за да стреля отново. Гленда още пищеше, когато последният куршум разкъса червата ми.

После мъжът се свлече по гръб, а аз паднах напред и от стомаха нагоре към главата ми сякаш се надигна мастиленочерен поток.

Звънкото echo от изстрела загълхна, аз още усещах трептенето на машината и предъвквах фразата: „Издърпай седма скоба“. Гленда викаше:

— Библиотеката! Ниша 18237! Важно е! Библиотеката! Ниша 18237...

Остана само мекото нищо.

## 4.

Изправих се и продължих да бягам. Не беше логично, но нищо не можех да направя със себе си.

Добре че никой наоколо не беше в състояние да забележи.

Да, но скоро видях наблизо групичка живи хора и трябваше или да забавя темпото, или да им се набия в очите, което никак не ми се искаше. Прехапах устни, озърнах се и спрях, за да вдишам дълбоко няколко пъти.

После част от Енгел пое юздите в свои ръце и се почувствах по-добре...

Страхотна воля! Кой би помислил, че точно Енгел ще се прояви като такъв храбрец? За старяващ кларинетист, тих и кротък човечец. Сега само аз/той/ние знаехме какво се е таяло в него, но аз вече бях различен и още се променях. Съзнавах, че процесът в мен е неустойчив като разклатен живак и не може да се ограничи — тежък, проблясващ, изпълнен със сила и стабилност...

Да, ние всички се оказахме по-корави, отколкото си мислеме. Все едно бяхме мощн двигател, който само се прокашля няколко пъти, преди да заработи равномерно. Почти стигнахме до целта си, а аз — Пол Караб, сега бях свръзката...

Бягството ми започна почти неволно и дори малко приличаше на позорна постъпка, но се превърна вече в мисия. Макар и проява на слабост, действията ми бяха напълно правилни.

... Пол Караб, здрав, тридесет и пет годишен, уредник в Дневната на Крило 1, най-младият член на групата в Дома, бягащ като подплашен заек.

Но страхът отслабваше при намесата на Енгел/Ланге. Чувствах се по-спокойен с всеки изминал миг.

Убийствата ме хвърлиха в паника и ставаше все по-зле. Припадах всеки път и се опомнях в още по-лоша форма. Бях готов да се спасявам с бягство още по време на сливането, но тогава напипах опора под краката си. Когато обаче Серафис и Дейвис си докараха белята, май разсъдъкът ми изчезна в облака дим от взрива. Виждах, че

позицията ми независимо от всички предпазни мерки не е никаква защита срещу този начин на нападение, срещу явното намерение да бъде унищожено цялото семейство. Не изпитвах нито любопитството на Ланге, нито гнева на Енгел. Не се съмнявах, че и такива чувства ще ме споходят по-късно, но паниката ме лиши от толкова важните други стимули за оцеляване. Не се срамувах от себе си прекалено дълго. Уплахата ми бе послужила в най-критичния момент, а вече не бях същият човек, който ѝ се поддаде.

Наблюдавах бавното шествие на опечалените, които съпровождаха движещ се по лентата сандък. Проповедникът вървеше отпред и четеше последните молитви. За съжаление от мястото си не можех да различа черната врата, към която вървяха — пречеха ми всевъзможни прегради и мебели. Натрапващото се сравнение връхлетя съзнанието ми и се настани с драскане на нокти, грачене и размахване на черни пера — Пол Караб, какъвто се познавах, беше вече мъртъв заедно с половината семейство, а може би и целият ни живот със смисъла и стремежите му си поемаше дъх за последен път.

Не!

Няма да допусна това.

Изненадах се на своята решителност, но тя ме бе обзела изцяло. Знаех какво ми предстои, защото бях длъжен да го направя. Решението не се взимаше с помощта на логиката. Другите вероятно не биха одобрили действията ми. Въщност кой знае — като си припомним твърде необичайните обстоятелства... Все едно, изборът сепадаше на мен.

Както винаги Катедралата беше мозайка от светлини и мрак. Тръгнах по диагонал наляво и стигнах до входа на един в момента затъмнен сектор. Озърнах се внимателно, сниших се и запълзях по корем, за да не пресека лъча на детектора, който би включил меката светлина, ароматизаторите, отпускащата душата музика и сиянието около олтара. Седнах настрами на една от пейките, за да виждам по-добре и да внимавам за участниците в погребалната церемония. Много ми се пушеше, но щеше да е неприлично да запаля цигара точно тук, затова потиснах изкушението.

Оттук вече виждах черната порта — вратата към вечността, отвъдното, другия свят. Наричайте го както ви харесва. Лентата свършваше точно пред нея и се връщаше отдолу. Опечалените

доблихиха тържествено, служителят от погребалното бюро пристъпи напред и набра кода за отваряне на малкото табло в тъмна рамка.

Плочата се завъртя безшумно навътре и ковчегът продължи напред, последван и от значително количество цветя. Разбира се, от такова разстояние нямаше как да различа дали са изкуствени, но толкова много истински цветя биха стрували цяло състояние, което никак не се връзваше с малобройната групичка. Тунелът продължаваше надолу под значителен наклон и скоро тленните останки изчезнаха. Вратата се затвори, свещеникът изрече още няколко думи на утеша, хората се извърнаха и си тръгнаха — разговаряха или мълчаха според степента на налегналата ги печал.

Съпроводих ги с поглед, изчаках десетина минути секторът да притъмнее отново, после още десетина. Накрая се измъкнах навън.

Всичко беше неподвижно, тихо... Дори лентата за придвижване на ковчезите бе изключена. Най-близкият осветен район се намираше на достатъчно разстояние, защото дори не чуха минорните акорди на музиката.

Примъкнах се до лентата. Не знам защо плъзнах дланта си по нея, докато вървях към стената. Очаквах да си спомня нещо от усещането ли? Сетих се за Гленда. Какво ли правеше в момента? И къде ли беше? Дали е съобщила на полицията, или просто е избягала? Най-сетне мислите ми се бяха подредили и се върнах към онези последни моменти, които отбягвах досега старателно. Какво каза момичето накрая? Не и обичайните истерични глупости при вида на внезапна насилиствена смърт. Не, съвсем не звучеше така. Повтаряше някакъв важен адрес. Ако това не е било странна форма на истерия, другото обяснение ми се виждаше твърде обезпокоително. Каква полза би имал един умиращ от подобна информация, освен ако не се отнася за моя случай?

Само че не бе възможно да е разбрала. Изобщо не можех да си представя как би се добрала до истината.

... Същото важеше, разбира се, за всеки друг. Включително и за господин Блек.

... Когото тя очевидно познаваше.

Превъртях лентата още малко назад и си припомних странната ни среща...

Естествено щях да проуча това. Всичко, което можеше да е свързано по някакъв начин с последните ни неприятности, беше жизненоважно за мен.

... А и привидно безсмисленото ѝ упорито желание да тръгне с мен.

Да, щях да се заема с много въпроси около това момиче. И то скоро.

Стигнах до края на лентата и прескочих. Трябваше да застана от дясната страна, за да съм пред таблото.

Черната порта, през която мъртвите напускаха Дома — всъщност единственият начин някой да излезе оттук. Вратата бе направена от лека сплав, към два метра висока и три широка и в мъждивата светлина приличаше повече на петно... или на дупка. Набрах комбинацията и плочата безшумно се завъртя навътре. Още чернилка. Дори толкова отлизо не бях сигурен, че е отворена. Точно това ми трябваше в момента.

Качих се на лентата и прекрачих вътре, балансирайки, за да запазя равновесие. Опрях се с ръка на гладката стена. С другата хванах вратата и я върнах на мястото ѝ. Нямаше да се заключи, докато не задействам механизма, но щеше да изглежда затворена, ако някой минеше край нея през следващите минути.

Запълзях заднешком надолу по тунела. Беше дълъг само десетина метра. Щом стигнах до отсрещната стена, станах и отново се облегнах. Пръстите ми се плъзнаха по равната повърхност в търсене на кутията.

Само след миг я напипах и отворих капачето. Лампичката вътре светна веднага и отново можех да виждам какво правя. Това оборудване твърде рядко се нуждаеше от преглед и поправка, а моите действия изобщо не бяха предвидени в наръчника по поддръжката. И без това нямаше причина някой да си играе с координатите за изпращането на мъртъвците по еднопосочния им път сред звездите.

Това обаче не се отнасяше за нас.

Свърших си работата, затворих капачето и зачаках. Трябваше да минат петнадесет секунди, преди процесът да започне. После системата щеше да се нагласи автоматично на предишните координати.

Някъде горе ключалката на вратата щракна. Чудесно. Сега май трябваше да си припомня нещо...

Изведнъж се пълоснах по корем. Обърнах се на хълбок и станах, опирайки се на стената. Да, можех и по-навреме да се сетя, че тунелът беше силно наклонен, а повърхността, на която се прехвърлях — равна.

После отвсякъде ме обля светлина. Къс, ослепително ярък коридор. Не се и опитвах да огледам стените, защото очите ме заболяха. Закрих ги с длан и тръгнах напред. През това време ме анализираха на стотици — може би и хиляди — равнища. С това се занимаваха скритите устройства, които биха пуснали вътре само един-единствен човек.

Щом доближих вратата, тя се пълзна нагоре и аз въздъхнах, прекрачвайки в Нулевото крило.

Облекчението, приливът на спокойствие ме разлюляха. Бях си у дома. И в пълна безопасност. Врагът не можеше да ме последва тук.

Тръгнах наляво по извития, покрит с мека червена пътека коридор. Обикалях около сърцевината на крепостта, минавах край огромните, херметично затворени хранилища на Лабораторията, Изчислителния център. Склада и Архива. Докато вървях, се зачудих що за състояние на духа е подтикнало някоя моя по-ранна версия да им даде толкова делнични имена, като знаех какво съдържат. Вероятно се дължеше на склонност към хаплива ирония.

Минах край масивните врати и влязох в кабинет или малък салон. Още с първата ми крачка вътре лампите светнаха. Угасих ги с едно плясване на ръце. Стигаше ми и осветлението от коридора. Помещението не беше особено просторно. Светли стени, тъмен килим, бюро, две кресла, диван с масички от двете му страни, вграден в стената библиотечен шкаф с остьклени вратички. Точно каквото го помнех.

Пресегнах се към бутоnite по облегалката на креслото и включих отсрешната стена на пълна прозрачност.

Навън беше нощ и дебела оранжева луна висеше над белите каменни хълмове на около километър наляво, придаваше им вид на половин челюст с нацепени зъби. Близките скали бяха лъскавочерни, сякаш скоро ги бе поръсил дъждец. В далечината се разнасяха бледи облаци. А над всичко грееха неизбройми звезди. Погледнах за миг индикаторите на дясната стена. Температурата навън беше малко над

13 градуса по Целзий. Завъртях креслото към панорамата и се настаних.

Без да откъсвам поглед от пейзажа, напипах пакет с цигари и си запалих една.

Колкото и положението да не търпеше отлагане, имах нужда от тези мигове, от цигарата, от гледката, преди да направя следващата стъпка. Исках да се отпусна, за да съм в състояние да продължа. Това беше важно.

Канех се да наруша няколко от строгите ни правила, за да се придържам към други. Просто трябваше да реша кое е по-важно в момента. Ако прибегнеш до сливане, очаквах силна съпротива от останалите, но нали сега аз бях свръзката, единственият наследник на последните мигове на Енгел, значи само аз можех да направя нещо. Решението се падаше на мен и вече го знаех.

*„Браво! Най-сетне отново имаме начело някой с повече ум в главата!“*

— Но не го дължим на тебе, старче.

*„Ха, естествено, че го дължиши на мен! От край до край!“*

— Е, няма да си губя времето в спорове с тебе. Нищо няма да се промени, а след малко дори няма да има значение.

*„Кой знае...“*

— Какво се опитваш да ми кажеш?

*„Да почакаме и ще видим, и то след малко, както сам ми напомни.“*

— Едва ли имаш по-добра представа от мен точно какво ще се случи. Е, всъщност имаш...

*„Така е. Не е ли време да се уверим?“*

— Доста дълго си чакал. Не можеш ли да потърпиш, докато си изпуша цигарата?

*„Добре. Наслаждавай се на унилото си съзерцание. Май дори не разбираш какво виждаш в момента.“*

— А ти знаеш, тъй ли?

*„Поне ми е по-ясно, отколкото на тебе.“*

— Ще видим.

*„Прав си.“*

Нощта беше достатъчно ясна, за да различа няколко кратера в далечината. Очертанията им бяха смекчени от поникналите по тях

ниски храсти. Взрях се по-напрегнато и ми се стори, че забелязвам силуeta на грамадна порутена сграда, напомняща малко за крепост, в подножието на хълмовете. Предчувствуващо, че ще научи нещо повече за загадъчната развалина, ме изкушаваше...

Стига! Толкова много имам да свърша! А онези руини... Не съм ли ги виждал стотици пъти? И през колко различни очи?

Надигнах се рязко, смачках цигарата в близкия пепелник, обърнах се и излязох от стаята.

Трептях от възбуда, когато стигнах до Архива, подобен на великански сейф. Започнах да изпълнявам прецизно сложните и потенциално смъртоносни манипулации със заключващия механизъм.

След четвърт час влязох и лампите вътре се включиха. Броени секунди по-късно тежката врата се плъзна със съскане на мястото си.

Отсрещната извита стена се намираше на десетина метра, а ширината на залата беше поне петнадесет метра. Върху плот пред мен бяха наредени в няколко редици контролните устройства — като криле, излизящи от централния пулт. Тежкото кресло в средата бе обърнато към мен, сякаш ме очакваше.

Смъкнах в движение якето от раменете си и го оставил сгънато на един рафт. Настаних се в креслото и го завъртях към пулта. Включих програмите за проверка и подготовка. Отнеха ми към десетина минути заедно със задействането в нужната последователност на отделни модули. Радвах се, че трябва да се съсредоточа изцяло в работата си и не ми оставаше време за излишни мисли. Накрая всички индикатори светнаха в желаните цветове и трябваше да се заема с онова, заради което дойдох тук.

Дръпнах подвижната преграда вляво и завъртях шлема на дългия му тежък прът. Проверих го с няколко теста. Беше в идеално състояние.

Нагласих го на главата си, докато опря удобно в раменете ми. Имаше отвори за очите, за да следя какво върша. Включих програмата, която проверяваше състоянието ми.

Усетих вибрации, докато различните части на шлема се наместваха по издатините на черепа ми. Последва леко стягане — контактите се прилепиха до кожата. Едваоловимо сътресение, няколко капки влага. Обезболяващото. Докато проникваше през кожата, част от количеството остана по косата ми. Нямаше значение.

Не исках да ходя с гола глава или да нося перука. Заради това си струваше да понеса струйката, стекла се под яката ми.

Не ми се вярва да има човек, който с удоволствие се подлага на бърникане в тялото му, какво остава пък за главата. Колкото и да е опитен и осведомен, трудно е да сдържи емоциите си. Но синият индикатор скоро светна пред очите ми. Значи всички сонди и манипулатори бяха проникнали през кожата, костта, еластичната обвивка на мозъка и се бяха наместили в съответните центрове, за да образуват мрежата, необходима за изпълнение на задачата.

Машината беше готова. Настъпваше мигът за стандартната операция, извършвана от всяка нова свръзка. Време беше да преровя моето/нашето съзнание и старательно да залича всички частици от Ланге и Енгел, които според мен влизаха в противоречие със собствената ми личност. Трябваше да изтрия и спомените им. Мигът на жертвата, на частичното самоубийство, на отърваването от ненужния багаж, от боклука, задръстващ ума и създаващ конфликти. Все още никому не е известно колко може да побере човешкият мозък, затова отдавна бяхме решили да не изprobваме издръжливостта си. Аз смятах, че причината е била такава. А семейството продължаваше да съществува, следователно каквито и да са били подбудите, струваше си да се придържаме към решението. Поне досега ни беше полезно. Дойде редът на Ланге и Енгел да си отидат — и вероятно да се превърнат в автономни ядра или лични демони сред тъмната на моето подсъзнание.

Само че мисълта за заплахата, надвисната над нас, не ми даваше покой и исках да съм нещо повече, а не по-малко, да знам още, не да забравям. Винаги съхранявахме в паметта си факта, че при извънредни обстоятелства покойниците могат да бъдат възкресени. Доколкото знаех, не бяхме прибягвали до този последен спасителен изход. Разбира се, не знаех какво ще последва. Струваше ми се очевидно, че няма да се размине само с освежаване на паметта. Осъзнавах се като съвсем самостоятелно и истинско „аз“, въпреки че бях отчасти Ланге и Енгел. Положението оправдаваше и по-крайните мерки.

Усещах твърде отчетливо ударите на сърцето си, когато се обърнах към таблото със седемте поставени скоби и отвори за поне още толкова.

Всяка скоба беше животът на една от нашите групи, цяло поколение като закована с карфица невидима пеперуда...

Посегнах с влажна от пот ръка.

Скобата се слагаше след всяка процедура по изтриване. А издърпването ѝ означаваше да съсиия делото на свой предшественик, да събудя неговия предшественик в паметта си.

Но какво правех? Нали бях тук, за да поставя осма скоба...

Китката ми затрепери.

Това е грешка! Нелепо е дори да ми хрумне, че...

Ръката ми се спусна уверено. Изобщо нямах сили да я възпра.

Гледах като прикован от магия как пръстите ми избраха целта си и извадиха седма скоба.

## 5.

Не знам какво всъщност очаквах. Удар на гонг? Разтърсваща съзнанието светкавица, последвана от мрака на забравата? Предполагах, че ще е нещо по-драматично.

Най-вече приличаше на сутрешно събуждане, когато спомените за предния ден като че се издигат заедно със слънцето на хоризонта. Просто умът ми се проясни и видях онова, което винаги е било в мен. Същинска галерия от познати картини.

Старият Ланге...

Разбира се! Случвало се е да си играем на негов син. Беше въпрос на случайност свръзката да премине от един фалшив Ланге върху следващия. Съзирах и другите от предишни сливания, отдавна забравени, но отново с мен, сякаш никога не са били оставяни в миналото.

Сега бях демонът, който напоследък тормозеше всички. Бях Енгел, Ланге, Ланге-старши и частиците, които той бе съхранил от предшественика си — странен ум, който само преди минути бих определил като напълно чужд. Уинтън. Но доколкото наследникът му бе решил да го съхрани, струваше ми се съвсем познат. Какво ставаше? Натрупаните в мен спомени се простираха цял век назад във времето. Чувството, че всичко е различно, съпровождащо новата за мен достъпност на целия този опит... ме превръщаше в друг. Но какъв?

*„Точно това ще ти е трудно да проумееш в сегашното си състояние.“*

Ама че сила! Ето го — Уинтън. За миг бях твърде стъпisan да измисля отговор. Знаех, че освобождавайки демона на Ланге и приемайки го като част от себе си, ще се сблъскам с онази по-стара граница, но досега изобщо не се сетих, че ще трябва да си имам работа и с предшественика...

*„Но ти се нуждаеше от онova, което си върна, дори само като отправна точка. Сега си по-знаещ и могъщ, но не достатъчно, за да се справиш с господин Блек. Затова ще са ти необходими*

*способностите, които ще придобиеш, ако извадиш шеста скоба. И то веднага!“*

Решителен. Непреклонен. И как умееше да настоява... Това ме подтикна към решението. Наистина имах нужда от тази несломима воля, от мощта на психиката му.

И преди в главата ми да се съберат достатъчно доводи против тази постъпка, ръката ми се премести няколко сантиметра встрани и издърпа шеста скоба.

Да! Мъглата се разнесе, паметта ми обхващащие може би век и половина, но не това ме порази. Самите спомени приличаха повече на сънища и не будеха никакви емоции. Но в мен се просмука някаква твърдост, безмилостна основа, която ми внущи, че имам сили да се справя с проблемите си. Имаше и още нещо...

Тъкмо започнах да се ориентирам в собствената си реакция, да обмислям затрудненията си, когато и другият се размърда, ако мога така да кажа.

Господи, какво чувство!... Сякаш водите от пролетното топене на снеговете напираха зад стара язовирна стена. Усещах все по-силния натиск, но никак не бях сигурен в преградата, която трябваше да го удържи.

*„Да, ти беше слабак и имаше нужда от тази сила. Но сега не е моментът да спираш на средата на пътя. Пресегни се и вземи всичко, което ти е под ръка. Ще ти послужи всяко оръжие, което можеш да достигнеш. Ще се изправиш срещу твърде силен враг. Затова трябва отново да станеш съвършен. Изтегли пета скоба и ме върни към живот. Аз ще ти покажа как да си разчистиш сметките с господин Блек.“*

— Не — измънках, — почакай... Почакай...

*„Няма време. Позицията на твоя противник става все по-неуязвима, докато протакаш. Не се отказвай от инструмента, с който можеш дашлифоваши диаманта, не захвърляй основния камък на арката. Ще имаш нужда от мен. Издърпай пета скоба!“*

Ръката ми запълзя към нея, но вече се боях, че съм прекрачили границата. Не виждах как ще укротя стихията, която после щеше да изтръгне от мен жертването и на четвърта скоба, после на трета... и така до самото начало. Това означаваше да срутят градежа, издигнат

толкова бавно и мъчително, да се откажа от продължилите векове усилия в стремежа към нравствена еволюция.

*„Споделям мотивите ти, изповядвам същите принципи. Но те ще бъдат похабени напразно, ако не си в състояние да ги превръщаши в дела. Трябват ти моите знания, за да се защитиш. Следователно... Извади пета скоба! Веднага!“*

Мускулите на ръката ме заболяха. Пръстите ми се сгърчиха като нокти на хищна птица.

— Не! — изсъсках. — По дяволите! Не!

„Дълъжен си!“

Ръката ми се стрелна конвулсивно и докоснах пета скоба.

Подложих се на твърде сериозни и бързи промени. Нямах нито една опорна точка в психиката си. А може би Джордън беше прав — изведнъж си спомних името му. Може би. Но нямаше да се поддам на бруталния му натиск. Изобщо не разбирах в какво се бях превърнал. Да отприщя още едно незнайно естество в себе си се равняваше на неизлечима психоза.

*„Естествено е да си толкова неуверен. Но трябва и да проумееш, че твоите колебания излагат на риск останалите, момичето също...“*

— Чакай!

После ме връхлетя смъртоносният гняв. Аз — Джеймс Уинтън, го заличих някога, пожертвах го, прекърших волята му. А сега тази жалка измет, ненужна отломка от моето „аз“ се опитваше да ми заповядва, сякаш бях момченце!

Бавно, съвсем бавно свих дясната си китка в юмрук. И го стоварих върху таблото.

— Не! Вече имам всичко, от което се нуждая.

„Какъв глупак си!“

Вдигнах ръка и демонстративно натиснах с палец пета скоба.

Мълчание.

После се опитвах да не мисля за нищо, да не роя в преживените сътресения, а превключих само на мускулна активност — започнах мудния процес по освобождаването си от апаратурата.

Най-после налягането в главата ми отслабна и индикаторите ме осведомиха, че вече е безопасно да махна шлема. Върнах го в нишата му, изключих всичко и излязох от Архива, като внимателно проверих

процедурата на затварянето. Тръгнах по коридора към Изчислителния център, стартирах продължителната процедура по отварянето му и се върнах в кабинета си, защото трябваше да почакам повече от десет минути.

Тръшнах се в креслото, запалих нова цигара и се зазяпах в нощта. Луната се бе преместила забележимо върху небосклона. Новата игра на сенките откриваше още следи от опустошение из местността. Гледката вече ми се струваше много по-позната, макар още да не разбирах що за унищожителна сила е вилняла тук. Война ли е имало? А развалините в подножието на мрачните хълмове ми се виждаха още по-интересни и смущаващи...

Разсейните ми мисли бяха отрязани като с нож, щом се вгледах в разрушената крепост. Стори ми се, че долових неясно движение.

Станах и почти долепих лице в прозореца.

Ето го пак! Проблясък... Да, из отломките се мяркаше светлинка. Взирах се напрегнато и я забелязах още няколко пъти. Опитах се да измеря периодичността на появата ѝ, но не открих нищо любопитно. За миг ме обля нетърпимо сияние, сякаш лъчът на фар се завъртя към мен и ме освети.

Вдигнах ръка, за да предпазя очите си, а с пръстите на другата напипах слепешком бутона за затъмняване на стената.

Върнах се в креслото и някаква малка частица от мен се изненада, че не се притеснявах особено от странната случка. Учудването избледня бързо. Всъщност нямаше нищо необичайно в онази светлина. Поколения наред тя се появяваше от време на време. Бях я забравил... по-точно, припомнин си я ей сега. Навярно някакъв механизъм се включва под въздействието на случайни дразнители, работи за кратко и пак потъва в бездейност. Един от онези житетски факти, на които реагираш с вдигнати рамене и: „Какво от това?“

Но дали загадката беше чак толкова невинна? Вдън земя да потъне! Много по-неотложни проблеми привличаха вниманието ми.

Например — кой съм аз сега? Съзнавах, че не съм човекът, който влезе в Нулевото крило. Това не беше загуба, а придобивка. Поне така приех промяната. Но какво спечелих всъщност?

Честно казано, бях по-скоро Уинтън, а не Караб. Осъзнавах, че така е било винаги, а другите са били само преходен етап, житетска лаборатория, от която съм се възползвал за някакви експерименти.

Сега се налагаше да изоставя своите опити, за да премахна от пътя си по-сериозните препятствия.

Господи, как съм допуснал да се превърна в такъв наивник! Присмих се на своите последни превзети превъплъщения, на техните страхове и притеснения.

Не се ли сещаха на чии рамене са стъпили? Кой им извоюва правото да се отдават на своите префинени скрупули? Кой им даде възможността да реализират възвишението си подбуди в ролята на анонимни благодетели на Дома? Само през последното поколение — времето на Ланге, те предотвратиха епидемия, справиха се с най-тежките последици от няколко сериозни злополуки, подкрепиха ред многообещаващи изследователски проекти в медицината, прекратиха три проучвания, които можеха да се отклонят в нежелана посока, подсказаха на компютрите и политиците няколко благоразумни решения за ограничаване прираста на населението, безопасен начин за изразходване на агресивността и оптимизиране на най-важните области в образованието, помогнаха за създаването на нови развлечения, погрижиха се за рязко намаляване на престъпността и подкрепиха различни групи и индивиди в тежки за тях периоди. Но как стигнаха до онова, което някои биха нарекли високомерна намеса в чужди работи, а други — проява на безкористно човеколюбие? Пътят им бе проправен с усилен размисъл, пот, жертви и немалко кръв.

Но от друга страна си е струвало. Странно бе да гледам от две точки във времето. Но още докато се чудех, двете перспективи започнаха да се сливат и се почувствах обогатен. Бях наясно, че кръгозорът на Джордън е още по-широк. Имах някои от спомените му и знаех, че стигат още по-далече в миналото. Може би прибързах...

Не! Някъде трябваше да тегля чертата. Предостатъчно беше и вече пробуденото. Зад всичко сторено от нас стояха необорими доводи. Познавайки сегашното си „аз“, имах пълно доверие на всички свои предишни решения. Вярвах, че не съм потискал себе си напразно, че съм имал основание за всяко частично самоубийство. Да съсиша постигнатото, заради любопитство, щеше да бъде проява на безответственост.

Главата ме засърбя и върна мислите ми към неотложните задачи.

Станах. Секретните ключалки на Изчислителния център би трябвало да са готови за следващи операции. Разтривах полека кожата

на главата си, докато се връщах по коридора. Чудех се какво да правя с Джийн, Дженкинс и Винкел. Още бяха живи и засега само това имаше значение. Не смятах, че са сериозно заплашени, защото бях оставил господин Блек в доста неудобно за него състояние. Имали са предостатъчно време да се вслушат в инстинкта си за самосъхранение и да вземат съответните мерки. Нямаше смисъл да се свързвам с тях, преди да съм готов да поговорим, а това можеше да почака. Трябаше ми още малко време, за да успея да вляза в Изчислителния център, и го използвах да си задам някои въпроси за Гленда. От последните й думи ми стана съвсем ясно, че знаеше доста за мен. Питах се не „какво“, а „как“. Освен това познаваше стария ми враг, представящ се напоследък като господин Блек. Това стигаше, за да й обърна повече внимание.

Секретните ключалки бяха готови за последната операция. Набрах кода, отворих вратата и влязох. Залата приличаше на Архива, но беше по-голяма. И тук апаратурата почти покриваше отсрещната стена, а удобното кресло беше разположено по-наляво. Заключих, седнах на мястото си и задействах Бандита. Странно, в един момент се бяха отказали от прякора, който му бях лепнал, за да го обозначат с твърде бледото словосъчетание „изчислителен център“. Пред себе си обаче имах не само компютър. Беше и изкусен крадец на информация. Фактът, че никой досега не бе открил намесата му, отдаваше дължимото на анонимния му творец, осигурил му достъп до основните бази данни в Крило 1. Уменията на машината съвсем не се изчерпваха с това. При нужда намираше най-добрите точки за проникване и вмъкваше необходимите поправки. Изчислителен център, как ли пък не!

Възложих му да издири господин Блек. Не хранех големи надежди за успех, но нищо не пречеше да опитам. Току-виж този път е действал небрежно. Вече имах внушително досие за него, скрито някъде из лъскавите недра на Бандита, който веднага се възползва от информацията при търсенето. Разбирах защо и тази част от спомените ни е била изтрита, но вече виждах каква грешка бяхме допуснали. Вероятно ни се е сторило, че тогава сме приключили историята напълно задоволително, а спомените за насилието са били трудно поносими за моите твърде цивилизовани потомци. Всъщност грешката беше донякъде и моя. Нямаше как да не ги разбера и да не им простя.

Накарах Бандита да ми събере данните за Гленда и записите за последните места, където е била. Пуснах и претърсване на основните данни за Хинкли, Ланге, Дейвис, Серафис и Енгел, за да проверя дали смъртта на някого от тях вече е регистрирана.

В този момент се разпища алармата, а аз бях изстрелян от креслото от нахлуния в кръвта ми адреналин.

Преместих се до страничен пулт, включих монитора и задействах цял арсенал, после прехвърлих всевъзможни смъртоносни устройства от автоматичен на ръчен контрол.

Разочарован установих, че новодошлите са Винкел и един ковчег. Сканерът засече масата на сандъка и потвърди, че не е жива материя. Вероятно бяха останките на Ланге. Засмях се на огорчението си. Трябаше да се радвам, че точно Винкел измежду нас е успял да изпълни задачата си. А вместо това се подразних, че няма да се изправя срещу поредния опит на господин Блек. Би открил много бързо, че не страдам от комплексите на по-младите ми събрата. Освен другото онези две скоби пазеха задръжки, трупани в продължение на цяло столетие. Досега нашият враг стреляше безнаказано по глинени гълъбчета. Крайно време беше да опита зъбите на прилеп-кръвопиец, заразен с бяс. Само се надявах преди края да му кажа, че пак се е натъкнал на Уинтън.

Спрях алармата и включих комуникатора.

— Добре се справи, Винкел. Ей сега ще дойда да ти помогна. В Изчислителния център съм.

— Караб, вече се тревожех за тебе — промълви от екрана тридесетгодишната, по-светлокоса моя версия. — Не се свърза с нас и...

— Поеми си дъх. Положението ни се подобрява.

Прекъснах разговора, отворих чекмедже и извадих малък пистолет. Проверих дали оръжието е в изправност и го заредих. Не знам защо го пуснах в джоба си. Може би се обадиха вкоренените стари навици да не се доверявам на никого, включително и на себе си.

Веднага излязох, защото отвътре вратата се отваряше лесно, жегна ме съвестта, че не заключих грижливо. Правилата се бяха впили дълбоко в съзнанието ми. Проклет да е този Блек! Точно заради него въведохме сложните процедури — дори успя да проникне в Нулевото

крило и го изненадахме съвсем случайно. Ако тогава го бях очистил, щях много да си улесня живота.

Тръгнах по коридора, подминах защитните системи зад входа и кимнах на Винкел, напрегнат като струна до ковчега.

— Добре, да напъхаме карантиите на студено — подканах го. — Имаме още много работа.

Той кимна, но не каза нищо. Хванахме сандъка и го понесохме.

— Боях се, че не си успял да дойдеш тук — промърмори Винкел след малко.

— Както виждаш, опасенията ти са били съвсем безпочвени.

— Да...

Оставихме ковчега пред бронираната врата и аз се обърнах към контролното табло.

— В джоба ти май има оръжие — подхвърли Винкел.

— Позна.

— Но не е зашеметяващ пистолет. Остава да е истински...

— Пак си прав.

— Защо го носиш?

— Помисли и ще се сетиш сам — натъртих, без да отделям поглед от таблото.

Часовниковият механизъм задейства и аз обърнах глава.

— Ела в Изчислителния център. Докато чакаме, ще проверя някои неща.

Той тръгна с мен, но пред вратата спря като закован.

— Не е заключена!

— Вярно. Но точно сега времето е доста ценно — отвърнах, влизайки.

Винкел си замълча, а аз седнах пред Бандита да видя докъде е стигнал с проучванията. Както и подозирах, господин Блек се бе прикривал добре. Засега не разполагахме с нищо. Машината обаче продължаваше да търси по все по-косвени признания.

Забелязах, че ничия смърт още не бе регистрирана. Вероятно в жилището на Хинкли цареше такъв хаос, че не можеха да установят самоличността на пострадалите. А за Енгел беше малко рано да очаквам сведения, дори да са открили трупа му, в което се съмнявах.

... впрочем господин Блек едва ли сам щеше да съобщи за поредното си убийство, а колкото повече научавах за Гленда, толкова

по-непредсказуема ми изглеждаше, си казах, докато преглеждах набързо информацията за момичето.

— Трудно ли прехвърли тялото на Ланге тук? — попитах Винкел.

— Не, нищо особено. Не срецнах никого...

Алармата изпища отново. На екрана се появи Дженкинс. Побързах да се обадя:

— Здрави. С Винкел сме в Изчислителния център. Идвай. И гледай да не се спънеш в Ланге!

Прекъснах връзката, без да чакам отговор от разтревожения младеж, сходен с нас по ръст и телосложение.

Усетих погледа на Винкел и се обърнах към него.

— Променил си се — отбеляза той. — И то невероятно. Не разбирам какво става. Защо не предизвика сливане, когато дойде тук? И защо да не го направим сега?

— Търпение. Вече ти казах, че времето ни е твърде малко и трябва да го разпределям точно. Скоро ще ви обясня всичко. Довери ми се.

Винкел кимна, по устните му се плъзна неубедително подобие на усмивка.

— Значи си решил какво да правиш?

— Да, всичко ми е ясно.

След секунди нахълта Дженкинс. Дишаше тежко, лицето му плямтеше.

— Какво става? — разкрещя се той.

Винкел отиде при него, прегърна го през рамо и рече:

— По-спокойно. Караб ще ни обясни всичко. Знае как да се справи с проблемите.

Дженкинс потръпна видимо и сякаш се смали.

— Надявам се, искрено се надявам да е така — каза го вече по-тихо и бавно. — Може би не е зле да започнеш с обяснението какво се случи в Крило 5.

— Че какво му има на Крило 5?

— Просто го няма — изтърси Дженкинс.

## 6.

Значи е дъщеря на горкия Кендъл Глин. Интересно, но и тъжно, странно и неудобно съвпадение. Всъщност съвпаденията ме настройват подозрително и изведнъж осъзнах, че начинът, по който Ланге се бе справил с тогавашното положение, ме изпълва с угризения. Чудно, той пък изобщо не се бе усъмнил в правотата си. Сметнал е, че това е най-цивилизованият начин да отстрани проблема, защото се гнусял от насилието. Аз обаче щях просто да изчакам най-подходящия момент и да гръмна онзи тип лично. Може би щях да се чувствам виновен, но щеше да е друго — работата щеше да е свършена малко по-чисто, поне според моите схващания.

Докато извършвах манипулациите по отварянето на помещението с припасите, се замислих за отминалите събития. Дженкинс и Винкел бяха в другия край на коридора — слагаха трупа на Ланге в хладилна камера. Стори ми се уместно да им намеря занимание, докато и Джийн успее да дойде. Тогава смятах да поговоря направо с тях, вместо да прибягвам до сливане. Добре щеше да е сами да видят нещата и откъм опаката им страна.

Онова се е случило преди шестнадесет години, значи Гленда е била твърде малка да разбере и запомни всичко. Макар че и така знаеше прекалено много. Тогава аз/ние/свръзката беше в тялото на Ланге и се налагаше Кендъл Глин да бъде спрян. Твърде красноречиво разпространяваше идеите си и вече няколко години бях нащрек за момента, когато ще стане опасен. Нямаше да се беспокоя, ако беше по-посредствен човек. Но Глин се проявява като вълшебник в инженерството. Един от онези учени-творци, каквито се появяват веднъж на няколко столетия, за да вдъхнат някакъв смисъл в отдавна изхабената от употреба дума „гений“. Неговите колеги го уважаваха, завиждаха му, прекланяха се пред него. И човекът край конвейера, наред с онзи в лабораторията, знаеше името му. Отдавна бе прехвърлил четиридесетте, когато се ожени и малко по-късно се роди Гленда. Не беше заклет мизантроп, както често се случва с блестящите интелектуалци, прекарали първите тридесет години от живота си в

себедоказване. Държеше се дружелюбно и въпреки това си оставаше потенциална заплаха за повечето установени традиции в обществото. Образно казано, канеше се да ни сервира друго меню. Последният истински революционер, когото познавах. Но във въплъщението си като Ланге само се боях от него.

Щом научих, че е минало времето на приказките и той подготвя доклад за Съвета, като дори си е осигурил подкрепа за гласуването на предложения от него пилотен проект, го посетих в ролята си на Джес Борген, застаряващ член-кореспондент на Академията на науките. Помня добре онзи ден и онова тяло, защото простатната жлеза ме мъчеше и по пътя към жилището на Глин трябваше на няколко пъти да се отбивам, за да се облекча.

Кендъл изобщо не се вписваше в представата за книжен плъх. Беше нисък и по-скоро набит, с грубовати черти на лицето и гъста, рошава черна коса, посребрена покрай ушите. Най-впечатляващи бяха очите му. Изглеждаха огромни поради коригиращите лещи и внушаваха представата, че са прочели и прозрели много неща, включително и между редовете. В моето положение това беше смущаващо. Намерих претекст, само няколко минути след началото на разговора ни, за да изляза за малко от стаята с глобусите, звездните карти, работните маси, чертежите, моделите на екосистеми и компютърния терминал. Явната способност на този мъж да осъществи онова, за което другите само мрънкаха десетилетия наред, сериозно ме притесняваше.

— Но нали осемнадесетте свята на Дома приблизително отговарят на земните условия — ми бе напомnil той, — иначе нямаше да разположим Крилата на тях.

С това отвърна на репликата ми, че всяка от планетите се отличава значително от останалите.

— Значи искате да захвърлите хората сред още неподгответена за обитаване среда? — попитах го.

— Всъщност кой не е готов — хората или световете? — подсмихна се Кендъл.

— И едните, и другите.

— Могат да живеят в модули със затворена екосистема, докато довършват тераформирането.

— Нека допуснем за момент, че ще имаме полза да приспособим за нуждите си и повърхността на нашите светове. Но защо е необходим този междуинен етап? Защо да не извършим работата от вътрешността на Дома, а когато всичко е готово, нека желаещите да излязат.

— Не. Боя се — подхвани той тихо, зарял поглед към подредените по масите глобуси, — че стигнах до мнение за Дома като задънена еволюционна ниша, в която човечеството се е натикало. Създадохме постоянна, твърде устойчива среда. Хората са принудени да се приспособяват към условията или да се провалят. И понеже човек е издръжливо, гъвкаво създание, не е допуснал да се провали. Затова през последните няколко века се е променил значително.

— Да, оглади острите си ръбове, стана по-разумен, способен на контрол.

— Никак не ми харесва последната особеност, която изтъкнахте.

— Говоря за самоконтрол.

Той издаde звук, приличащ и на кикот, и на пръхтене, и тогава аз се извиних, за да посетя тоалетната.

Говорихме почти два часа, но този диалог само систематизираше несъгласията ни. Нито за миг не се усъмних, че предложението от него проект е напълно осъществим. Бях уверен, че всичките осемнадесет свята могат да станат обитаеми за хората. Виждах, че е твърде голяма вероятността различните животоподдържащи системи, които бе разработил в зависимост от свойствата на планетите, да осигурят добра защита на обитателите, докато трае тераформирането. Разбира се, реален беше и другият му любим проект — нова програма за изследване на космоса със свръхсветлинни кораби, която неизбежно щеше да доведе до откриването на още светове, подходящи за заселване. Но за мен нямаше никакво значение дали възнамерява да прокара всичко наведнъж или на час по лъжичка.

Занимаваше ме само заплахата за Дома. Не се боях от онова Навън, а от последиците на достъпността му за това Въtre. Очевидно плановете на Кендъл Глин противоречаха напълно на моите.

— Но защо сте така настроен срещу Дома? — попитах го уж на шега по някое време.

— Домът дресира прекалено успешно остатъците от човешката раса — отвърна той. — Масите вече имат поведенческите реакции на

стадо крави. Някой ден обаче ще ни връхлети бик и как ще ни свари?...

— Принуден съм да оспоря съжденията ви. Домът е първото място в историята на човечеството, в което хората успяват да съжителстват мирно. Най-сетне се учат да правят нещо съвместно, вместо да си съперничат. За мен това е преимущество, а не слабост.

Очите му се присвиха насреща ми, сякаш ме виждаха за първи път.

— Не е вярно. Получават удар с палка по главата, ако не желаят да работят заедно. Мозъците им са промити, натъпкани са с всякакви химикали и подложени на терапия, чиято главна задача е да ги приспособи към една неестествена норма, ако не са достатъчно кротки според същата тази норма. Превръщат се в чудесно програмирани клаустрофили. Но докато се учат да живеят заедно в Дома и да го обичат, опасявам се, че губят способността си да живеят където и да било другаде. А Домът не може да се съхраниечно. И краят му може би ще възвести края и на човечеството.

— Но това е смешно! — възкликах аз.

Можех да му изтъкна здравината и сигурността на Дома. Можех да набледна на факта, че разпръсването на расата по тези осемнадесет планети е достатъчна застраховка за оцеляването й. Но това беше само повърхностният пласт на конфликта помежду ни. Всъщност не приемах нито едно от твърденията му за влиянието на Дома върху хората. Само че не можех да изтъкна това, без да разкрия своята роля и замислите си. Затова се ограничих с маската си на защитник на статуквото.

Кендъл ми отвърна с усмивка, която само изпъна горната му устна. Изглеждаше зловещо.

— Да, така е — кимна гой. — Смешно е, че стигнахме чак дотук. Бих се успокоил за психическото здраве на нашата раса, ако можех да повярвам в някаква теория за демонична намеса в историята, ако можех да посоча индивид или група като главен виновник за тази лудост. — Глин въздъхна. — И все пак се надявам, че след време ще се поучим от грешките си.

Насоката на разговора ме смути сериозно и аз започнах да го разпитвам за подробности в някои от животоподдържащите му

системи. Убедих се неохотно, че са проектирани изключително изкусно, и реших, че си струва поне те да бъдат запазени.

Ах, само да бях открил някакви технически недостатъци или дори решаваща грешка в принципите на проекта... Нямаше. Глин изпипваше всичко много грижливо. Беше прекалено надарен. А така ми се искаше да го спра, като му докажа, че предложенията му са фантазьорство...

Имаше достатъчно силен обществен интерес към работата му, което ме тревожеше. Вече организирах съпротивата сред консерваторите в Съвета и в Академията, но изобщо не бях сигурен дали това ще стигне, за да го проваля... а трябваше да стъпча тези плевели веднъж завинаги, за да не избуят отново.

И моето въплъщение Ланге реши, че има и заобиколни начини.

Бандитът обаче не изрови никакъв скандален факт в живота на Кендъл Глин въпреки най-старателното проучване. Нямаше значение дали е скучно добродетелен, или се прикрива умело. В миналото му нямаше нищо, с което да си послужа срещу него.

Трепнах и се сгърчих от срам, докато си припомнях мислите, решението и действията на своето следващо „аз“. Да, много съм се променил само за няколко поколения.

Подбрахме пет момичета от района, където живееше Глин. Погрижихме се да не направи впечатление отсъствието им за няколко часа. Бяха подложени на хипноза, показахме им записи на Кендъл Глин, а в същото време набивахме в паметта им онова, което уж им е казал и направил през последните месеци. Решихме, че две от момичетата наистина трябва да имат следи от сексуално насилие. Серафис отстрани по хирургически път химена им и предизвика леки влагалищни инфекции. Едната трябваше да обвини насилиника, другата да потвърди историята, а останалите да разкажат убедително за застаряващия мръсник, чийто джобове са винаги пълни със сладкиши. Разбира се, съответните медицински капацитети щяха по-късно да се погрижат момичетата да оздравеят и да забравят напълно случките, в които те вярваха искрено. Така утешихме колективната си съвест.

Стана точно каквото искахме. Щом новината се разнесе, Кендъл и неговите проекти бяха съсипани окончателно, а думата „звезди“ придоби още по-гнусно звучене. Глин бе изпратен за промиване на мозъка и всичко свърши.

Спомнях си отвращението и ужаса, които той изпитваше към средствата за интегриране на индивидите в обществото, но на нас така и не ни хрумна, че може наистина да е склонен към насилие психопат или — според израза на Ланге — останка от миналото. А май трябаше да предвидим реакцията му по небрежния отговор на последния ми въпрос по време на разговора ни, малко преди да се запътя отново към тоалетната:

— А как ще постъпите, ако идеите ви бъдат отхвърлени категорично?

Тогава той сведе поглед към меките си чехли и размърда пръстите на краката си в тях. После каза:

— Ако проектът не бъде приет, всичко е свършено.

Около месец по-късно той се обеси в Лечебницата. По онова време Гленда трябва да е била на пет или шест години.

Колкото и отблъскваща да бе всяка насилиствена смърт, не се чувствахме особено виновни. Приехме печалния край на Глин като една от онези непредвидими злополуки, които са неизбежни дори ако човек просто си върши работата. А и тогава не предполагахме за възможна връзка между Кендъл и господин Блек. По мое време смятахме Блек за мъртъв и Ланге-старши бе заличил спомените за него, като ме пожертва. Само че отново си бях на мястото и инцидентът с Кендъл Глин започна да ми изглежда много по-страшен. И за разлика от своите наследници се чувствах гадно заради методите им.

Смятах, че имаме дълг на честта към Гленда.

Разбира се, щях да я потърся. Знаеше нещо — може би особено важно — което искаше да ми съобщи. Щях да я намеря и без това, защото ме бе помолила, а и заради голямата вероятност да е изпаднала в беда.

Когато массивната врата най-сетне се отключи, влязох и взех неща, които можеха да ми потрябват. Замъкнах ги в кабинета, като оставих и тази врата отворена.

„Библиотеката! Ниша 1823!“, бе повтаряла Гленда. Не спомена Крило, значи говореше за онова, в което се намирахме тогава.

... Крило 5, а Бандитът вече потвърди новината, донесена ни от Дженкинс. Наскоро подпространствените тунели и съобщителните връзки с това Крило са били прекъснати.

Освободих се от товара си и се върнах в Изчислителния център, където пуснах още една проверка чрез Бандита. Той само повтори известното — не бе постъпвала нова информация. Само че бързият тест на личния ми достъп до Крило 5 показва, че всичко работи. Точно това очаквах. Енергийният източник за моите линии бе разположен тук, а не там. Мирна ми се странното подозрение, че дори да не беше така, Крило 5 щеше да остане достъпно за мен. Вече схващах схемата, от която и аз бях част. Винкел и Дженкинс се върнаха след малко.

— Готови ли сте?

— Да — отвърна Винкел. — Слушай, ние също имаме право да знаем какво...

— Разбира се — прекъснах го. — Ще научите.

— Кога?

— Нека почакаме, може би ще дойде и Джийн.

— А защо просто не слеем съзнанията си? Ще разбереш веднага къде е.

— Ще обсъдим и това.

Тръгнах към вратата.

— Сега какво да правим? — обади се Дженкинс зад гърба ми.

— Май ще е най-добре да останете тук, за да изключите алармата, когато се появи Джийн.

— А защо не още сега?

Върнах се при пулта и превключих защитните системи отново на автоматичен контрол. Извадих и пистолета, за да е под ръка. — Защото може да ни навести още някой — обясних, докато пусках и контролния монитор.

— Кой? — учуди се Дженкинс.

— Ще поговорим и за това след малко.

— А какво да правим, ако дойде друг?

— Не го ли спрат машините, постарате се вие да свършите тази работа.

— Дори ако това означава да използваме пистолета ли?

— Ще си послужите със зъбите и ноктите си, ако е необходимо. Връщам се в кабинета. Трябва да се погрижа за някои неща.

Чух ги да си приказват, докато се отдалечавах по коридора, но може би беше по-добре, че не схващах думите.

Щом влязох в кабинета, включих прозрачната външна стена. Навън температурата бе спаднала леко, а с новото си положение в небето луната пак бе променила килима от сенки. Светлинката в развалините вече не се виждаше. Взирах се натам поне минута и се чудех какво предизвика появата ѝ по-рано, после се заех със струпаните на пода приспособления.

Съблякох се по бельо и надянах лека броня, покриваща ме от слабините до врата. Избрах дълъг и широк черен панталон, защото исках да залепя на лявата си подбедрица малко пластични експлозиви. Пъхнах едрокалирен револвер в кобура на колана си и го покрих с бяла риза. Нещо отвън дразнеше вниманието ми, докато нагласявах калъфа със стилета на лявата си ръка. Не беше ли някакво движение? Запалих цигара и прекарах още няколко минути пред прозореца.

Да, ето го проблясъка. И отново. Веднъж, втори път...

Наблюдението ми бе прекъснато от накъсания звук на алармата. Забързах по коридора към входа. Врятата престана почти веднага, затова след първите няколко крачки вървях по-спокойно. Стигнах до мястото, откъдето се уверих, че Джийн, нашият младок, е влязъл, махнах му и понечих да се върна.

— Почакай! — подвикна ми той и зад гърба ми се разнесе забързан тропот.

— Ей сега ще дойда при вас — казах му, без да се обърна. — Иди в Изчислителния център. Дженкинс и Винкел са там.

Но той не спря и вдигнах рамене. Сам можеше да види къде отивам, нямах време за излишни обяснения.

Настигна ме точно пред кабинета. Каквото и да се канеше да каже, забрави го за частица от секундата, защото светлината ни заслепи. Джийн се вкопчи в ръката ми и двамата замръзнахме за миг.

После аз влязох, той ме пусна и застана до мен. Доближихме прозореца и примижахме срещу ослепителното сияние. Да, нямаше съмнение — източникът му се намираше сред руините.

Зад нас Винкел издаде някакъв неразбираем задавен звук. После светлината изчезна, сякаш нищо не е било.

Протегнах ръка и отново направих стената непрозрачна. Докато се обръщах към стола, до който стоях преди идването на Джийн, Дженкинс нахлу в стаята.

— Какво става? — попита тревожно, а погледът му шареше по лицата ни.

— Нищо особено в момента — уверих го, докато навличах сиво яке.

Пуснах цяла шепа патрони и две газови гранати в левия си джоб. Три малки шрапнелни бомби изпълниха десния.

— Веднага се връщаме в Изчислителния център — обявих високо. — И някой от вас ще дежури там през цялото време, докато не оправим нещата. Не искам никакви нежелани гости тук!

— Че кога ли е имало? — озадачи се Дженкинс.

— Имало е.

— Кой е идвал?

— Там ще го обсъдим. Да вървим.

Последваха ме по коридора. Джийн попита:

— Каква беше тази светлина?

— Не знам.

— Може да е важно.

— Без съмнение.

Щом влязохме в залата, започнах да нагласявам устройствата, които трябваше да ме прехвърлят в Крило 5. Но преди да пусна тестовете на схемите, Винкел се изпречи пред мен с ръце на кръста.

— Добре, изплюй камъчето! Защо отбягваш сливането?

— Защото и вие щяхте да бъдете подложени на коренна промяна, а ви искам каквото сте, докато не реша какво да предприема спрямо сегашното си състояние.

— Не те разбирам.

Въздъхнах, запалих поредната цигара и седнах на един шкаф с лице към тримата.

— Извадих седма и шеста скоби.

— Какво?!

— Чухте ме добре.

Настъпи тишина. Очаквах лавина от въпроси, а те само ме зяпаха.

— Нищо друго не ми оставаше. Избиваха ни наляво и надясно, без никаква видима причина, не знаехме как да спрем унищожителя си. Като освободих трупаната с поколения памет, се надявах да открия

някакво оръжие или жизненоважна информация. Освен това бях много изплашен.

Винкел сведе поглед и кимна.

— Щях да направя същото на твое място.

— И аз — съгласи се Джийн.

— Вероятно и аз не бих намерил друго решение — каза Дженкинс, за да подкрепи желанието им да ме успокоят.

— Научи ли нещо важно?

— Да, струва ми се. Но е доста заплетено и имаме време само за основните факти.

— Но преди това ни кажи нещо друго — отсече Винкел, — кой си в момента?

— Същият като преди. — Знаех, че го лъжа, но долавях тяхната нужда да повярват, че нещата не се разпадат пред очите им. — Единствената разлика е, че сега имам достъп до цялата памет на Ланге-старши и Уинтън, а и онова от Джордън, което Уинтън е предпочел да запази.

Но той май усети опита ми да го заблудя и настоя:

— Кой от всички налага волята си?

— Аз, по дяволите!

Изкуших се да предизвикам сливането на съзнанията още в същия миг и да приключка с тези празни приказки. Надделя обаче увереността ми, че това не е благоразумно, след като не знаех какво трябва да заличавам у себе си по-късно. А и доколкото можех да съдя по израза на Винкел, вероятно би оказал сериозна съпротива срещу сливането. Добавих:

— Има влияние и от тях, разбира се. Неизбежно е. За щастие то ни е само от полза в сегашното положение. По същество не съм се променил.

Май не успях да го убедя, но не упорствах повече, защото само бих подхранил съмненията му. Реших да поговорим за най-важното.

— Преди няколко поколения един човек научил за нас. Как се е натъкнал на тайната все още е неясно. Но тогава показал недвусмислено, че познава самоличността на всеки от семейството. Опитал се да изтреби всички ни, при това по начин, твърде сходен с последните инциденти. Очевидно не успял, може би защото тогава още сме били склонни незабавно да отвръщаме на удара с по-силен.

Обаче нито сме го унищожили, нито сме го заловили, за да пренастроим личността му. Дори не сме установили кой е. Успял е да убие трима от нас, преди да организираме предпазните мерки така, че следващите му опити напълно да се провалят. Той на свой ред започнал да бяга и се крие. Два пъти едва не сме го спипали. После изчезнал. Нямало повече нападения. Години наред не се чуло нищо за него. И макар да не сме забравили урока, липсата на пряка опасност притъпила усета ни. Казали сме си, че може и да е мъртъв. Или се е отказал от кръвожадните си планове по толкова неразбираеми причини, колкото и първоначалните да се нахвърли върху нас. Все едно. Изглежда не споделил откритието си, защото нямало дори и най-незначителен признак, че някой друг знае за нас. Девет години покъсно неочеквано отново нанесъл удара си. Използвал още по-добре изпипана тактика. И този път се добрал до петима от нас. Вероятно щял да постигне нещо повече, но умиращият Бентън успял да го гръмне. Явно нашият враг бил зле ранен, но успял да се измъкне, преди останалите да дойдат. После пак нищо не се случило в продължение на няколко години. Предположили сме, че е умрял от раните си.

— А откъде знаеш, че е бил все същият човек? — усъмни се Джийн.

— Това е само хипотеза, опираща се на сходния подход при нападенията. Имаме и приблизителна представа за външността му от предсмъртните спомени на неколцина от нас. Също и други данни, например от анализа на кръвта му...

— Той ли ни заплашва сега? — попита Винклел.

— Да, доколкото мога да съдя от припомненото. Според мен трябва да е същият.

— Имало ли е и други нападения?

— Да. Много години след края на Джордън, когато Уинтън бил свръзка, онзи проникнал тук — в Нулевото крило. Не знаем намеренията му, защото нямаме представа какво би сторил, ако беше заварил мястото пусто, както е през повечето време. Но Уинтън случайно бил тук, точно където сме сега — в Изчислителния център. Алармата задействала и той огледал добре натрапника на контролния монитор. Любопитно е, че нашият враг се изпълзнал на автоматичните защитни системи. Остава загадка как го постигнал. Уинтън го

пресрещнал в коридора и веднага започнал да стреля. Онзи избягал, отвръщайки на огъня, и макар да бил отново ранен, успял да изчезне. Уинтън се върнал тук и го проследил. Нашият враг се прехвърлил в Катедралата на Крило 7. Уинтън незабавно предизвикал сливане и останалите се опитали да хванат врага. Но намерили само кървави петна.

— Значи тогава се появил за последен път... ако не броим сегашните му атаки?

— Да. Ланге-старши запазил информацията, за да бъдем предпазливи. Но следващият Ланге я изтрил като излишно напомняне за извършено насилие. Толкова време минало, че сметнал врага ни за мъртъв.

— Грешка.

— Очевидно.

— Нима не е оставил никакви следи?

— Някоя прекъсната нишка тук-там. Например изпусна куфарче с инструменти, когато аз... когато Уинтън го улучи. Okaza се, че е било откраднато от шкаф на техник в Подземието на Крило 11.

— Нямало ли е отпечатъци по инструментите?

— Никакви. Винаги е носел ръкавици. Внимавал е. Дълго сме ровили информацията за всеки, свързан дори най-косвено с онова шкафче. И пак не сме се натъкнали на нищо. Но самите инструменти ни подсказали интересни изводи.

— Какви?

— Били подходящи за типа ключалки, които сме имали тогава.

Това подсеща ли ви за нещо?

— Изчезналият клонинг!

— Именно. Нашата най-сериозна неразгадана мистерия поне от едно столетие. Един ден установяваме, че клонинг липсва от хранилището. Къде, как, защо? Никакви отговори. Абсолютно безполезен за всеки освен за семейството. А се е предполагало, че само ние имаме достъп. Въпреки това изчезнал. Затова сме сложили по-сложните ключалки и сме монтирали защитните системи. Променили сме начините за проникване чрез подпространствените тунели. Някой все пак успял да стигне дотук и съвсем случайно сме му попречили. Връзката между двета факта е несъмнена, не са ясни само мотивите. Променили сме цялата система за сигурност, за да добие

сегашния си вид. Но с годините сме се отпуснали отново. Изминало толкова време, че сме си позволили да забравим всичко освен неприятната история с клонинга. Незнайно защо никой от нас не посмял да я заличи. Усещам, че господин Блек е замесен в онази случка. Затова искам някой от вас да наблюдава входа непрекъснато. Ако имаме нежелан гост и пак успее да заблуди автоматичните защитни системи, искам мигновено да превключите на ръчно управление. Освен това трябва да носите нещо по-сериозно от зашеметяващите пистолетчета. — Огледах лицата на тримата. Стъпване, недоумение, раздразнение.

— И как трябва да постъпим с господин Блек? — попита накрая Винкел.

— Е, бих желал да запазим съдържанието на главата му. Но ако случайно някой куршум го похаби, няма да се разсърдя.

Протегнах ръка към пулта и набрах координатите за прехвърляне в Крило 5.

— Още не си ни казал всичко, нали? — не мириясващ Винкел.

— Засега знаете най-важното. Нямаме време за губене. Ти обаче си следващата потенциална свръзка. Ако нещо ми се случи, ще знаеш повече и от мен. Ето ти едно от предимствата на серийното безсмъртие.

— Може би не всичко ще поискам да запазя.

— ... и нищо не те принуждава да го правиш. Това пък е предимството на частичното самоубийство.

Тръгнах към вратата.

— Ще го доведеш тук за разпит ли?

Озърнах се за миг на излизане.

— Целта ми е по-скромна. Просто искам да пречукам оня кучи син.

След минута попаднах сред мрак и тишина в Крило 5.

## 7.

Излязох много предпазливо, наоколо май не се мяркаше никой. Чудесно. Затворих черната порта и побързах да се отдалеча от нея.

Нешто не беше наред и минаха няколко секунди, докато обмисля смътните си впечатления.

Да, тишината. Твърде необичайно беше да чувам само ехото от собствените си стъпки. Никакви шумове от машини, дори от подвижните пътеки. Въздухът ми се стори значително по-топъл от привичната температура, не усещах дори лек полъх. Здравият също беше някак по-плътен, макар че далече вдясно виждах слабо осветено място.

Не дадох воля на любопитството си, а продължих в избраната посока. Там беше най-близката пренасяща колона — мрачна виеща се кула сред хаоса от начупени очертания, която сякаш чезнеше в безкрайя.

Опасявах се, че ще трябва да се изкачвам пеша по спиралата.

Дали господин Блек ме причакваше някъде наоколо? Вероятно, щом знаеше как си служим с черните порти, бе предвидил откъде ще проникна в Крило 5.

Дали бедствието показваше до какви крайности можеше да стигне в желанието си да ни унищожи? Или беше отдавна подгответа диверсия, част от план, в който отстраняването ни е само незначителна подробност?

Все едно. Бях готов да приключка с него.

Промъквах се напред в тъмнината. Дали имаше повреда в Подземието, или енергията се отклоняваше другаде заради особено тежка авария?

А какво ли правеше Гленда? Дали знаеше? Беше ли замесена във всичко това?

Изведнъж се вцепених, само ръката ми успя да докопа дръжката на оръжието и почти го измъкна от кобура. Що за дивотия?...

Акорд. Още един. После гневно набиваща се в ушите музика. Агресивно и нервно изтръгната на орган не много далече от мен. След

секунди се сетих коя е мелодията, твърде неуместна в това място на размисъл и покой — „Проклятието на Фауст“.

Разбира се, свих наляво, воден от звуците. Има обстоятелства, когато запознаването с неестественото е не само приемливо, но и задължително. Например ако нямаш представа какво става наоколо.

Скоро пред очите ми се разкри смайваща гледка. Разрошен мъж в дрехи на свещеник седеше пред клавишите. Малък свещник пръскаше бледа светлина край него, а две бутилки вино му правеха компания. Влязох в сектора. Мъжът ми се усмихна, после отново притвори очи и продължи да свири. Но когато го доближих, отвори очи и усмивката му се стопи, долната му челюст увисна от ужас. Пръстите му неловко изтръгнаха последен дисонанс от органа. Човекът се разтрепери.

Постоях нерешително, умувайки как да постъпя. Другият обаче сложи край на колебанията ми, като вдигна глава и отлепи длани от лицето си. Вторачи се в мен, дишайки тежко и промълви:

— Не ме измъчвайте. Ще изявите ли волята си?

— За какво говорите?

— Решихте ли да изпълните желанието ми?

Погледът му се плъзна към краката ми, после мъжът се озърна за миг към олтара. Забелязах, че кръстът е обърнат надолу.

Свих рамене незабележимо. Нищо особено. Местният проповедник решил да се прехвърли в другия отбор. Струваше ли си да губя време, за да науча поводите и подбудите за решението му?

Прецених, че е важно, защото нямаше съмнение, че човекът съвсем насърко е понесъл тежко сътресение на психиката.

— Е?... — плахо подкани той.

— За кого ме смятате? — отвърнах с въпрос.

Изкриви устни в кисела усмивка и наведе глава.

— Видях откъде се появихте. Не отделях поглед от черната порта, откакто принесох жертвата. И щом ви зърнах, засвирих най-уместната музика.

— Ясно. И към какви облаги се стремите?

— Чухте ме и дойдохте. Знаете желанията ми.

— Не изпитвай търпението ми! — изръмжах. — Искам да го чуя от тебе! Веднага!

Очите му се разшириха от страх и той се просна по корем пред мен.

— Не съм искал да ви обида! Стремя се само да изпълнявам волята ви!

— А какво изведнъж те накара да разбереш кое е добро и подходящо за тебе?

— Когато се случи и хората започнаха да идват при мен със своя ужас... Изнасях проповеди, четях молитви. А хората все прииждаха. И накрая ме осени прозрение. Още преди енергията да спре. Дори преди да дадат заповед за евакуация. Разбрах, че сме прокълнати. Знаех, че сме оставени на погибел и си помислих: „Тогава нека се обърнем покорно към неправедния и нечестивия, защото в падението си ще заслужим да ни пренесе в своите вечни селения.“

— Според тебе защо сте прокълнати?

— Заради своята надменност, вражди, тайни копнеки...

— Въщност те питам какво точно се случи.

Вдигна глава да ме изгледа недоумяващо.

— За взривовете и останалото ли говорите?

— Да. И стани най-сетне.

Изправи се и отстъпи заднешком. Когато краката му опряха в скамейката, аз кимнах:

— Я седни.

— Взривовете се разнесоха преди няколко часа — започна той.

— Разкъсаха стената и ни показаха... звездите. О, Боже! — Стресна се по смешен начин и промърмори: — Моля да ми простите.

— На кое ниво стана това?

— Дневната — измънка той и се озърна с копнек към бутилката.

Въздъхнах. Тъй значи. Четири нива под това, на което се намирах, а Библиотеката беше само две по-долу. Значи стената се е пръснала на парчета... Взривът трябва да е бил внушителен.

— А след експлозите? — подканах проповедника.

— Хората се втурнаха да бягат. После всички проумяха какво се е случило и се залепиха да зяпат. — Облиза устни и пак стрелна с поглед бутилката. — Накрая отново побягнаха надалече от дупката.

— Пийни си — разреших му.

Той награби бутилката и отметна глава. Наблюдавах как гръклянът му мърдаше яко при всяка гълтка.

Крило 5... Поне бе изbral планета с достатъчно благоприятни условия, където да предизвика катастрофата. Атмосферата беше годна

за дишане, макар и да дразнеше малко гърлото и белите дробове, а температурата оставаше поносима и през нощта.

— Ти надникна ли?

Свещеникът отдели бутилката от устните си, кимна и се закашля. След миг посочи олтара.

— Съзрях вечността. Небето се простира в безкрай. Видях и светлините... Надуших смрадта на Геената огнена. Хора пищяха и падаха в несвяст. Други се бълскаха, за да погледнат. Някои бягаха. Имаше и такива, които излязоха навън и мисля, че се изгубиха. Най-после ни изтласкаха настани от дупката и ни принудиха да напуснем онова ниво. Може вече и да са възстановили стената. Мнозина дойдоха в Катедралата. Непрекъснато отслужвахме литургии. Сам аз изнесох три проповеди. И се чувствах все по-особено. Знаех, че е настъпил Страшният съд. И разбрах, че до един сме недостойни. Това е краят. Домът е пред разруха, а небесата са се разтворили. Човекът е нищожен и лишен от добродетели. Осъзнах това, щом се изправих пред вечността. — Той поспря колкото да пийне малко вино и продължи: — И повече не можех да продължавам. Как да се моля за спасение от участта, която сами си навлякохме? Реших, че е по-добре да приема смирено съдбата си. Затова дойдох тук, по-далече от останалите. Всички те са ей там. — Посочи осветения район. Вече не се съмнявах, че трепкащото сияние е от множество запалени свещи. — Извърших онова, което е уместно за времена като тези. Вземи ме със себе си, господарю — завърши той и хълъцна.

— Не съм онзи, когото си призовавал — казах му и тръгнах да си вървя.

— Не! — изхленчи той, после чух дрънчене и бълбукане от разлятата бутилка. Свещеникът изруга грозно и се спусна да я вдигне. — Видях те да излизаш оттам! — писна след миг. — Дойде през черната порта!

— Грешиш.

— Не! Още вярвам на очите си! Кой си ти тогава?

Жалкото му объркване май ме бе подтикнало към по-философско настроение, отколкото предполагах, защото наистина се замислих над въпроса му и отговорих честно:

— Наистина не знам.

После си тръгнах.

— Лъжец! — кресна мъжът зад гърба ми. — Цар на лъжите! — И заплака. — Значи адът е тук... — чух отслабващия му глас.

Побързах да се отдалеча. Мислех си за реакциите на останалите наоколо. Чудех се дали неговият случай е типичен. Надявах се да не е вярно и че е отклонение от нормата. Все пак искахме да ги насочим по друг път.

Вървях до неподвижната пътека, водеща към пренасящата колона. Малки групички се влачеха край мен и в двете посоки. Единственото мъждиво осветление беше от знаците с автономно енергийно захранване, свещите в Катедралата и ръчни фенери, носени от скитащите.

През следващите пет-десет минути подминах две дълги шествия, сред които нямаше човек без запалена свещ в ръце. Изобщо не забелязах самотни пешеходци.

Пак се замислих за липсата на енергийно захранване. Произшествието едва ли бе наложило пренасочване на електрическите линии, дори на едно-единствено ниво. Не, сигурно имаше още някакъв саботаж в Подземието. А това подсказваше за бомба със закъснител, защото имах впечатлението, че Блек се отличава с характер на вълк-единак. Значи много внимателно е съставил графика на действията си. Атаките срещу семейството, пробива в стената, повредите в електрическите мрежи. Вече напипвах някаква закономерност, но още не можех да я проумея. И вероятно щеше да се наложи да го ликвидирам, преди да узная нещо от него. Другият възможен резултат от сблъсъка също не би допринесъл за по-добрата осведоменост на семейството. Жалко. Цялото това планиране, хитроумие, усет... и успехът означаваш единствените, които са способни да оценят дарбите ти. Беше печално. Както и да го погледнех.

Скоро влязох в колоната. Мрак и неподвижност. Тръгнах надолу по спиралата. Подминах следващото ниво — Спалнята, защото различих отблъсъците на няколко пожара, при това един беше съвсем наблизо. Наоколо се щураха хора и отначало се усъмних дали не са се поддали на паниката и дори сами да са запалили огньовете. Не бях справедлив. Повечето се опитваха да гасят с платнища и с кофи вода. Май нещо се бе объркало и с автоматично задействащите пръскачки. Многобройни противопожарни машини се устремяваха към пламъците

— и по повърхността, и във въздуха сред застиналите в най-различни положения кранове.

На следващото ниво, за моя радост, нямаше признания на сериозни бедствия. Пред мен се движеха множество светлинки, носени от хора. Отдъхнах си, че господин Блек не се бе отдал на подпалвачески страсти и в Библиотеката.

Доколкото виждах, немалко хора влизаха в колоната, но никой не идваше насреща ми. Значи всички слизаха към повредената Дневна. Чудех се какво ли ги влече натам.

Мислено си припомних подредбата на това ниво и тръгнах към аварийния хангър на около половин километър от колоната. Смятах да използвам някакво въздушно возило, защото споменатият от Гленда номер се намираше доста далече оттук.

Стигнах до изхода и побързах да се дръпна встрани, защото групи хора непрекъснато нахлуваха в колоната и се затичаха надолу по спиралата. Говореха оживено, някои почти истерично. Мнозина бяха помъкнали вързопи.

— Къде отивате? — попитах мъж, който поспря до мен да си поеме дъх.

— Навън.

Не можах да повярвам на ушите си.

— Как тъй „навън“? Нима ще излезете от Дома?

— Че какво друго да правим? Домът се разпада.

— Но вие не можете... тоест, нали са закрили дупката и са отцепили района?

Той се разсмя.

— Послушай ме и ела с нас. Отначало няма да повярваш на онова, което ще видиш.

— Защо?

— Прекрасно е!

— Но...

Мъжът отмина и скоро се изгуби от погледа ми.

Естествено разтревожих се. Дочутите откъслечни фрази показваха твърде голямо разнообразие от мотиви за това преселение — от страха Домът да не се срути съвсем скоро до жаждата за приключения. Някои бяха като омагьосани от катастрофата, други — обзети от религиозен екстаз или пък научен интерес, дори първобитно

любопитство. Каквите и да бяха причините, последиците явно щяха да бъдат трайни. Никак не ми харесваше намесата на непредсказуеми явления в моята затворена и контролирана система.

Но в момента не можех да предпрема нищо. Втурнах се към хангара. Пробягах в спринт последните стотина метра към зеещите големи врати. Осветих помещението с фенерчето, което отнес от бълсналия се в мен мъж. Вляво долу имаше две машини. Прескоих парапета, увиснах на ръце и скочих на площадката.

Едното крилато возило беше полуразглобено за ремонт, другото — натикано в нишата си. Проверих горивото, дръпнах преградата и напъвайки се с всички сили, успях да го избутам на площадката. Двигателят се включи веднага и след минута бях във въздуха. Избрах посоката внимателно, летях плътно под тавана с включени предни и странични фарове, за да не се бълсна в някой кран или колона. А под мен, същински фотографски негативи на мушици около свещ, светлинките се стичаха към тъмната колона.

Ниша 18237. Разстоянието беше доста голямо. От време на време се спусках, за да разчета в светлината на фаровете указателните табели. Край мен някой прелетя в обратна посока, но не каза нищо по комуникатора.

Постараах се да не мисля за тревогите и приумиците на населението, а да се занимавам със собствените си главоболия. Моят враг внимаваше при всеки свой ход и не вярвах да се отпусне точно сега. Пак се сетих за Гленда, но този път се питах дали не се насочвам право към някаква клопка. Като дъщеря на Кендъл, ако подозираше ролята ми в неговата гибел, имаше пълно право да ми навреди по всякакъв начин. Какви бяха подбудите и намеренията ѝ? Дали Блек я използваше? И как? Макар че в съзнанието си пребродих цели лабиринти от въпроси и съмнения, не ми хрумна нищо друго, освен да действам решително и без колебания. Твърде много неща не знаех. Всяко усилие да проявя изобретателност можеше да ми струва твърде скъпо. Не се съмнявах, че Блек почти се е опомnil от тежката наркоза, причинена му от Енгел.

В сектора, споменат от Гленда, забелязах голямо открито пространство до скучени маси, прегради и машини, приземих возилото, изключих светлините и двигателя и излязох от кабината. Мракът наоколо не ме притесняваше. Бях огледал мястото отгоре и ми

се стори, че е съвсем безлюдно. Въпреки това се хвърлих към най-близкото укритие и започнах да се промъквам предпазливо към търсената ниша.

Няколко минути наблюдавах околността на номер 18237. Не забелязах някой да се спотайва в засада. Но докато зад съседните прозорци трепкаха пламъчета, в стаичката на Гленда беше съвсем тъмно. Доближих, стиснал дръжката на пистолета, и почуках. Стоях и се питах дали Гленда се е поддала на общата бъркотия или нещо друго ѝ е попречило да се прибере. Реших да я чакам тук, ако се наложи.

Тъкмо вдигнах ръка да почукам пак с цевта на оръжието и чух шум отвътре. Вратата се откряхна. Успях да позная Гленда в мрака. Очите ѝ се стрелнаха от лицето ми към револвера.

— Да? Какво искате?

— Разделихме се доста внезапно преди малко — казах ѝ. — Но ти ме покани да намина отново.

Лицето ѝ се сгърчи и се отпусна пак за частица от секундата. Но гласът ѝ прозвуча естествено, дори весело.

— Разбира се! Влез, влез!

В същото време вдигна дясната си ръка, сякаш за да ми попречи. Поколебах се озадачен, а тя се хвърли към мен.

Запрепъвях се назад в усилията си да не падна, Гленда пък се просна по лице. Тогава чух изстрела отвътре. Само че момичето бе успяло да ме отблъсне достатъчно настрами и врагът не можа да ме улучи. Веднага пуснах два куршума през вратата, за да не си въобразява онзи, че ще чакам да ме очисти. Крещях на Гленда да се скрие. Не беше нужно да я подканям. Изчезна бързо и безшумно в тъмнината.

А аз се претърколих напред и се прилепих до стената, за да не бъда видян от прозорците — не знаех къде точно е застанал онзи. Бях възнаграден за предвидливостта си със закъснял изстрел, пръснал стъклото до мен. Напипах едната газова граната, освободих предпазителя и я метнах през разбития прозорец. Секунда по-късно я последва и втората.

Запълзях полека назад, за да имам поле за обстрел и на вратата, и на прозорците.

Чаках. Чух мекия пукот на гранатите и след малко призрачни димни пипала запълзяха от прозореца и зейналата врата.

И докато се чудех какво ли ще предприеме този път моят враг, то се случи.

Мощен взрив... и бях засипан с парчета от стената. Обгърна ме облак от пушек и прахоляк. Насилвах се да не кашлям, очите ми се насълзиха и виждах само смътна мъгла пред себе си. Струваше ми се, че съм сритан здравата на няколко места по гърба и ребрата. Постарах се да насоча револвера обратно към нишата и мигах начесто, за да прочистя очите си.

Едва забелязах фигурата, прескачаща отломките, някъде около мястото на изчезналата врата. Вихreno сви надясно и изстрелът ми не го уцели.

Отръсках парчетиите от себе си, изправих се мъчително и се спуснах след него, макар че първите няколко крачки се олюявах. Още го виждах и нямах никакво намерение да го изтърва отново.

Той стигна до преграда, неочеквано се извъртя на пети и стреля по мен, преди да се шмугне зад прикритието, дори без да изчака резултата от опита. Нещо ме жегна по лявата ръка. Вдигнах револвера и пуснах три куршума през преградата. Отскочих встрани и побързах да презаредя оръжието си.

Залегнах и подадох предпазливо глава иззад ъгъла. Дръпнах се светкавично, щом го зърнах до края на преградата, готов да ме довърши. Куршумът иззвистя високо над мен.

И аз стрелях, преди да се притисна в укритието си, за да извадя предпазителя на осколочна граната. Щом се показах, за да я хвърля, той незабавно ми отвърна с изстрел. Отскочих и запратих още една граната.

Първата избухна, докато втората още беше във въздуха. Преди взрива вече стисках револвера в дясната си ръка. Втурнах се към остатъците от преградата.

Не заварих никого в опустошения сектор. Озъртах се трескаво и най-сетне долових мярнала се за миг сянка далече наляво. Затичах нататък.

Той прекосяващ открыта площадка, за да стигне до плетеницата от тесни проходи и полуоткрити кабинки на читалнята. Препусках с всички сили и разстоянието помежду ни намаляваше. Стрелях в движение и Блек се сви, залитна, но се напъна да продължи напред.

Щом стигна стълба до първите кабинки, той се улови с лявата ръка, завъртя се светкавично и започна да натиска спусъка. Наблизо нямаше прикритие, затова продължих да бягам, отвръщайки му със стрелба.

Не знам защо не ме пречука на място. Вероятно го бях ранил по зле, отколкото допусках преди миг. Изпразни оръжието си по мен, прецени, че няма време да презареди, обърна се и се затича тежко към най-близкия проход. И аз нямах патрони в барабана на револвера и реших да не губя скъпоценни секунди. Последвах го по прохода.

Видях го как свърна наляво и позабавих крачките си. Макар още да беше достатъчно тъмно, за да се съмнявам в преценката си за разстоянието, забелязах стреснат, че може би вече минута лампите над нас мъждуват слабо. За мен беше твърде неприятно, че захранването е възстановено толкова бързо. Разчитах да довърша своя враг и да залича следите си, преди някой да е въвел отново ред в района.

Пъхнах револвера в кобура и откъснах залепения за лявата ми ръка стилет. Острието беше мокро от кръв и леко огънато. Предположих, че е от плъзналия се по ръката ми куршум.

Заобиколих отдалече ъгъла, зад който се скри Блек. Притичвах полуприклекнал, с отпуснати край тялото ръце.

Той скочи насреща ми. Забелязах проблясъка на острие, но държеше ножа непохватно и първият му удар, отбит с лекота от мен, беше и най-бързият, който успя да нанесе. Спря дясната ми ръка, стрелнала се към него, и пак замахна към корема ми. Бронята ми издържа на режещия удар, аз направих няколко лъжливи движения и забих стилета до дръжката в слънчевия му сплит. От гърлото на моя враг се изтръгна бълбукащ звук, той се вцепени и увисна тежко върху мен. Пуснах го на пода.

Включих фенерчето си, за да го огледам по-добре. Дръпнах косата му и тя остана в ръцете ми — тъмна перука. Собствената му коса беше снежнобяла. Наистина се оказа същият човек с моторната количка, който накара Ланге да му поръча нещо за пиене, а после го застреля. Господин Блек.

Той се взря усмихнат в мен.

— Джордън?... — промълви хрипкаво.

— Уинтън — поправих го аз.

— Е, почти познах... Не можеше да е никой от по-късните.  
Какви нищожества само...

— Но защо? Защо го направи?

Той врътна глава немощно.

— Ще научиш. Скоро. Ще ти се стори дори прекалено скоро!

— Какво?!

Лицето му се разкриви, но той пак положи върховно усилие да се засмее.

— Можех да ти видя... сметката с ножа... ако исках...  
Поблъскай си главата над това...

После умря ухилен и изведнъж проумях смисъла на загадъчните  
му последни думи.

## 8.

Сливане... Не!

Беше стар, а и отдавна бе променил костната структура на лицето си много повече отколкото ние, но преживях смъртта му в себе си и се борех да предотвратя изненадващото сливане на съзнанията. Господин Блек се оказа изчезналият клонинг.

Скърцах със зъби, притиснал длани към слепоочията си, и сякаш градях защитни стени в главата си. Когато някой от нас умира, настъпва принудително сливане, но силата и последиците му невинаги са еднакви. Разбира се, няма особено значение, защото всички сме един в друг, а „свръзка“ е само думата, с която обозначаваме най-стария сред нас, който автоматично става и глава на семейството...

Блек наистина беше един от нас, защото усещах натиска на сливането в мига на смъртта. Сигурно цял живот бе предотвратявал с неимоверни усилия контакта си с нас. Но винаги е присъствал безмълвно в телепатичната ни мрежа. Чак сега си обясних невероятната му способност да знае точно къде сме, когато ни преследва.

И в същото време си оставаше абсолютно чуждо за нас съзнание. Въздействието на неговата личност можеше да се превърне в катастрофа. Разбира се, нямаше да повлияе върху всички ни, но щеше да надделее в повечето случаи.

Успях да го отхвърля. Връхлитящите психични вълни затихваха, избледняваха и накрая изчезнаха.

В първия миг Винкел, Джийн и Дженкинс трябва да са помислили, че умирам аз. После вече би било твърде късно да се опазят.

Кой от тях щеше да се прочути първи? И какво би сторил?  
По дяволите!

Измъкнах ножа от корема му и го избърсах с ръкава на якето. Да, блудният ни брат бе ритнал камбаната без всякакво съмнение. Сега трябваше да се върна незабавно в Нулевото крило, за да се справя с

бедствието, което щеше да се развихри там всеки миг. Но ме гнетеше предчувствието, че няма да ми стигнат силите.

Пуснах стилета в един от джобовете си и се извърнах. Гленда стоеше само на три-четири метра от нас в тесния коридор, впила пръсти в бузите си.

— Мъртъв е — отрони тя. — Нали?

— Боя се, че не е вярно — казах, докато отмествах насила ръцете й от лицето.

Не я пуснах веднага, а я завъртях внимателно натам, откъдето бяхме дошли.

— Ела. Трябва да поговорим за много неща, но по-късно.

Тя тръгна без съпротива, когато я дръпнах от ухиления труп. Наблизихме моята въздушна кола. Светлините над нас ставаха все по-ярки.

Чак когато се издигнахме във въздуха и полетяхме към колоната, тя заговори отново:

— Сега накъде?

— Към място, което наричаме Нулевото крило.

— Къде е то?

— Твърде сложно е, за да ти обясня набързо.

— Знаех, че имате някакво тайно убежище — кимна Гленда.

— От кого? От господин Блек ли?

— Да. Но защо каза, че той не е мъртъв? Нали те видях как го... уби.

— Умря само едно тяло. А той си е все така живичък.

— Къде е сега?

— Страхувам се, че е в Нулевото крило.

— Но как?... Както го правите вие ли?

— Вероятно. Ти досещаш ли се вече?

— Сигурна съм, че незнайно как ти си също господин Енгел, с когото бях по-рано, въпреки че го видях да умира. Някак се прехвърляте от тяло в тяло. Освен това ме намери на адреса, който му казах. Нямам представа точно как го постигате.

— Пак от господин Блек ли чу за това?

— Да.

— Той какъв ти беше?

— Мой настойник след смъртта на баща ми, откакто изпратиха майка ми на психотерапия. Сам предложи да се грижи за мен, а местният съвет го одобри. Бил е приятел на моя баща.

— А имаше ли някаква професия?

— Преподаваше класическа литература. Тогава се представяше като Хенри Ейбон.

— Защо?

— Ами отначало ми разправяше, че смяната на името било игра. Познавах го като господин Блек, откакто се помня. Започна да се нарича с другото име, когато стана мой настойник. Разбира се, по-късно се сетих, че не е игра, но не се разприказвах, защото го обичах. Беше много добър с мен... Значи според тебе има шанс да го видя пак скоро?

— За съжаление.

— А не би ли ми обяснил отношенията си с него?

— Врагове сме открай време. Той започна тази кървава разправа. Нямам идея защо.

Тя замълча. Открих пусто място недалече от пренасящата колона и приземих колата в оградена с три стени читалня. Когато подадох ръка на Гленда, за да ѝ помогна да слезе от кабината, я попитах:

— А ти знаеш ли причината?

— Ами ако кажа „да“?

Сграбчих я за раменете и почти притиснах лицето си в нейното.

— Говори!

— Пусни ме! Не съм казвала, че знам!

Дръпнах се и лекичко я побутнах.

— Хайде. Трябва да се преместим две нива нагоре.

Щом не искаше да сподели нищо с мен, така да бъде. Нямах време да ѝ вадя с ченгел отговорите. Бях решил да я открия по две причини — да я защитя и да получа от нея информацията, която мислех, че може да ми даде. Сега не изглеждаше да има нужда от закрила, а и съвсем не беше настроена приказливо. Но вече знаех колко близка е с господин Блек и си помислих, че мога да я използвам в ролята на заложница. Никак не ми хареса, че ме споходи това хрумване, но и нямах намерение да се откажа.

— Общо взето — подхвана тя, докато крачехме към колоната през все по-добре осветените сектори, — искаш да държиш хората

затворени в Дома, нали?

— Е, ако трябва да отговоря кратко — да. Според мен е за тяхно добро.

— Защо?

— Това е най-сполучливият известен ми начин хората да се научат на истински задружен живот.

— Насила ли?

— Естествено. Когато им отнемеш възможността да отбягват съвместния живот и насочиш агресивната им енергия в безопасни занимания, хората са по-склонни да обединяват усилията си, а не да си пречат. Все пак има нужда и от известна принуда, за да се постигне това състояние.

— И после какво?

— Не разбирам смисъла на въпроса ти.

— Хората промениха ли се съществено през поколенията, прекарани в Дома?

— Така изглежда.

— И ще продължават ли да се променят?

— Убеден съм.

— А накрая ще им бъде ли позволено да излязат навън, щом се увериш, че са достигнали бленувания от тебе идеал?

— Разбира се.

— Защо не веднага? Защо искаш да са затворници, докато не се променят?

— Те не са затворници. Могат да отидат където си пожелаят.

— Сред стените на Дома!

— Да, сред стените на Дома.

— Защо не и навън?

Заболя ме главата, започнах да усещам остро и останалите си рани и натъртвания. Нямах особено настроение да отговарям на настойчивите въпроси.

*„Искаш ли аз да опитам?“*

— Защо пък не? — отвърнах безмълвно. — Хайде, Джордън, да чуем какво ще измислиш.

*„Дай ми устата, гърлото, самото си дишане. Отпусни се.“*

След секунда-две той заговори.

— Да ги пусна на свобода ли? За да наблюгат на различията си, за да поощря конкуренцията, насилието и взаимното им изтребление? Веднъж вече извървяха този път и съвсем малко не им стигна да се самоунищожат. При подобни обстоятелства може и да успеят следващия път. За да не допуснем това, трябва да се промени самият човек. Още не е какъвто може да стане, но вече е по-добър. Когато се научи на мир и сътрудничество — тук, в Дома — ще бъде готов и за света навън.

— Но дали още ще бъде човек?

— В каквото се превърне, такава ще е мярката за човечност.

— А кой ти дава правото ти да отсъдиш?

— Нека всеки, който иска, сам реши дали съм прав.

— Господин Блек взе решението си. И не се съгласи с тебе. А за да направиш Дома отново безопасен развъдник за своите идеали на ненасилието и сътрудничеството, ти го уби.

— Ще съществувам само докато съм нужен да възстановя спокойствието, после и аз ще си отида.

— Кой ще реши дали времето ти е отминало?

— Пак аз.

Гленда се разсмя.

— И ще можем ли да разчитаме на твоята безпристрастност?

— Не виждам основание за обратното. Правил съм го вече неведнъж.

Тя поклати глава и ме изгледа втренчено. Дори понечи да спре, но аз я водех подръка и продължихме към колоната.

— Защо имам чувството, че говорим на два различни езика?... В един момент ми се струващ съвсем разумен човек, в следващия нещо те прихваща. Ти единствено цяло ли си, или името ви е легион?

Напрегнах волята си като стоманено острие и изрекох мислено: „*Отстъпи, Джордън!*“ Той се оттегли в мрака.

— Аз съм си аз — уверих я.

— Да те наричам ли Енгел?

— Защо не? Името ми подхожда не по-малко от останалите.

Обясни ми защо Блек искаше да изведе хората от Дома.

— Смяташе, че животът тук ги кастира духовно, превръща ги в безволеви твари... и че ако някой ден все пак се върнат в света, няма да оцелеят.

— Значи противоречията ни са твърде непримириими, за да се впускаме в спор. Всичко е въпрос на тълкуване. А какво ти каза за мен?

— Твърдеше, че има един враг на човечеството, обитаваш много тела, който изповядва точно възгледите, изречени от тебе.

— Не ти ли обясни как се е сдобил с тези сведения?

— Не.

— Нито дума ли не си чула от него за произхода му?

— Абсолютно нищо.

— Лъжеш ме.

Гленда вдигна рамене.

— И какво ще ми направиш, ако те лъжа?

— Засега нищо.

Влязохме в пренасящата колона. Край нас минаваха забързани тълпи — само надолу.

— Ами ако се разкрешя? — подхвърли тя. — Ако откажа да продължа с тебе?

— Съмнявам се, че ще постъпиш така. Ще дойдеш с мен, без да ми създаваш излишни неприятности.

— Защо си толкова сигурен?

— Привличам любопитството ти като магнит, а ти имаш един от най-будните умове в Дома.

— Откога пък ме познаваш толкова добре...

— Знам почти всичко, което може да се научи за тебе.

— Сега вече ме лъжеш.

Беше мой ред да вдигна рамене и да отвърна с усмивка. Въртяхме се със спиралата, все по-нагоре.

— ... сигурно ще ме зашеметиш, а на хората ще кажеш, че ми е прилошало.

— Вероятно.

След секунда аз се свлякох надолу по стената и неволен вик се изтръгна от гърлото ми. Гленда улови ръката ми, с която махах отмаял, и ме крепеше, докато се гърчех спазматично, а светът ту нахлюваше, ту отлиташе в безкрая и се пренареждаше в мен и около мен.

— Какво ти е?

Само изграчих:

— После, после...

Най-сетне всичко се намести и отново знаех къде е центърът на нещата. Застанах твърдо на краката си, поех дълбоко застоялия въздух и закрачих напред. Гленда се вкопчи в ръката ми, като повтаряше:

— Какво ти е? Какво ти е?

— Добричкият господин Блек току-що уби още двама — казах й разсеяно, докато вървяхме забързано. — Вече си въобразява, че е надделял в нашата разправия и ако това те утешава — мисля, че може и да е прав.

Момичето предпочете да замълчи, само подтичваше до мен. Неколцина профучаха край нас, но пак надолу. Изобщо не ни погледнаха. Почудих се къде ли е сега онова момченце, дето все обичаше да тича в обратната посока. Представих си го пред огромната назъбена дупка в стената — как се обръща да ми се оплези, после изприпква навън към огряната от безброй звезди равнина.

Щом стигнахме нивото на Катедралата, видях, че и тук са възстановили осветлението, макар да беше слабовато. Пътеките все още не се движеха. Тръгнахме натам, откъдето бях дошъл. Беше ми интересно дали отказалият се от вярата си проповедник вече е излязъл от Дома.

Умряха Джийн и Дженкинс, а Винкел се предаде под напора на личността на Блек. Само миг-два употреба на първото попаднало му под ръка оръжие и вече имаше Нулевото крило на свое разположение. Какво още искаше?

Мен, разбира се.

Бях последен. Щом ме премахнеше, можеше спокойно да се заеме със замислите си, каквото и да бяха. Съжалявах, че ако ме победи, нямаше да науча истинската същност на връзката помежду ни и да разбера какви мисли е таял през всичките тези години. Почти си струваше смъртната опасност, само и само да узная... Засега оставил това настррана.

Ужасно ми се искаше да побягна, да стигна до черния портал по-скоро, да се гмурна в него и да решава всичко веднъж завинаги. Но натъртванията ме мъчеха достатъчно, за да забавят реакциите ми. Нямаше смисъл да попадна в Нулевото крило задъхан и съсиран.

У мен напираха и неща, които исках да кажа на Гленда. Например: „Добре, защо ме повика при себе си, когато умирах, а сега

не искаш да споделиш нищо?“ Исках да знае, че съм научил за лъжата ѝ — изобщо не бе сменяла десетки длъжности, а беше професор по инженерство. Исках и да я попитам защо първо ме подмами в засада, а после ме изблъска, за да не бъда застрелян. И защо толкова охотно идваше с мен сега. Беше любопитно и дали носи оръжие.

Разбира се, не изрекох на глас нищо.

Разминавахме се с мяркащи се нарядко хора, но нито те ни заговаряха, нито ние тях. Доколкото можах да преценя, всички идваха за една или друга религиозна служба. Скоро бяхме на мястото, към което се стремях. За жалост съвсем наблизо имаше литургия. Загубих десетина минути, докато открия друга черна порта в безлюден сектор. Отворих вратата, промъкнах се вътре, обърнах се и помогнах на Гленда да влезе след мен. Нито се противопостави, нито започна да ме засипва с въпроси, а ме последва по наклона с ръка на рамото ми.

Отворих кутията и пренастроих координатите, като през цялото време долавях напрегнатия поглед на момичето. Е, можех да пренастроя и паметта ѝ, ако се наложеше.

Вратата горе щракна. Застанах пред Гленда с револвер в дясната ръка и пригответа за хвърляне граната в лявата. Ако защитните системи бяха в автоматичен режим, нямаше да ме обстреляват. Ако пък бяха на ръчен, надявах се присъствието на Гленда да възпре пръстите на Блек, посегнали към бутоните. Дори да я прежалеше, разчитах в първите мигове моята броня да ни предпази от смъртоносните устройства. Може би щях да ги неутрализирам навреме.

— Правилно ли предполагам, че процедурата обикновено не е толкова напрегната? — чух въпроса на момичето.

— Отдръпни се назад. Ще стъпим на съвсем равна повърхност.

Докато завърша изречението, вече не стояхме върху наклон.

## 9.

Въпреки всичко залитнах, чух накъсания вой на алармата и запратих гранатата си по оръжейния комплекс.

Бутнах Гленда към стената, която щеше да ни защити от взрива. Преди да е затихнала експлозията, аз се извъртях и се шмугнах през отварящия се портал.

Наоколо нямаше никой. Алармата продължаваше да си вреши. Аз тичах с все сила по коридора.

Профучах през първата му извивка, където вече бях защищен от обстрел и видях, че тежката врата на Изчислителния център е отворена. Показах се предпазливо иззад металната рамка, готов да стрелям.

Нямаше нужда да се прокрадвам. Тук бяха само Джийн и Дженкинс, а вече знаех, че са мъртви. Точно как бяха умрели за мен нямаше особено значение, но отбелязах мимоходом, че Джийн е прострелян в лявото слепоочие, а ризата на Дженкинс е подгизната от кръв по гърдите и корема. Имах съвсем смътни спомени от нападението. Сливането при смърт протича малко странно. Ако аз ги бях изпреварил по пътя към нищото, те щяха да съхранят в паметта си моите последни мигове с ужасяваща яснота. Сякаш неволно си налагахме някакво старшинство, по най-болезнения начин, при прехвърлянето на свръзката. Нямам представа защо е така. А и не ми се струва важно.

Прекосих залата с няколко широки крачки и изключих алармата. Тъкмо се обръщах и Гленда влезе, запъна се и пребледня. Побързах да отида при нея, завъртях я с гръб към грозната гледка и я изведох.

— Оттук.

Вратата на Архива също зееше гостоприемно. Оставил момичето в коридора и продължих сам. Изскочих иззад рамката и нахълтах в залата.

Не заварих никого вътре. Но преди да си отдъхна и да се изправя, очите ми се обърнаха сами към най-важната част от залата и повече не виждах нищо друго.

Пета, четвърта, трета и втора скоби липсваха от таблото. Креслото бе завъртяно наляво, а шлемът висеше накриво отгоре.

Болката в раменете ме накара да усетя колко съм се напрегнал. Въздъхах дълбоко, изтрих стичащата се по веждите ми пот и се извърнах.

В първите секунди отказвах да осъзная видяното. Който — или какъвто — да беше Блек доскоро, сега бе вкаран в съзнанието си още четирима от моите приспани демони, трима от които не познавах изобщо. Нищо не му пречеше да го стори, щом беше един от нашите клонинги. Но дори мисълта, че може да се престраши, не бе ми хрумвала досега. Както бях неподгответен, този шок се оказа по-страшен от всичко, дори от множествената ми смърт и хаоса в Крило 5.

Облегнах се на стената, без да изпускам от око коридора. Пръстите ми напипаха цигара и я запалиха. Налагаше се да проясня ума си и да действам без никакво протакане.

Несъмнено първата ми задача беше да го открия.

Добре, но можеше да е навсякъде — да се крие в Нулевото крило, да се е върнал къде ли не в Дома. Значи трябваше веднага да насьскам Бандита, за да провери дали вече е отбелязано нещо, направено от Винкел. В случай на отрицателен резултат трябваше да претърся Нулевото крило.

Почти без да забелязвам смутената и разстроена Гленда, аз се върнах в Изчислителния център. Не знам дали пак се измъчваше при вида на труповете, но не се отделяше от мен.

Не се наложи да насьсквам Бандита. Тъкмо застанах пред пулта и вниманието ми привлече мигаща червена светлинка на картата на Нулевото крило. Имаше отворен люк. Ако не беше опит за заблуда, значи моят противник може и да бе излязъл навън, на повърхността на планетата. Часовникът показваше, че това е станало само преди четири минути.

— Проклет да е, какво иска да направи? — промърморих, докато догадките се прескачаха една друга в главата ми.

Не се забавих с решението и хванах Гленда за ръката.

— Ела! Пак ще отидем оттатък. Трябва да ти покажа нещо. Спешно е!

Заведох я пред централния пулт в Архива. Извадих стилета си и изчегъртах топчето метал, с което бе запоена първа скоба. Обърнах се

към Гленда и осъзнах, че още стискам ръката ѝ. Очите ѝ шареха по машинариите, лъскавото острие и лицето ми. Оставил ножа настрани и пуснах момичето.

— Искам да те помоля за една услуга — казах ѝ. — Извънредно важно е, но нямам време за подробни обяснения.

— Слушам те.

— Сега ще изляза оттук. Не мога да предположа колко дълго ще се бавя, макар че ще се опитам да се върна скоро. Когато вляза отново, вероятно ще съм объркан, ранен или ще плеща глупости. Точно тогава ще имам нужда от твоята помощ. — Тупнах с длан по креслото. — Видиш ли ме в такова състояние, искам да ме накараш да седна тук, дори ако се наложи да ме проснеш преди това.

— С какво?

— Ей сега ще ти дам зашеметяващ пистолет. Стори ли ти се, че съм прекалено разстроен или... променен, тръшни ме на креслото и сложи този шлем на главата ми. — Чукнах с показалец по устройството. — След това натисни тези превключватели — целия ред, като започнеш отляво надясно. Всичко друго е вече настроено. После само ще почакаш да светне синият индикатор. Тогава извади тази скоба от таблото. Това е всичко.

— И какво ще стане?

— Не знам... тоест не мога да ти кажа нищо конкретно. Но само тази процедура ми остава, ако се случи онова, от което се страхувам. Сега трябва да тръгвам. Ще направиш ли каквото те помолих, ако е необходимо... ако ме видиш замаян и се държа странно?

— Да. Стига да обещаеш, че после ще отговориш на въпросите ми.

— Честна сделка... Сега би ли повторила какво трябва да направиш?

Щом се уверих, че е запомнила всичко правилно, изведох я от залата.

— Ще те заведа на едно уютно местенце близо до отворения люк. Там можеш да чакаш на спокойствие и ще ме видиш навреме, когато се върна.

Сетих се за тайнствената светлина в развалините и реших да ѝ покажа как се затъмнява външната стена.

— ... И още нещо — когато вляза, може би няма да съм аз.

— Моля?! — сепна се Гленда.

— Може би ще се държа различно. Твърде вероятно е да не съм същият човек.

— Я да видим правилно ли те разбрах — искаш да натикам насила под шлема следващия, когото видя да влиза тук, независимо дали тази идея му допада или не.

— Само ако ти прецениш, че не се държи нормално...

— Защо ли си мисля, че който и да е, няма да е много доволен, ако го принуждавам да върши нещо нежелано?

— Не „кйото и да е“. Пак ще съм аз, под една или друга форма.

— Добре. Ще го направя. Но не обсъдихме другата възможност.

— Коя?

— Ами ако никой не се върне?

— Значи всичко е свършило. Прибери се у дома и забрави тази история.

— И как да се прибера? Дори не мога да предположа къде сме.

— В онази зала с мъртъвците, наляво от средата на срещуположната стена ще видиш малко зелено контролно табло, с което се управлява транспортната система. Много е лесно. Ще разбереш какво да правиш, ако ти се наложи.

Въведох я в кабинета и тя се притисна уплашено към мен, дори извика. Външната стена в момента беше прозрачна. Луната вече не се виждаше, но цялата местност бе обградена от бледо сияние. Значи втората луна — голяма и ярка — вече изгряваше, макар още да не се бе показала.

— Не е екран, а истински прозорец, нали? — попита момичето.

— Да — уверих я и извадих един зашеметяващ пистолет от чекмеджето. — Знаеш ли как да си служиш с това?

Тя доближаваше предпазливо прозореца. Погледна разсеяно оръжието, промърмори, че ѝ е познато, и пак пристъпи напред като хипнотизирана. Вдигнах рамене, сложих пистолетчето в дланта ѝ и всички пръстите ѝ.

— Никога не съм виждала какво има навън... — промълви Гленда.

— Добре, гледай колкото ти душа иска. Трябва вече да изляза. Ето тук, отляво, има съвсем прост превключвател. Ако желаеш, можеш да затъмниш стената.

— Но защо? Толкова е красivo!

— Тук има едно чудновато явление — някаква много ярка светлина ту се появява, ту изчезва. Може да те заболят очите.

— Е, докато се случи, ще разглеждам. И ще...

— Засега сбогом. Скоро ще се видим.

— Чакай!

— Твърде много се забавих.

— Но аз забелязах някакво движение навън. Може и да беше човек.

— Къде?

Тя посочи порутената крепост. Не видях нищо и Гленда добави:

— Скри се някъде.

Благодарих ѝ и я оставил пред прозореца. Съмнявах се дали забелязала, че излязох.

Люковете всъщност бяха три, предназначени да осигурят достатъчна защита срещу външните условия. Заварих ги отворени и побързах да се измъкна, като проверих оръжието в движение.

Беше хладно и миризмите на нощта нахлуха в ноздрите ми — ухания от всякаква зеленина. Само след миг новото усещане избледня в съзнанието ми. Бях излизал няколко пъти и знаех какво ще заваря.

Приспособих походката си спрямо неравната повърхност и поех към развалините. От време на време дочувах някакво цвъртене, но не можех да позная дали е от птички или насекоми. В падинките минавах през малки вълма мъгла. Камъните бяха лъскави от влагата. На открито хвърлях сянка, толкова силна бе станала светлината от луната. Веднъж се обърнах да погледна огромното бяло кълбо. Няколко ивичести облака го закриваха от части, иначе небето беше ясно, обсипано с безбройни звезди. Не се впечатлих от гледката, защото трябваше да се боря с твърде разнообразните си чувства, започващи със съмнение и страх.

Звездната панорама имаше нещо общо с тях. Бяхме се опитали да я превърнем в символ на сквернословието. Повлия ми и мрачната, сякаш замръзнала местност, през която крачех сам за първи път от десетилетия, извън Дома, в преследване на най-загадъчния човек, когото бях срещал, и все по-близо до тези тайнствени руини. Не ми се случваше често да изпадам в подобно състояние. Всъщност досега не виждах нищо особено в онази разрушена крепост. Просто си беше на

мястото. Хрумна ми, че може би даденостите, в които не бях забелязал нищо странно, някога са ми били познати.

Какво ли съм знаел, но съм предпочел да забравя? Дали нещо от миналото би ми послужило сега? Дали се бях втурнал доброволно към гибелта си, към онзи, който съхраняваше в паметта си всичко познато, заедно с недостъпен за мен вековен опит? Твърде вероятно. Мислех си, че съзнавам всевъзможните последици от този сблъсък. Но и се тревожех, че моят враг също ги е преценил отдавна.

И защо избра точно това място за последната схватка? Не се съмнявах, че решението му е свързано по някакъв начин с развалините. Осьзнах, че се боя от тях. Но защо?

Ех, ако навреме бях извадил още някоя скоба...

Внимавах за засада, макар да не вярвах, че ще ме чака тук.

Този път сред отломките нямаше светлини. Нищо не помръдваше. Стъпките ми звучаха приглушено и ми се струваше, че най-силно се чува собственото ми дишане.

Изкачих наклон и за малко можех да огледам всичко надалече. Врагът не се мяркаше. Подухващ лек хладен ветрец и мъглата се разпръсна безследно.

Имах намерение да убия човек в името на мира, хармонията и братството. И за да опазя целостта на Дома. Вече беше очевидно, че и той смята да се разправи безмилостно с мен. Нямах особено ясна представа какви са подбудите му, но май не беше съгласен да държа човечеството затворено под похлупак. Достатъчна причина да го премахна от пътя си, поне според мен. За всеки друг бих допуснал, че е просто заблуден, но неговата свирепа упоритост и изобретателност будеха любопитството ми — какво го караше да се настървява така?

Не се съмнявах в собствената си правота — човешката природа можеше да се промени, хората бяха способни да се усъвършенстват нравствено, макар и по принуда. Докато заобикалях заблатената локва в дъното на кратер, за миг се учудих защо съм толкова убеден. Не че исках да се откажа, но ми стана интересно как ли тези идеи са се набили така в съзнанието ми. Досега изглеждаше сякаш винаги са били част от мен. И си помислих, че щом Блек е извадил всички онези скоби, двамата вече споделяме наследство, което е много по-ясно за него, отколкото за мен. Защо ли не се е настроил по същия начин? Имаше няколко различни възможности...

Или подбудите му бяха неуязвими за всякакво влияние, или се е променил донякъде, или ранното ни минало е останало достатъчно смътно за него, за да не промени с нищо нагласата му.

Може би и трите ми предположения бяха верни отчасти. Първото с нищо не ми помагаше, защото не познавах източника на вярата си. Смятах идеите си за напълно разумни, без непременно да са логически безупречни. Те си оставаха част от моята... нека да я нарека „традиция“. Да речем, че и неговите чувства са толкова силни и товарът от още четири живота, който Блек сам стовари върху себе си с издърпването на скобите, не го бе убедил да се разкае. Все пак не ми се вярваше сътресението да е минало, без да остави отпечатък... Все едно да гадая какъв ще е резултатът от опит в химическа лаборатория, ако смеся съдържанието на две колби без етикети.

Третата възможност ме смущаваше най-много, защото докосваше измъчващите ме от скоро съмнения.

Частичното самоубийство, белязано с поставените скоби, не беше само заради приспособяването на поредната свръзка. То беше още една стъпка в облагородяването, отърсане от онова, което за всяко поколение изглеждаше ненужно и враждебно на обществото, за да не изоставаме от напредъка, към който подтиквахме другите около нас. Сегашното ми състояние беше красноречиво доказателство за смисъла в постъпките ни. Бях способен на действия, от които Ланге или Енгел биха изтръпнали в погнуса. В момента това ме радваше, като знаех що за тип преследвам. Но макар да се приемах като необходимо зло, съжалявах за връщането назад. Средството, до което прибягнах, беше оправдано само защото сега и Блек представляваше останка от миналото.

Но какво се криеше под онези скоби? Ето това смущаваше мислите ми. Знаех какъв бях доскоро и в какво се превърнах. Събуддането на паметта беше съвсем естествено за мен, предишното ми „аз“ лесно потисна и надделя по-късните, сякаш са били мимолетни настроения. Всички съхранени спомени на Джордън също бяха част от мен, досещах се и за останалото, будещо се неясно в най-критичните моменти, когато той витаеше в съзнанието ми като терзаещ ме дух. Накратко, беше малко по-гаден и безогледен от мен. Не означаваше ли това, че по-ранните ми версии само са затвърдили у Блек онова, което го караше да се противопоставя? Така да се каже, бях опитвал да се

измъкна сам за косата от блатото, бавно и болезнено. А какъв щях да бъда без несломимата воля в стремежа към съвършенство? С Блек бяхме една плът. Не разбирах как и защо е станало, но не се съмнявах във факта. От това се опасявах. Бяхме две страни на един и същ човек и ни разделяше само разминаването в целта, в идеала. Въпреки това бяхме готови да се самоунищожим заради него. В този миг ме връхлетя почти същият шок, който изпита Енгел, бягайки от редиците звънящи телефони. Но аз знаех чий глас ще чуя — своя.

Взрях се напрегнато в пръснатите камънаци пред мен. Наложих си да овладея чувствата си и да съм нашрек. Блек можеше да ме причаква съвсем наблизо.

Подминах малък кратер със стени от застинала лава. Изкачих следващия наклон и се озовах сред назъбени скали, откъдето само на километър от себе си виждах развалините.

Прикрих се и огледах околността. Беше добре осветена от луната, без никакво видимо движение, освен дребните хвъркати животинки, които ту се стрелкаха към земята, ту се издигаха отново. Светлина сред отломките не се виждаше. Озърнах се към тъмния масив на Крилото, където грееше самотен мъничък правоъгълник и отново се взрях напред.

Тогава го видях.

Забързано прекосяващо свлачище от натрошен чакъл, проточило се като замръзнала начупена светкавица върху склона малко вдясно от мен. Провираше се към развалините между по-големите камъни. Втурнах се след него, препъвах се, плъзгах се, изпод обувките ми хвърчаха камъчета на всички страни. Щом знаех къде е Блек, нямаше нужда да се промъквам незабелязано. Вече не се съмнявах, че наистина е решил да отиде в разрушената крепост и изведенъж си казах, че е жизненоважно да го докопам, преди да е стигнал там. Струваше ми се по-страшно, отколкото да ме причаква в засада. Знаеше много повече за общото ни минало и се боях да не намери нещо, което ще му даде преимущество в схватката.

Надолу, после пак нагоре. Нататък вече нямаше големи ями и падини. Все нагоре по склона — надупчен, с ивици от разтопена някога скала, напукан, осеян с чакъл и парчетии от разхвърчали се стени. Скоро стана невъзможно да тичам, но напрягах и последните си сили. Настигах го. Кога ли ще ме забележи?

След минута нямаше значение. Бях по-близо до него, отколкото той до развалините. И макар да се озвърна, май не ме видя. Вече се задъхвах и усещах яростното туптене на кръвта в слепоочията си. Позабавих крачка, за да не се изтоща съвсем.

Секунди по-късно той се обърна, постоя вцепенен и побягна. Ругаех и го следвах с цялата скорост, която още можех да изстискам от тялото си. Разстоянието засега беше прекалено голямо за престрелки. Надявах се той да капне по-бързо от мен. Ако успеех да издържа още малко, сигурно щеше да си даде сметка, че не може да стигне целта си и ще му се наложи да се изправи срещу мен.

Отново погледна назад. Усилих темпото. От това разстояние сигурно можехме да се чуем. Той залитна, но не падна.

Постепенно погледът ми се избистри и фокусира. Сякаш получих втори дъх, а с него и увереността, че ще издържа докрай. Изглежда той също го разбра. Свърна надясно, където земята бе осеяна от канари, между които се виеше каменна река. Последвах го: с бронежилетката под комбинезона не се налагаше да бъда особено предпазлив.

Пистолетът се озова в ръката ми още преди противникът да изчезне зад най-близката скала. Заобиколих я отдалече, но той вече не беше там. Оказа се зад друго каменно укритие на около трийсетина метра и стреля веднага. Хукнах към него, без да отвръщам на изстрела. Нямаше смисъл да хабя патрони при разстоянието, което ни делеше. Видях го отново на още петдесет метра по-далече. Двата изстрела прозвучаха едновременно. Усетих удар в бронята някъде в областта на гърдите, докато моят куршум рикошира в скалата.

Продължих да тичам и отново стреляхме едновременно. Бронежилетката отрази още два куршума, докато той се олюля и надеждата възкръсна в мен. В следващия миг усетих пареща болка в лявото слепоочие, препънах се, пистолетът се изпълзна от внезапно изтръпналите ми пръсти.

Не приемах подобен край. Стори ми се, че чух изщракване близо до главата си и обръщайки се, видях върховете на обувки. Дясната ми ръка беше безполезна, но не можех да оставя врагът да презареди и спокойно да натисне спусъка. Докопах го с лявата си ръка за глезната. Опита да се освободи, но аз здраво се бях вкопчил. Понечи да ме ритне в мига, когато го дръпнах силно и се претърколих към него.

Пуснах го и с лявата си ръка успях да измъкна изкривения стилет от джоба на якето си.

Само че нямаше как да стигна до сърцето или гърлото му. Оставаше ми да опитам удар, с който да прережа артерия в крака му. Едва ли бих успял да замахна втори път. После щях да го притисна с тежестта на тялото си, докато му изтече кръвта.

Ударих мудно и той отби ръката ми настрани. Успя да се вкопчи в китката ми.

Опитах да се измъкна, но напразно. Той също беше ранен и слаб, виждах кръвта, просмукала се по дрехите му, но въпреки това ме надавиваше. С другата си ръка успя да откопчи пръстите ми от дръжката на ножа.

Почти бях в безсъзнание и все пак разбрах, че всичко е свършено и нищо повече не мога да направя.

Каква ирония. Със собственото ми оръжие... Исках да го убия, да не допусна сливане и да се отърва от него завинаги. Но сега...

Последното, което видях преди стилетът да се забие в мен, беше лицето му. Не ликуваше, долових само изтощение и сянка на страх.

## 10.

Тишина, пробляськ, кръв. Болка...

Твърде късно. Твърде късно...

Да попреча... Вече не мога. Колко съм замаян...

... И светлината. Тази светлина!

Премигах непрекъснато. Бях целият мокър. Пот, слюнки, кръв...

В главата ми се бълскаха и разминаваха вихушки, парчета от мисли, разкривени и разместени образи, гонещи се по съзнанието ми в неспирни кръгове...

Да се спра, да потисна трескавата възбуда на мозъка си, да огранича съзнанието си до равнището на най-просто наблюдение и контрол на движенията — само така се надявах да остана на ръба, без да се сгромолясам.

Болеше ме на много места, особено в дясната ръка. През цялото време я гледах невиждащо, но чак сега се принудих да насоча вниманието си само към нея.

Китката ми бе побеляла от усилието, с което стискаше дръжката, щръкнала от гърлото на мъжа, проснат върху краката ми. Над лявото му око имаше драскотина от куршум, челото, бузата и шията му бях изцапани с кръв.

Да, да, разбирах какво стана, но изтласках от ума си пресния спомен, щом започна да се избистря. Съредоточих се върху проблема със схванатата си ръка. Разтривах и полека откопчвах пръстите си. Постепенно се отпуснаха и извиках неволно, когато напрежението в мускулите изчезна изведнъж. Но щом освободих ръката си, побързах да стисна клепачи.

Светлината...

Насочена право към мен, тя ме измъчва. Извърнах се и чак тогава отворих очи. Все още беше прекалено ярка. Реших да се махна. Щеше и да ми олекне, ако съм по-далече от трупа.

Измъкнах се внимателно, като старателно отбягвах да погледна и него, и към светлината. Веднага започнах да усещам болката от всички останали рани, особено в десния ми хълбок, мокър от изтичащата

кръв. Все пак успях да се изправя и се опрях задъхан и замаян на близкия камък.

Намирах се на сред кошмар и уплашено се опитвах да не мисля за случилото се току-що. Боях се и от предстоящото. Щом светът престана да се клатушка около мен, се отгласнах от камъка и закрачих. Вървях надолу, към увисналата над хоризонта тълста бяла луна.

... Да се скрия от онази ослепителна светлина. Но тя изобщо не се отклоняваше от мен.

Свърнах надясно, после наляво. Забързах се. Нямаше спасение.

Потиснах изблика на ярост.

— Не! Не мисли! За Бога, само не мисли! — Бях изненадан от собствения си вик.

Не се оставяй да те погълне паниката, объркването. Там е хаосът. Позволявай си само по една представа, забравяйки всичко останало за момента.

Напрягах се да следя всяко свое движение, броях крачките си, оглеждах къде стъпвам, мислех си само за краката и стъпалата си.

Но май не вървях накъдето трябваше. Така ли беше? Да.

Вярно, нали се бях запътил към развалините. Щях да...

— Не мисли! — напомних си строго. — Махни се оттук! Махни се веднага!

Точно така. По-важно от всичко друго беше да се скрия от светлината. Чудесна идея. Дръж се здраво за нея.

Но...

Не я изпускат! Махни се оттук!

Вървях бързо. Петдесет крачки. Сто. Сега надясно. Петдесет крачки. Наляво. Още петдесет...

Конусът от болезнена светлина не ме изпускаше нито за миг, хвърляше дълги подскачащи сенки пред мен, осветяваше ми пътя. Плашеше ме и аз се затичах, търсех никаква преграда, която да ме отърве. Забелязах подходяща скална грамада на стотина метра, заобиколих я на бегом и се свлякох от другата страна, останал без дъх.

По навик поsegнах за цигара.

Цигара ли? Нямах. Естествено. Винкел не пушеше. Но пък... Чакай! А Блек... Не!

Не мисли. Прехапах си устните. Тук светлината не ме достигаше. Бях в уютна тъмнина. Въздъхнах. Постарах се да успокоя дишането си.

Скоро и пулсът ми се поразреди. Пронизващата болка в хълбока затихна до смъдене. И вече не кървеше толкова силно. Притисках раната с длан.

Трябаше да се върна при разрушената крепост. Но проклетият ослепителен лъч... Няма ли да угасне и да ме остави на мира?

Но защо да се завирам в онези руини? Нали исках само да се махна и да... Не. Чакай, чакай!

Унищожих и последния от тях. Всичко свърши.

Не.

Най-сетне се разправих с господин Блек.

Не.

Не ли?

Не!

И тогава адските порти се разтвориха за мен. Аз/той бяхме твърде слаби, за да не допуснем последното сливане. И най-ужасният резултат от факта беше желанието ми едновременно да се разкидоя и да зарева от бяс. Да разбереш не означава да се примириш, особено ако си напълно безпомощен да върнеш събитията назад. Отчаяно съзванах какъв бях сега — можех да преценя положението си! Наистина, от всички гледни точки. Превърнах се в собствения си най-зъл враг. Май прихнах за миг. Носех се по тунелите на паметта си и всяка припомнена постъпка будеше чувства и желания, срещащи своята противоположност на всяка крачка. Започнах да се задушавам. Беше прекалено. Непоносимо. Разкъсвах се.

В този момент наистина не можех да направя нищо. Каквото и да си помислех, следваше незабавна остра реакция, насрещна вълна от вина, ярост, страх. И спасението, затръщнало отново портата на ужаса, дойде от единственото възможно място — света около мен.

Някакъв шум, не особено силен и доста далечен, привлече вниманието ми. Това равномерно тракане на метал беше крайно неуместно тук.

Изведнъж отново се съсредоточих само в сетивата си и настръхнах целия от предчувствието за опасност.

Заслушах се, преместих се малко надясно и надникнах иззад ръба на своя каменен щит. Миг-два светлината не се впиваше право в очите ми. Скоро се завъртя към мен, но не и преди да огледам добре източника на звуците.

Нисък робот с четири подобни на пипала манипулатора, с photoелектрични сензори отпред. Напредваше към укритието ми на веригите си.

Обърнах се мигновено и побягнах. Изобщо не се усъмних, че машината идва да се разправи с мен.

Надолу. После нагоре. Пак надолу. Неравната местност скоро ме отърва от светлината. Тръгнах по-бавно, изпухтях и притиснах ръка към хълбока си. По-благоразумно беше да изчерпвам пестеливо силите си. Оттук имах да вървя само надолу и това щеше да ми помогне.

Озърнах се, но роботът още не се виждаше. Луната посребряваше повърхността на Нулевото крило пред мен. Различавах лесно единствения осветен прозорец. Пълзящата по земята мъгла сякаш светеше отвътре. Камъните блестяха като мокро стъкло. Премерих разстоянието на око и си казах, че имам някакъв шанс да надбягам механичния си преследвач.

Понякога го чувах да стърже по чакъла. Гонеше ме с доста добра скорост. Не бях сигурен дали трябва да съм му благодарен или да го проклиnam. Колкото и да ме терзаеше онази светлина, в същото време ме привличаше непреодолимо. Вече знаех донякъде кой съм и разбирах отчасти подбудите си. Наистина се бяхме опитали да стигнем до развалините, но още не се сещах защо. И желанието все още ме измъчваше. Незнайно как бях научил, че светлината има няколко предназначения и едното е да ми даде сигнал, да ме повика. Само че вече не бях онзи, който е трябало да тръгне към нея. Част от мен се боеше и искаше да е колкото се може по-далече оттук. Колебанието свърши, щом роботът се появи. Долавях присъствието на някакъв разум в движенията на машината. И щом не можех да проумея същността му, имах достатъчна причина да бягам от него.

Скоро обаче звуците станаха по-силни. Механичната твар май също бе ускорила ход.

Криволичех между назъбени скали и кратери, спусках се все по-близо до мъгливата падина. Но не се надявах да се отърва от робота, защото следващо равно място и там светлината неизбежно щеше да ме напипа. Стори ми се, че видях пълзгаща се над мен лъч, осветяващ пространството напред.

Насилвах се да бързам, препънах се и едва не се вцепених от ужас, когато осъзнах, че ставам твърде тромав. Наложих си

спокойствие и продължих напред по-предпазливо.

Вече виждах ясно, че машината ме настига. Не се движеше обаче по права линия. От време на време завиваше, спираше, връщаше се, променяше посоката, обикаляше в кръг. Сниших се зад една скала и се постарах между мен и робота да има повече препятствия. Въпреки това като че надушваше правилната посока. Все по-силно се съмнявах в способностите си да го изпреваря достатъчно, щом изляза на равното.

— Какво да правя, по дяволите?!

„Заслепи го, глупако!“

— Но как?

„Я се обърни надясно. Стига! Виждаш ли онази стръмнина? Ще се покатериши по нея!“

— Но нали веднага ще ме забележи?

„Точно това ни трябва. Върви!“

Изпълних заповедта. Поне имаше план, за разлика от мен. Ако човек не се довери на собствения си демон, на кого тогава?

Идеята нахлу в съзнанието ми, докато тичах тежко към възвишението. В нея нямаше нищо особено сложно, а в сегашните обстоятелства това много ми харесваше.

Скърцането на веригите от завиващата машина ми подсказа, че маневрата ми е забелязана веднага. Когато се огледах следващия път, роботът напредваше устремно към мен. Затичах още по-лудешки и чак когато доближих целта си, оцених, че склонът е почти отвесен.

Веднага започнах да се катеря.

„Тъй страхът превръща всички ни в герои...“

— Да знаеш само колко си прав!... — промърморих задъхан, докато се вслушвах във все по-силния шум.

Питах се дали досадната машина ще се опита да ме последва нагоре, или ще остане в подножието да чака кога ще ми омръзне да стърча на скалата. Не ми се вярваше да стигне чак доторе, съмнявах се дали и на мен ми е по силите. Хватката на пръстите ми отслабваше, хълбокът ме болеше и усещах стичащата се лепкава струйка. Когато се добрах на безопасна според мен височина, се уплаших да не припадна от преумора.

Гълтайки жадно въздух, изпълзях по корем на площадката, която си набелязахме, петнайсетина метра над равнината. Струва ми се, че

наистина изпаднах в безсъзнание за малко.

Опомних се от звуците под мен. Ръцете и краката ми сякаш тежаха двойно повече, очаквах главата ми да се пръсне в следващия миг. Опрях се на лакти и надникнах над ръба.

Роботът бе решил да се катери. Сега беше четири-пет метра над земята. От това място нагоре ставаше още по-стръмно и той скрибуеща съвсем бавно, манипуляторите му шареха в търсене на удобен захват.

„Прасни го де, какво чакаш!“

— Добре, добре! — измънках аз. — Ей сега!

Огледах боеприпасите, с които разполагах. Повечето камъни ми се видяха или дребни, или прекалено големи. Поколебах се за секунда-две. Да се опитам ли да стоваря тежко парче върху него, или да мяtam малки камъни? Отговора получих от мускулите си.

Надигнах се на колене, после станах, събрах десетина отломки в купчинка до ръба. Догодава машината бе изпълзяла още цял метър нагоре и се придвижваше към една здрава издатина.

Хвърлих три камъка. С два не улучих, а последният отскочи от шасито. Ама че гадост! Метнах още два и само един профуча близо до целта.

Със следващия разбих един от фотосензорите. Позволих си искрица надежда. Само че всички останали камъни отскочиха от шасито на робота, без да му навредят повече.

А той висеше на около осем метра над земята и се катереше упорито. Привидно беше в крайно неустойчиво положение, но дебелите лъскави манипулятори май бяха достатъчно здрави, за да го задържат.

Реших да си потърся още оръжия. Намерих едно парче колкото зелка и го вдигнах с две ръце.

Стовари се с внушителен трясък. Но за моя изненада машината само поспря, сякаш озадачена, и продължи нагоре.

Преборих се с доста по-тежък камък и успях да го изтърколя през ръба. След оглушителния удар роботът зацвърча и затрака, но скоро мълкна и се изтегли още малко.

А арсеналът ми беше на привършване. Не виждах камъни, с които да се справя лесно. Имаше грамадни, но с отчаяние съзnavах, че няма да ми стигнат силите да ги избутам. И все пак...

Забелязах един малко по-нависоко. Беше достатъчно голям да повреди машината. Ако успеех да го помръдна, щеше да се изтърколи надолу и стигнеше ли ръба — да падне върху моя мъчител, за да се отърва най-после.

За съжаление беше с твърде неправилна форма и не бях сигурен дали ще се насочи точно където искам.

Докато се колебаех, роботът подскочи рязко още метър нагоре и започна да опипва за нови опорни точки. Побързах да се кача над камъка, защото отвратителната машина бе изминалла поне половината път до мен.

Отначало дори не можах да го помръдна. Трябва да съм натискал седем-осем пъти с цялата си тежест, преди да зашава. Но дотогава ръцете ми бяха станали почти безполезни, а съчетанието от главоболие и замайване можеше да ме просне всеки момент. Окуражавах се, че въпреки всичко ще постигна своето. Бутнах още два пъти и камъкът помръдна.

Опитах да легна по гръб и да го тласкам с крака. Хълбокът ме заболя още повече, но моето последно оръжие се плъзна сантиметър надолу. За миг се обърнах към ръба. Краят на манипулятор се мярна, опита да се закачи и изчезна от погледа ми.

Камъкът се заклати, наклони се напред и се върна на мястото си. Отново. И отново.

Почти успях да го изтърколя. Чувствах се като изстискан парцал. Не си представях как да бутам повече. Нямах сили и да се помръдна.

Някой от манипуляторите на робота май се заклещи в нещо. Чух мъчителното ръмжене на някакъв силов агрегат и скърдане на вериги. Можех само да лежа и да слушам. Проблясък, още един — лъчът се завъртя над мен, сниши се и ме обля със сиянието си. Изпсувах и се извърнах. В този миг открих, че имам толкова сили, колкото са ми нужни.

Краката ми почти се сгърчиха и забутаха. Така стисках зъби, че се боях да не ги натроша. Нови капки пот избиха по челото ми и се стекоха в очите. Раната на хълбока ми туптеше в ритъм със сърцето.

И тогава камъкът се наклони — мудно, непоносимо бавно. Пригответих се за нов тласък. Този път продължи надолу и аз се напънах до пръсване. Проклетото нещо сякаш се запъна за миг, после подскочи надолу и аз го последвах, превъртях се и пльоснах по лице.

Нямаше да знам точно какво стана, ако главата ми не бе увиснала над ръба. Виждах трийсетина сантиметра от робота. До последната частица от секундата се боях, че моят снаряд ще се отклони от целта.

Напразно се страхувах. Улучи лявата половина на предницата с великолепен грохот, после изчезна заедно с машината от погледа ми. Когато чух тътена от падането им долу, вече се унасях отново.

Нямам представа колко дълго съм лежал там. Спомням си, че сънувах звезди, реещи се като ярки островчета по тъмно езеро и скитащи сред тях хора — миролюбиви, мъдри, благородни. Струваше ми се, че дори причините да съм доволен бяха в конфликт помежду си. Или бях завършил делото си така, както си мечтаех, или хората се бяха пръснали в космоса против волята ми. Все едно. Видението беше хубаво и съжалявах, когато изbledня. Предполагам, че пак онзи лъч ме събуди. Когато тръснах глава, вече не бях сигурен дали съм сънувал или наистина съм зяпал звездите. И какво ли значение имаше?...

Макар и трудно, претърколих се и застанах на ръце и колене, обърнал гръб на светлината. Погледнах.

Веригите на робота стърчаха нагоре, беше разкривен и неподвижен, отскочил цели десет метра от подножието на скалата. Никъде не видях камъка, с който го довърших.

Легнах по корем и се вторачих в унищожената машина. Въодушевлението ми скоро отстъпи пред унизието. Че какво бях самият аз, ако не повреден механизъм? Запазвайки само онова, което смятах за основа, всеки път се бях лишавал от нещо, докато се развие пружината ми. После пак. И пак.

Не, той го бе правил.

По дяволите! Не, аз го правих!

Или ние?

Добре де. Започвах да приемам по-спокойно сполетялото ме. Бъркотията в главата ми се пренареждаше през цялото време след последното сливане. С издърпването на всички онези скоби и възстановяването на спомените, от които преди това се бях лишавал, аз преживях множество психически сътресения. Но беше съвсем поносимо, защото си оставаше мое, познато, наместваше се, където принадлежеше. После настъпи контактът с чуждата свръзка, през която се бяха прецедили другите части от първоначалното ми „аз“.

Чужда ли? Вече не.

За миг бях застанал от другата страна на огледалото, взирайки се в гнусния товар, който поех върху себе си, щом издърпах скобите и смазах съзнанието на Винкел. Дори и така не открих каквото търсех — не прозрях какво подтикваше тази банда натрапници да се месят в живота на хората.

Натрапници ли? Бях същият като тях, разбира се. Но само за да им се противопоставя.

На тях?

Не, на нас.

Ама че смехория...

... Защото никой от нас не знаеше причината да сме толкова стръвно устремени, каквато и да беше истинската посока, нито какви сме всъщност. Аз наистина бях липсващият клонинг. Кражбата се оказа единственият изход заради твърде напредналата ми възраст и угасващите сили. После чрез внимателно изчислено самоубийство прехвърлих съзнанието си в тялото му, без да позволя на останалите да разгадаят кой съм. Бях се навъртал край тях поколения наред, почти от самото начало. Точно онези времена си оставаха неясни за мен. Винаги съм знал, че съм от една плът и кръв с враговете. И нито за миг не се съмнявах, че те са мои врагове, защото изобщо не можех да изтърпя начина, по който осъществяваха замисъла си за Дома. Но тогава бях безсилен и само изчаквах. Познавах ги добре и по подмолните им действия, и по всяко сливане, в което успеех да участвам незабележимо. Мина много време, докато затварянето на човечеството и все по-затегнатият контрол над съдбата му ме принудиха да обмисля ликвидирането на виновниците.

Домът трябваше да остане съвсем временна мярка — докато се свържат и обединят колониите на другите планети, за да приютят оцелелите след катастрофата, погълнала Земята. А семейството реши да превърне Дома в затвор, защото смяташе, че същото може да се повтори, ако не се промени самият човек. Според мен те се отнасяха с хората като с пациенти. Самият аз бях убеден, че разселването на човечеството сред звездите е достатъчна гаранция то да не се погуби, тъй като щяха да възникнат различни култури, да се появят най-разнообразни възможности за развитие. Бях на Земята в последните й дни, работех в групите за евакуация и вярвах, че всичко се дължеше на злощастна случайност, на недоразумение. Дори да не бях прав, нямаше

как това да се повтори. Исках човекът да излезе от този свой Дом и да продължи по пътя си.

Липсваха ми организацията и способностите на семейството. Споделях с тях само пълната анонимност. И реших да се възползвам от нея докрай. Обмислях плановете си грижливо, за да бъде ударът светковичен и окончателен. Първия път се провалих, но те не научиха кой и какъв съм. Нямаше да имам никаква полза от властите — без да подозират за съществуването на семейството, бяха попаднали напълно под неговото влияние. Наблюдавах похватите на враговете си, подражавах им в умението да се прикриват. Признавам, поучих се и от тяхната жестокост в най-ранните периоди.

Те обаче се променяха. Знаех причината. Все същата идея за нравствената еволюция, но пренесена на равнището на индивида. И точно тя ги съсира накрая. Този път се оказаха твърде слаби и аз надделях. Само че беше Пирова победа.

И аз не знаех кой съм. Най-ранните ми спомени бяха как бродя в Подземието на Крило 1, където след време започнах да работя като техник по поддръжката. Постепенно, чрез постоянни наблюдения и с помощта на телепатичната връзка, научих за семейството и техния грандиозен експеримент. Реших да им попреча и започнах да се уча.

Разбирах, че ако ги унищожа, вероятно ще се прости с надеждата да научи истината за себе си. И все пак бях готов да направя тази жертва...

И когато извадих скобите от гнездата им, не узнах онова, което жадувах. Но ако бях стигнал до източника на онази светлина...

Какво ли пък толкова имаше в нея? Още щом лъчът спря върху мен в кабинета, усетих как ме привлича. Можех да не губя време, за да търся информация в махането на скобите, а да тръгна веднага. И щях да избегна...

Нямаше да стане.

Сблъсъкът бе необходим, за да си свърша работата. Оставаше само да поддърjam равновесието, да господствам в собственото си съзнание.

Но вече не исках да тръгна към светлината. Сега ме отблъскваше. Аз...

Ние...

Да — ние.

Не. Аз.

Ние сме аз.

Взирах се в разбитата машина и мислено се оприличавах на нея.

Времето се изнизваше. Главата ме заболя отново.

Ветрецът побутваше мъгливите вълма към робота. Нещо мъничко и размазано от скоростта на полета избръмча край мен.

Извих очи към леденото, величаво търкалящо се колело на луната.

Зъбите ми затракаха. Усещах как пръстите ми, впити в камъка, съвсем премръзнаха.

„Ставай!“

— Ама аз...

„Сега трябва да се спуснеш и да се прибереш. Я ставай!“

— Уморен съм.

„Вдигни се веднага!“

— Не знам дали ще мога.

„Можеш. Изправи се.“

— И не знам дали искам.

„Не ме интересува какво искаш. Ставай.“

— Защо?

„Защото аз ти казвам. По-бързо!“

— Добре, добре!

Надигнах се тромаво. Опрах се на колене, после прилекнах.

— Така бива ли?

„Да. Хайде, стани.“

Послушах го. Замайването мина след няколко секунди и реших, че съм в състояние да ходя. Постарах се да остана с гръб към светлината и така виждах Нулевото крило.

„Там ще отидеш. Размърдай се.“

Наведох глава, поех си дълбоко дъх няколко пъти и се заех да изпълнявам волята му.

Открих, че спускането не е толкова трудно като изкачването. Особено когато се подхълзнах и тупнах долу от три метра.

„Продължавай. Продължавай!“

— Никога ли няма да намеря спокойствие? — попитах унило.

Но установих, че краката още ми се подчиняват и закрачих леко прегърбен, притиснал с ръка хълбока си. Сега скалата не позволяваше

на лъча да ме достигне и ми олекна малко. Подминах робота, без да го погледна. Изкачвах се, спусках се, препъвах се. Изправях се и продължавах.

От мъчителните усилия се постоплих. След малко отново видях тъмната грамада на Крилото. И осветеният прозорец ми напомни за Гленда, а това пък ме накара да се замисля за нейния баща. Беше мой приятел, а аз го погубих. Не същият „аз“ — нито тогава, нито сега. Опитах се да погледна така на историята и почувствах кълновете на съгласието в себе си. Изпитвах съжаление, но по онова време бях друг... както и само преди часове. Може пък раздробяването и слепването на личността ми да не беше чак толкова съсипващо, защото бях свикнал от честото повторение. Сега разбирах какъв съм бил... отчасти. Все пак беше някаква отправна точка, за да прозра най-сетне кой съм сега.

Насърчавах Глин, виждах в него надежда за бъдещето, средство за изтръгване на хората от Дома. Но ми стана и симпатичен. Когато умря, прибрах детето при себе си. Тогава нямах никакви особени планове за нея. Направих го само заради приятелството си с нейния баща. Но по-късно различих в нея впечатляващи интелектуални заложби и се погрижих не само да получи превъзходно образование, но и да научи какво искаше да постигне Кендъл Глин, до последната подробност. И тя въодушевено прие идеите му като свои. Тогава вече я смятах повече за своя дъщеря, отколкото за негова. Беше естествено да я посветя в своите замисли. И тя стана моя съратничка. Но вече ми се искаше да бях минал без нейната помощ. Тя не знаеше, че ще убия Енгел или че ще принудя Уинтън да убие мен. Все пак успях. И не виждах как иначе бих се справил с враговете си. Победих...

Но щом съм победил, защо вървя към Нулевото крило, а не към развалините?

Заштото...

„Продължавай.“

Трябваше да има все някаква причина. Само не можех да си я припомня. В главата ми имаше по-гъста мъгла, отколкото наоколо. И все пулсираше като болен зъб.

„Не се опитвай да мислиш. Нужно е само да вървиш.“

Гленда. Да, това беше. Тя ме чакаше. Връщах се да кажа на Гленда, че всичко е свършило.

„Стани!“

Чудна работа, дори не забелязах, че съм паднал. Помъчих се да стана и се свлякох.

„Не остана много. Трябва да продължиш. Надигни се.“

Исках да го послушам. Този дух беше много настойчив...

... Но краката ми все се оплитаха и правеха не каквото исках от тях. Ама че е вироглаво това тяло...

Усещах и странните движения в съзнанието си — като същинско махало. Нямах нищо против, стига да ми помогне в ходенето.

Пак се надигнах. И пак паднах.

Не бих се оставил да ми попречи такава дреболия. Не беше задължително да съм прав, за да продължа напред. Бях тласкал не едно тяло отвъд пределите на издръжливостта. Въпрос на нагласа. Важни бяха само волята и упоритостта. Май че по-подходяща е думата „инат“.

Запълзях. Времето загуби всякакъв смисъл за мен. Ръцете ми се вледениха.

Сега нагоре. Почти не обърнах внимание на светлината, когато ме застигна отново. Само се отдаох на мимолетна илюзия, че се намирам на някаква сцена и играя за невидима публика, потънала в мълчание, захласната в майсторското ми изпълнение.

Тъкмо преди ръцете ми да се подгънат за трети път, видях Крилото и прозореца в него.

Бяха много по-наблизо. Бавно, съвсем бавно се придърпах напред като стъпкано насекомо. Би било нелепо да се откажа точно сега. Какъв абсурд...

С огромно усилие поотворих очи и вдигнах глава. Откога ли лежа тук?

Не е добре.

Човек може да пришпорва тялото си, да го тласка, принуждава. Но приливите и отливите на съзнанието следват други правила.

Този път беше прилив...

## ТРЕТА ЧАСТ

Извън времето, прозрях всичко.

Моите потомци ме бяха избрали за оръжие. Погрижиха се да ме заредят и насочат срещу Стайлър. А пък той бе манипулирал обстоятелствата така, че да изиграя Отело, докато той се прави на Хамлет. Настроил ме е да дресирам човечеството в малко по-миролюбив дух, защото му се сторило полезно. За някои подробности можех само да гадая, но сигурно се е сдобил с образец от моите тъкани, докато правех първите си експерименти с клонирането. Разполагаше с роботи, които да свършат работата... всъщност имаше ги и досега. А и нали той бе създал Нулевото крило. Едва ли имаше значение с точно какви средства си е послужил. По някое време клонирал първия господин Блек от моите клетки, заложил в съзнанието му подбуди, с които го превърнал в почти пълен мой антипод, и го пратил в Дома със заличена памет, осланяйки се на инстинкта му за самосъхранение. Трябвало е да възстанови равновесието, когато настъпи подходящият момент — същинска социологическа бомба със закъснител. Сега стената беше пробита, а Гленда — готова да осъществи проектите на Глин. Аз пък бях обезвреден. Лесно си представих гласа на Стайлър: „Да добавим осем кубика от основата Блек към киселината ди Негри...“

Вторачих се сърдито в разноцветните лампички. След малко протегнах ръка и започнах да натискам превключвателите.

Чух нечия стресната въздишка до себе си, длан притисна надолу ръката ми. Не можех да обърна глава заради шлема.

— Всичко е наред — казах на Гленда.

Пръстите ѝ ме пуснаха.

— Кой?... — промълви след секунда.

Как, по дяволите, да отговоря на този въпрос?

— Името ми беше легион — започнах колебливо. — Цяла галерия от лица. Бях Блек, Енгел, Ланге, Уинтън, Караб, Винкел. Бях Джордън, Хинкли, Ланге-старши. И още мнозина, за които не си

чуvala. Бих казал, че е все едно, но не е, защото аз съм си аз. Все пак би трябвало да си избера някое от лицата. Добре, наричай ме Анджело. С това започнах.

— Боя се, че не те разбирам. Ти добре ли си?...

Вдигнах шлема от главата си и се извърнах към нея.

— Да. Наистина съм добре. И ти благодаря, че изпълни молбата ми. Успях ли да стигна дотук сам или се наложи да ме влачиш?

— Помогнах ти. Видях те, като падна.

— Значи излезе навън?

Лицето ѝ грейна.

— И без това само си търсех повод. Е, не точно такъв. Но... беше толкова приятно!

Опипах хълбока си.

— Както виждам, позакърпила си ме.

— Ти кървеше.

Станах, подпрях се за миг на облегалката и започнах да се оглеждам.

— Какво търсиш?

— Цигари. Пуши ми се.

— Има в другата стая, където те чаках.

— Да отидем там.

Не ѝ позволих да ме подкрепя. Тръгнахме по коридора.

— Колко време мина, откакто ме прибра вътре?

— Около час и четвърт.

Кимнах.

— А светлината остана ли или угасна?

— Не знам. Не съм поглеждала навън, откакто те домъкнах през люковете.

Щом влязохме в стаята, Гленда ми посочи цигарите, но отказал да си вземе. Преместих се пред прозореца, докато палех своята. В небето се промъкваше светъл жълтокрафеникав оттенък. Засмуках силно дима, после започна да се кълби пред устата ми, когато въздъхнах.

— Наистина ли ти хареса навън?

— Да. А сега, на зазоряване, е още по-красиво.

— Чудесно. Искам да се поразходиш с мен.

— Състоянието ти не е много подходящо за разходки.

— Значи непременно трябва да изляза с придружител. Пък и имам нужда от секретарка.

Тя наклони глава настрани и ме изгледа с присвити очи. Аз се засмях.

— Хайде, да вървим. Изобщо няма да бързаме. Не е зле да се поразтъпчим на спокойствие.

Гленда кимна и тръгна до мен към люковете. Излязохме в хладното утро.

— Не мога да се наситя на този аромат — промълви момичето, като вдиша дълбоко. — Въздухът е толкова различен! — След малко се сепна: — Но къде отиваме?

— Нагоре.

— Към развалините ли? Доста са далече...

— Ще вървим бавно и кратко. Заникъде не бързаме. Имаме предостатъчно време за всичко.

Малко се дразнех, че трябваше да спирам и да си поемам дъх. Пък и се наложи да вървим повече, защото заобиколих отдалече трупа. Стараех се да прикрия често бодващата ме болка в хълбока, но накрая Гленда забеляза гримасите ми и ме хвана под ръка. Този път ѝ позволих.

Засмях се.

— Помниш ли кънките, които ти подарих за твоя седми рожден ден? И ти веднага си изкълчи глезена. Отначало си помислих, че няма страшно, а се оказа, че костта е пукната. Но ти не ми позволи да те нося. Ей така се облягаше на мен. Стискаше зъби да не плачеш, а цялото ти лице беше мокро от сълзи и си нахапа устните. Скъса си любимата синя рокличка с жълтата бродерия отпред. — Пръстите ѝ се впиваха болезнено в ръката ми. От изток подухна слаб вятър. Аз се пресегнах и я погалих с другата си ръка. — Вече всичко е наред.

Тя кимна и се извърна.

Сякаш усетих проблясъка откъм разрушената крепост, още преди да го видя. Премигна, после вече светеше равномерно. През деня не беше толкова страховит.

Избрахме предпазливо пътя си между камъните и кратерите. Спуснахме се в падинка и пак се изкачихме.

— Виж, птица! — провикна се Гленда.

— Да, хубава е.

Приятна сутрин се спускаше над света, смекчаваше оттенъците на местността, където преживях своя кошмар. Далече вляво от нас се трупаха купести облаци и обещаваха дъжд по-късно през деня, но нищо не закриваше изгрева. Видях, че зеленината наоколо е повече, отколкото си представях.

Най-сетне страшната допреди часове светлина се скри над горния ръб на почернялата развалина. Разбитата врата зееше сред напуканите стени.

— Ще влезем ли? — попита момичето.

— Да.

Промъкнахме се през полусрутеното опожарено фойе, осветено през процепите в тавана.

— Но какво ще правим тук? — учуди се Гленда, докато наближавахме по-запазения югозападен ъгъл.

— Мисля, че ще научиш само след минута. Затова имах нужда от секретарка.

Входът към вътрешния коридор, където проникнах преди толкова много години, бе запречен напълно от отломки, засипани и с пръст откъм стръмния хълм зад крепостта. Заведох Гленда в сравнително непокътнатата чакалня, където под купчините прахоляк още личаха очертанията на мебели. Да, паметта не ме лъжеше. Тъмното устройство сякаш дебнеше в нишата си на стената. Извадих кърпичка. Докато бърших телефона, той звънна.

Гленда издаде никакъв звук, който може би изразяваше недоумение.

— Ето, почистих го — казах и отстъпих. — Би ли се обадила вместо мен, моля?

Тя кимна, доближи апаратата и взе слушалката, едновременно озадачена и стъписана.

Заслуша се, закри слушалката с длан и ме погледна.

— Той иска да знае коя съм.

— Ами, обясни му.

След малко тя пак се обърна към мен.

— Пита дали господин Анджело ди Негри е с мен.

— Ти си секретарката на господин ди Негри. Нека ти каже какво иска.

Кратко мълчание.

— Желае да поговорите за свършената от тебе работа.

— В момента съм зает — промърморих, докато отръсках праха от един стол. — Ти ще му обясниш накратко структурата на Дома с разположението на Крилата и вътрешната им организация. Отговори на всички негови въпроси.

Това отне повече време. Аз привърших старателното почистване на вековната мръсотия от седалката и се настаних, преди Гленда да ме погледне пак.

— Интересува се дали вече може да говори с тебе.

Поклатих отрицателно глава и запалих цигара.

— Осведоми го, че стената е пробита в Крило 5 и много хора излизат навън. И му кажи, че се връщаш да осъществиш програма за подслоняването на преселниците.

— Тъй ли?

— Нали това искаш?

— Да, но...

— Ясно ли ти е какво оборудване е необходимо? Знаеш ли как да бъде произведено и използвано?

— Така ми се струва.

— Добре, кажи му и това.

Допушах цигарата. След малко запалих още една.

— Той пита каква според тебе е поуката от всичко това.

— Че как да знам, по дяволите? Дори не съм сигурен какво научих самият аз, освен че вече разбрах какво означава да се осъзнаеш като частица от грамадна машинария.

Тя му предаде думите ми, после промълви:

— И все пак би искал да чуе гласа ти. Моли те да му кажеш нещо. Каквото и да е.

— Кажи му, че дългът на честта помежду ни е уреден. И че съжаляваш, но по това време г-н Негри не приема разговори по телефона. След това затвори.

Тя се подчини. Поех ръката ѝ, с която ми помогна да изляза от развалините. Сънцето се бе издигнало високо над хоризонта и вече се струпваха буреносни облаци. Може би щяхме да изпреварим поройния дъжд.

Но какво значение имаше всъщност това?

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.